GLAS SLOBODE
Glas islama
VJERA · DRUŠTVO · KULTURA
VOICE OF FREEDOM
FREEDOM OF SPEECH

STOP SEGREGACIJI

www.glas-islama.info
MUSLIMAN C. MUSLIM

Zeri islam

Glas islama

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلاً مِّمَّن دَعَا إِلَى اللّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

A ko govori ljepše od onoga koji poziva Allahu, koji dobra djela čini i koji govori: 'Ja sam doista musliman!' (Kur'an)

11. Safer 1432. • 15. januar 2011. • Broj 206 • Godina XV

80 DINARA
BiH 2 KM | EU 3 € | US 4 $ | CG 1€ | HRK 12.00 SIT 350 | CHF 4.50 | CAD 4 | AUD 2

GLAVNI MUFTIJA PRIMIO SVJETSKOG PRVAKA

Muftija istakao da je osvajanje titute svjetskog šampiona i odbrana titule u pet navrata najveći uspjeh ikada ostvaren u ovom sportu sa područja Balkana.
Prilikom posjete svjetski šampion Hukić istakao da je za uspjeh zahvalan svojoj porodici i svom narodu kojem se stalno vraća, kao i državi Njemačkoj koja mu je dala priliku da iskaže svoje kvalitete.

BNV: Imenovano rukovodstvo Izvršnog odbora

Genocid u Bukovici

DŽELATI OSLOBOĐENI - ŽRTVE PONIŽENE

Viši sud u Bijelom Polju uoči Nove 2011. godine, tačnije, 31. decembra 2010. u 15 sati, saopštio presudu za slučaj Bukovica, kojom je izrečena oslobađajuća presuda sedmorici bivših pripadnika Vojske Jugoslavije i policije za ubistva, zločin protiv čovječnosti, proganjanje i egzodus Bošnjaka iz trideset sela, oblast Bukovice kraj Pljevalja.

NAŠE VIĐENJE

Deda Mraz i Sveti Sava

ANALIZE

Je li Sandžaku potrebnija ahmedija ili kapa

(Aziz Kadribegović, glavni i odgovorni urednik "Preporoda")

Sandžak - kompaktna cjelina

(Dr. Admir Muratović)

IZ MOG BEOGRADSKOG UGLA

Koalicija snova

(Ana Mileusnić)

68 godina od genocida nad Bošnjacima Limske doline

Od 5. januara do 7. februara 1943. godine izvršen je genocid nad Bošnjacima Limske doline na području od Bijelog Polja do Foče.

Prema svjedočenjima, tada je masakrirano 9.200 Bošnjaka.

AKCIJA GLASA ISLAMA I EL-KELIMEH

KNJIGA I NOVINE

STRATEGIJA PRITISKA I PROGRAMA SA CILJEM ASIMILACIJE ILI ISELJAVANJA

NAŠE VIĐENJE

Deda Mraz i Sveti Sava

Teško je zdravom razumu da pojmi da u sekularnoj državi sve javne institucije imaju svoje pravoslavne slave, a da se istovremeno zahtijeva lojalnost i građana nepravoslavaca tim ustanovama. To nije moguće i to se neće desiti. Puna lojalnost državi i njenim institucijama i ustanovama moguća je samo u ambijentu u kome ih građani doživljavaju kao svoje.

Krajem mjeseca imami su se pobrinuli putem hutbi da pojasne džematlijama ko je bjelobradi starac u crvenoj odjeći koji povodom Nove godine unosi radost u dječja srca, navodno im dijeleći izdašne poklone. Ne radi se ni o kakvom djedu od mraza već o episkopu Nikoli iz četvrtog vijeka, po kršćanskom vjerovanju, svecu zaštitniku djece.

Ne vidimo ništa loše da kršćani svojoj djeci predstave Svetog Nikolu u bilo kom liku, ali ono što nipošto ne može biti prihvatljivo jeste predstavljanje ovog kršćanskog sveca u liku Deda Mraza i muslimanskoj djeci kao univerzalnu vrijednost. Nema sumnje da je Deda Mraz misionarski projekat sa ciljem postupnog uticaja na identitet muslimana do konačne asimilacije.

Dovoljno je da ste čuli hutbu o Deda Mrazu ili da pročitate ovaj tekst i shvatit ćete zašto je beogradski režim organizovao agresiju na Islamsku zajednicu, koja traje do dana današnjeg, i zašto nezakonito nastoji oteti Islamsku zajednicu iz ruku Islamske zajednice isključujući samo u ovoj godini 39 vjeroučitelja, angažujući njemu podobne.

Nažalost, u Beogradu i dalje dominira politika čiji protagonisti vjeruju da su muslimani opasnost za Srbiju, a to znači da ih je najbolje eliminisati. Pošto su ratovi za sada iza nas, očito se pribjegava strategiji pritisaka i programa sa ciljem asimilacije ili iseljavanja.

Ono što posebno otežava stanje muslimana je i monopolska kontrola medija od strane režima, koja se može opisati brutalnijom od one iz Miloševićevog vremena. U tom periodu postojali su režimski, ali i opozicioni mediji, dok danas skoro da nema onih kojima se ne diriguje od strane režima, da li putem Šepera, ili nekog, ili nečeg drugog – nema razlike. Dovoljno je da ste ovih dana pratili tzv. Javni servis RTS i da se ne možete oteti utisku da gledate televiziju neke teokratske pravoslavne države u kojoj žive isključivo Srbi pravoslavci. I kako treba da se osjeća neki musliman koji se eventualno odluči da plati tv-pretplatu ovoj televiziji?

Ako se Sveti Nikola, zapakovan u Deda Mraza, može nazvati misionarskim projektom u svilenim rukavicama, Sveti Sava i školska slava u svim školama Srbije 27. januara se nesumnjivo mogu označiti brutalnim pravoslavno-krstaškim projektom, usmjerenim prvenstveno protiv muslimana ove zemlje.

Teško je zdravom razumu da pojmi da u sekularnoj državi sve javne institucije imaju svoje pravoslavne slave, a da se istovremeno zahtijeva lojalnost i građana nepravoslavaca tim ustanovama. To nije moguće i to se neće desiti. Puna lojalnost državi i njenim institucijama i ustanovama moguća je samo u ambijentu u kome ih građani doživljavaju kao svoje.

Uzalud se režim trudi da kupi dovoljno „dobrih“ Bošnjaka i „dobrih“ muslimana radi ostvarenja svojih nehumanih ciljeva. Poriv prema slobodi među muslimanima, predvođenim svojom vjerskom i intelektualnom elitom, u vremenu slobodne komunikacije, neplodno je tlo za sjetvu i žetvu diskriminatorskih projekata nad muslimanima u Srbiji.

I nikakva otrovna pera Tanaskovića i drugih angažovanih antiislamskih „intelektualaca“ im neće pomoći. Ostavljamo im kur'ansku poruku: „*Vama vaša, a nama naša vjera.*“

Ako se Sveti Nikola, zapakovan u Deda Mraza, može nazvati misionarskim projektom u svilenim rukavicama, Sveti Sava i školska slava u svim školama Srbije 27. januara se nesumnjivo mogu označiti brutalnim pravoslavno-krstaškim projektom, usmjerenim prvenstveno protiv muslimana ove zemlje.

SLUŽBEN RETROVIZOR

MUAMER HUKIĆ POSJETIO GLAVNOG MUFTIJU

Najbolji promoter Sandžaka

NERMIN GICIĆ

Glavni muftija Islamske zajednice Muamer-ef. Zukorlić primio je 4. januara ove godine svjetskog šampiona kruzer kategorije u boksu Muamera Hukića (Mark Huk) koji je svoj šampionski uspjeh ostvario pod zastavom Njemačke.

Tom prilikom Muftija je istakao da je osvajanje titute svjetskog šampiona i odbrana titule u pet navrata najveći uspjeh ikada ostvaren u ovom sportu sa područja Balkana.

„Sandžak je izvor šampiona i veliki rudnik talenata koji kada dobiju priliku onda iskoriste tu priliku i pokažu sopstvene kvalitete. Postati svjetski šampion i pet puta odbraniti titulu nešto je što bi zasigurno bilo ponos za velike, višemilionske nacije, a evo mi kao brojčano mali narod ovdje u Sandžaku imamo priliku biti počašćeni da Sandžak ima jednog takvog sina“, rekao je Glavni muftija.

Narod Sandžaka ponosan je na ovog sandžačkog sina koji pored sportskih promoviše visoke moralne i druge ljudske vrijednosti. Sandžaku su potrebne pobjede jer pobjede vraćaju dostojanstvo narodu.

Prilikom posjete svjetski šampion Hukić istakao je da je za uspjeh zahvalan svojoj porodici i svom narodu kojem se stalno vraća, kao i državi Njemačkoj koja mu je dala priliku da iskaže svoje kvalitete.

„Uvijek se vraćam svom Sandžaku i pokušavam na najljepši način da promovišem Sandžak širom svijeta. Žao mi je kad vidim da širom svijeta prenose moje borbe osim u Srbiji, jer ja druge domovine sem Srbije nemam“, rekao je Hukić.

Muftija je takođe naglasio da je neshvatljiva činjenica da srbijanski mediji, za razliku od većine zemalja svijeta, ne prenose mečeve Hukića, pa čak ni vijesti o njegovim uspjesima. O tome je Muftija rekao:

„Neshvatljivo je da o svim ovim silnim pobjedama, osvajanju titule i odbrani šampionske titule, ne možete naći niti jednu

informaciju u niti jednom srbijanskom mediju. Posljednji meč odbrane titule svjetskog šampiona Muamera Hukića prenosilo je preko 80 zemalja svijeta. Jedna od rijetkih zemalja koje nisu organizovale prijenos ovog meča je Srbija. Ne mogu da nađem razumno obrazloženje za tako nešto, ali to je ilustracija našeg stanja i naše realnosti.“

To zapravo potvrđuje položaj diskriminisanosti Bošnjaka u Sandžaku koji se od strane važnih društvenih faktora države ne doživljavaju kao svoji građani.

„Talenti iz Sandžaka, da bi dosegli svjetske razmjere uspjeha, moraju otići iz Sandžaka. Da li u Njemačku, da li u Tursku, da li u neku drugu zemlju, ali na žalost još nemamo ambijent gdje bi naši sinovi i naše kćeri pod zastavom svoje zemlje bili podržani i ravnopravno tretirani kako bi ostvarili te rezultate“, naglasio je Glavni muftija.

Muftija je u ime Islamske zajednice, kao i u ime drugih ustanova na čijem je čelu, a koje okupljaju omladinu, istakao da je Sandžaku svaki čovjek važan i da se treba baviti djecom jer ćemo se na taj način baviti svojom budućnošću.

„Naša djeca su najvredniji dragulj koji imamo i od izuzetne važnosti je da im obezbijedimo ambijent u kojem će se zdravo i normalno razvijati. To znači da im trebamo obezbijediti slobodu. Da ne moraju da revidiraju svoj identitet, da se ne moraju prepravljati na neki način da bi se nekome dopali. Potreban je ambijent slobode, ambijent gdje su naša djeca jednaka sa drugima, pa neka se samo po kvalitetu dokazuju.“

AKTUELNOSTI

Izabrani sandžački zastupnici u Saboru IZ-e u BiH

U subotu 8. januara ove godine na području Muftijstva sandžačkog održani su izbori za zastupnike u Saboru Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini. U tri izborne jedinice, od 10 predloženih kandidata, članovi skupština medžlisa birali su pet zastupnika u ovaj najviši predstavnički i zakonodavni organ Islamske zajednice.

U prvoj izbornoj jedinici predloženi su, po abecednom redu: Dr. Dudić Mevlud, Mehmedović Kemal, Šaćirović Sead ef. i Spica dr Muharem. Kandidati u drugoj izbornoj jedinici bili su: Ahmatović Ahmed, Eminović Enver ef., Nikšić Fadil i Šabović Šefkija, a u trećoj: Mušović Nijaz ef. i Tandir Samir ef.

Većinom glasova izabrani su sljedeći zastupnici u novom sazivu Sabora IZ-e u BiH u narednom četvorogodišnjem mandatu:

1. Dr. Mevlud Dudić – rektor Internacionalnog univerziteta u Novom Pazaru i predsjednik Bošnjačkog nacionalnog vijeća.
2. Sead ef. Šaćirović – predsjednik Medžlisa IZ-e Novi Pazar, direktor Medija centra Islamske zajednice, glavni i odgovorni urednik „Glasa islama“ i direktor Agencije za sertificiranje halal kvaliteta.
3. Šefkija Šabović – predsjednik Medžlisa IZ-e Plav i šef radne jedinice tuzlanskog Građevinskog preduzeća „Giprom“ u Plavu,
4. Fadil Nikšić – tehnički direktor Veterinarske stanice u Sjenici,
5. Samir ef. Tandir – predsjednik Medžlisa IZ-e Prijepolje, predsjednik Izvršnog odbora Bošnjačkog nacionalnog vijeća i Izvršnog odbora Bošnjačke kulturne zajednice.

Pred izabranim članovima Sabora u narednom periodu, pored ostalih, stoje dva značajna događaja, a to je najavljena promjena Ustava Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini i izbor reisuleme naredne godine.

Imajući u vidu moralne i intelektualne kvalitete sandžačkih zastupnika u ovom organu, nesumnjivo je da će na najbolji način prezentirati našu Islamsku zajednicu.

Samir Škrijelj,
predsjednik Centralne izborne komisije

Aktivno u BNV-u

Na prvoj redovnoj sjednici izabrani su potpredsjednik i sekretar Odbora. Za potpredsjednika je izabran dr Adnan Čaušević, a za sekretara Jasmina Nikšić, diplomirani pravnik. Odlučeno je da sjedište Izvršnog odbora BNV-a bude u Prijepolju, a na sjednici je raspravljano i o načinima djelovanja Izvršnog odbora. Članovi IO saglasili su se sa prijedlogom da se sjednice IO BNV-a održavaju i u ostalim sandžačkim gradovima, ne samo u Novom Pazaru i Prijepolju.

Konstituisan Izvršni odbor

U prostorijama Bošnjačkog nacionalnog vijeća u Novom Pazaru, u četvrtak 6. januara 2011. godine, održana je konstitutivna sjednica Izvršnog odbora BNV-a. Sjednicom je predsjedavao predsjednik IO BNV Samir Tandir. Pored članova Odbora sjednici je prisustvovao i predsjednik Vijeća prof. dr. Mevlud Dudić.

Na prvoj redovnoj sjednici izabrani su potpredsjednik i sekretar Odbora. Za potpredsjednika je izabran dr Adnan Čaušević, a za sekretara Jasmina Nikšić, diplomirani pravnik. Odlučeno je da sjedište Izvršnog odbora BNV-a bude u Prijepolju, a na sjednici je raspravljano i o načinima djelovanja Izvršnog odbora. Članovi IO saglasili su se sa prijedlogom da se sjednice IO BNV-a održavaju i u ostalim sandžačkim gradovima, ne samo u Novom Pazaru i Prijepolju.

Po završetku sjednice predsjednik Izvršnog odbora Samir Tandir je rekao:

„Želim da izrazim svoje zadovoljstvo članovima koji su izabrani u Izvršni odbor. Smatram da je to reprezentativan tim ljudi kojeg Bošnjaci u Srbiji trenutno mogu da daju. Članovi IO BNV su geografski zastupljeni iz svih sandžačkih opština. Imajući u vidu da je Novi Pazar glavni grad i centar Sandžaka u svakom pogledu za potpredsjednika smo izabrali dr Adnana Čauševića, a za sekretara IO gospođu Jasminu Nikšić koja je po obrazovanju pravnica. U narednom periodu bit će usvojena strategija funkcionisanja IO BNV-a, koja će biti podijeljena na kvartalno djelovanje i dugoročni plan od četiri godine. Bez obzira na činjenicu da imamo opstrukciju funkcionisanja BNV od strane resornog ministarstva, mi ćemo nastojati da Bošnjaci i njihova prava budu u potpunosti zaštićena i BNV će funkcionisati. Sve ono što je u kampanji BKZ, kao organizacija sa najvećim brojem vijećnika u BNV-u, obećala to ćemo i sprovesti. Nikada više BNV neće biti produžena ruka Beograda koju neko koristi za disciplinovanje Bošnjaka. BNV i njegov Izvršni odbor nikada neće biti institucije koje skrivaju diskriminaciju nad Bošnjacima. Legitimitet BNV-u daju Bošnjaci koji su na izborima u junu dali apsolutnu podršku Bošnjačkoj kulturnoj zajednici i nosiocu liste BKZ-a glavnom muftiji Muamer-ef. Zukorliću. Legitimitet ne daje ministar Čiplić, niti bilo koji drugi ministar ili činovnik iz Beograda. Temelj svakog demokratski uređenog društva jeste sloboda izbora, a ono što je uradio ministar Čiplić je krivično djelo i diskriminacija za koje je zaprijećena zatvorska kazna."

Nermin Gicić

Susret predstavnika crnogorskog i srbijanskog Bošnjačkog nacionalnog vijeća

Sandžak je most spajanja, a ne zid razdvajanja

Visoka delegacija Bošnjačkog nacionalnog vijeća u Srbiji posjetila je 08.01.2011. god. Bošnjačko vijeće u Crnoj Gori. Delegaciju su činili predsjednik dr. Mevlud Dudić i potpredsjednici Emir Elfić i Zehnija Bulić. Domaćini su bili predsjednik Bošnjačkog nacionalnog vijeća u CG Serbo Rastoder, potpredsjednici Ervin Spahić i Nedžad Dreševič, te predsjednik Izvršnog odbora Osman Nurković. Prijem je upriličen u Rožajama u prostorijama Vijeća.

U srdačnom i prijateljskom susretu razgovaralo se je o saradnji krovnih institucija Bošnjaka u Srbiji i Crnoj Gori. Ocijenjeno je da dosadašnji nivo saradnje nije bio zadovoljavajući, te je u tom smislu iskazana obostrana spremnost kako bi ta saradnja bila sadržajnija i sveobuhvatnija.

Bilo je riječi i o funkcionisanju Vijeća u obije države i njihovom položaju.

Polazeći od činjenice da su Bošnjaci autohton narod u Srbiji i Crnoj Gori, istaknut je zahtjev da se njihova prava poštuju u skladu sa savremenim evropskim standardima. Bošnjaci Srbije i Crne Gore podržavaju evropsku orijentaciju država u kojim žive i očekuju da granica između dviju država bude most spajanja, a ne zid razdvajanja.

Iskazana je obostrana spremnost da buduća zajednička saradnja pođe od principa poštovanja ustavnih i zakonskih prava država u kojim djeluju.

Razgovaralo se o saradnji u oblasti kulture, obrazovanja, informisanja i službene upotrebe bosanskog jezika i pisma. Na osnovu toga zaključeno je da će ove dvije institucije zajedno učestvovati u realizaciji zajedničkih projekata.

Izvor: BNV.rs

Zahvalnost predsjedniku Bakiru Izetbegoviću

Bošnjačko nacionalno vijeće zahvaljuje članu Predsjedništva Bosne i Hercegovine g-dinu Bakiru Izetbegoviću na upriličenom prijemu za rukovodstvo BNV-a 22.12.2010. god.

Cilj posjete predsjedniku Izetbegoviću bio je upoznavanje sa sve učestalijom pojavom diskriminacije i kršenja prava Bošnjaka u Sandžaku. Tom prilikom delegacija Vijeća nije tražila nikakvu personalnu ili partikularnu podršku za bilo koga. Razumijemo potrebu da predsjednik Izetbegović u državničkom maniru ostane iznad pojedinačnih ili partijskih relacija u Sandžaku.

Ovom prilikom zahvaljujemo g-dinu Izetbegoviću i na stavovima iznešenim u medijima posljednjih dana jer se poslije više godina državnički odvažio potencirajući na sopstvenoj obavezi i pravu da se bavi Bošnjacima u Srbiji, kao što se predsjednici Srbije i Hrvatske bave Srbima i Hrvatima u Bosni i Hercegovini.

Predsjednik Izetbegović je jasno i nedvosmisleno izrazio podršku svima koji djeluju u cilju ostvarivanja prava Bošnjaka u Sandžaku ravnopravno sa drugim građanima Srbije.

Predsjednik BNV-a

Prof. dr. Mevlud Dudić

Šampion u posjeti BNV-u

Svjetski prvak u kruzer kategoriji Muamer Hukić svoj boravak u rodnom Sandžaku iskoristio je da u utorak 4. januara 2011. godine posjeti jednu od najvažnijih institucija Bošnjaka u Srbiji - Bošnjačko nacionalno vijeće.

U prostorijama Vijeća šampiona je dočekao predsjednika BNV-a prof. dr. Mevlud Dudić koji je izrazio svoje zadovoljstvo ovom posjetom i istakao da je Muamer Hukić još jedan od sinova Sandžaka koji se dokazao na svjetskom nivou. Nakon polusatnog srdačnog razgovora dr. Dudić i šampion Hukić su dali kratke izjave za medije, a profesor Dudić je tom prilikom rekao:

„Čini mi čast i zadovoljstvo da je danas u posjeti Bošnjačkom nacionalnom vijeću naš šampion Muamer Hukić. Zadovoljstvo mi je da sam imao prilike sa njim razgovarati o nečemu što je ponos, ne samo nas Bošnjaka u Sandžaku, već i svih građana Srbije. Muamer Hukić na dostojanstven način, iz pobjede u pobjedu, predstavlja nas sa ovih prostora. Ovo nije samo njegova uspjeh, lično njega kao šampiona, njegovih roditelja, njegove uže i šire familije, već je ovo uspjeh sviju nas. Meni kao predsjedniku Bošnjačkog nacionalnog vijeća zaista je čast i zadovoljstvo da sam imao priliku ugostiti ovako veliku ličnost. Sudbina je bila da živi u Berlinu i da na ringu predstavlja Njemačku, ali on nikada nije zaboravio niti svoj Novi Pazar, niti svoj Sandžak, niti narod iz koga potiče i nikada se nije zastidio toga. Mi mu sa pozicije BNV-a dajemo punu podršku da ustraje u ovom sportu. To je posebna borilačka vještina i on najbolje zna kako se osjeća, a mi uživamo u pobjedama koje on ostvaruje i zaista je to za nas veliko zadovoljstvo. Sa željom da ne bude nikada poražen, uvjeren sam da će nas Muamer kao i dosada dostojanstveno predstavljati."

Ovom prilikom šampion Muamer Hukić je rekao:

„Ja kao prvak svijeta borim se, ne samo za mene i moju porodicu, već i za naš Sandžak, da ga uveličam i napravim poznatim širom planete. Moje borbe se prenose u preko 80 država i meni je velika čast kada me novinari pitaju za Novi Pazar i za Sandžak. To mi je također velika motivacija da se borim dalje i da pokažem da je naš Sandžak najbolji na svijetu."

Nermin Gicić

Bošnjačko nacionalno vijeće radi punom parom

Prijetnje smrću upućene Samiru Tandiru

U povodu učestalih fizičkih i verbalnih napada na predsjednika Izvršnog odbora Bošnjačkog nacionalnog vijeća i Bošnjačke kulturne zajednice Samira Tandira iz Prijepolja, saopštenjima za javnost reagovali su Bošnjačko nacionalno vijeće i Bošnjačka kulturna zajednica.

Saopštenja su potpisali predsjednik BNV-a prof. dr. Mevlud Duić i predsjednik BKZ Jahja Fehratović. Prenosimo ih u cjelosti.

Bošnjačko nacionalno vijeće

Povodom najnovijih prijetnji koje su izrečene predsjedniku Izvršnog odbora Bošnjačkog nacionalnog vijeća Samiru Tandiru, a koje sadrže i prijetnje ubistvom, od strane izvjesnog Mersudina Ćosovića, Bošnjačko nacionalno vijeće najoštrije osuđuje ovaj čin i obavještava javnost da ovo nije prvi put da se gospodinu Tandiru prijeti ubistvom, te da je i ranije dobijao slične prijetnje iza kojih bi uvijek, kao po pravilu, uslijedili fizički napadi na njega.

Sve prijetnje koje je gospodin Tandir dobijao prijavljene su Policijskoj upravi u Prijepolju koja nijednom nije adekvatno reagovala.

Očigledno je da, koristeći se mehanizmima koji su bili svojstveni za devedesete godine dvadesetog vijeka u Srbiji, Rasim Ljajić i srpske bezbjednosne službe nastoje se obračunati sa političkim neistomišljenicima.

Zahtijevamo od policije, tužilaštva i ostalih pravosudnih organa hitnu reakciju kako bi se utvrdila odgovornost izvršilaca i nalogodavaca i stalo na put ovom političkom nasilju koje može da izazove nesagledive posljedice.

Ovo je potvrda da je sprega politike i kriminala u Sandžaku i dalje na snazi, što predstavlja glavnu prepreku političkom i opštedruštvenom ozdravljenju.

Bošnjačka kulturna zajednica

Bošnjačka kulturna zajednica obavještava javnost da je predsjednik njenog Izvršnog odbora gospodin Samir Tandir još jednom bio na udaru sprege političkih neistomišljenika, vlasti i službi državne bezbjednosti koje su mu preko izvjesnog Mersudina Ćosovića uputile sijaset uvreda i najozbiljnije moguće prijetnje koje se mogu izreći, a koje kulminiraju prijetnjom smrću, odnosno ubistvom.

Ovo nije prvi put da se predsjedniku IO BKZ prijeti, te da se na istog verbalno i fizički nasrće. Zbog tih prekršaja još niko nije odgovarao pred pravosudnim organima. Policijska uprava Prijepolje nijednom nije adekvatno reagovala, pružila nužnu zaštitu gospodinu Tandiru, niti privela nekog od osumnjičenih, iako joj je svaki napad uredno i blagovremeno prijavljen.

BKZ ima saznanja da iza ovih napada na ličnost gospodina Tandira ne stoje pojedinci, već beogradizirani sandžački političari koji ne mogu demokratski principijelno prihvatiti poraz, već s ministarske pozicije zloupotrebljavaju organe Državne bezbjednosti kako bi se obračunali sa neistomišljenicima. Za ovaj napad na gospodina Tandira najveću odgovornost snosi ministar Ljajić koji već duže vrijeme svojim destruktivnim potezima pokušava naškoditi snagama koje su odnijele apsolutnu pobjedu na izborima za Bošnjačko nacionalno vijeće, posredno napadajući sve institucije i pojedince koje nose ideju slobodarskog duha bošnjačkog naroda, počevši od Islamske zajednice, preko Univerziteta, do svih ostalih bitnih činioca našeg društva.

Bošnjačka kulturna zajednica upozorava organe vlasti, naročito policiju i pravosuđe, da su dužni što prije pronaći izvršioce i nalogodavce ovog krivičnog djela i izreći im zakonom predviđene kazne. Ukoliko ovaj i ovakvi slučajevi ne budi razotkriveni i adekvatno sankcionisani, našim ionako krhkim društvom zavladat će bezakonje koje može imati jako teške i negativne posljedice. Također želimo vjerovati da će policija i pravosuđe imati dovoljno snage da se odupru političkim uticajima, pa makar oni dolazili i od strane ministara. Oni moraju dokazati bošnjačkom i ostalim narodima koji žive u Srbiji da su samostalni u odlučivanju, da podjednako štite sve građane Srbije, te da niko nije niti smije biti iznad zakona. Jedino će na taj način povratiti povjerenje građana i dostojanstvo bez kog su ostali još za vrijeme Miloševićevih tortura nad civilnim stanovništvom. Želimo vjerovati da je to vrijeme iza nas, te da će policija ovoga puta to i dokazati na djelu.

Izvori: BNV.rs, BKZ.rs

INFO GENOCID

Oslobođeni optuženi za zločine u Bukovici

Pljevlja – Svih sedam optuženih za ratni zločin u Bukovici kod Pljevalja oslobođeni su 31. decembra 2010., u nedostatku dokaza, u bjelopoljskom Višem sudu.

Oslobađajuću presudu izreklo je Specijalno vijeće na čelu sa predsjednikom Šefkijom Đešević em i naredilo ukidanje pritvora za braću Radmila i Radišu Đukovića, Slobodana Cvetkovića, Đorđija Gogića (svi pripadnici nekadašnje Vojske Jugoslavije po ugovoru), te Slavišu Svrkotu i Radomana Šubarića (pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova CG).

Tokom procesa je utvrđeno da su optuženi postupali u skladu sa zakonskim ovlaštenjima koja su tada imali.

U pljevaljskoj Bukovici '92. i '93. godine osam osoba bošnjačke nacionalnosti je ubijeno, nekoliko desetina kuća je zapaljeno i opljačkano, a nekoliko stotina Bošnjaka protjerano iz domova.

Sve „u skladu sa zakonom"

O događajima u Bukovici najbolje govori dokumentarni film „Praznina" bjelopoljskog novinara, koji je šokirao crnogorsku javnost, otvarajući pitanja dešavanja u pljevaljskoj Bukovici u vrijeme ratnih dešavanja u BiH.

Inače, film „Praznina" je potresno svjedočenje pojedinih Bošnjaka koji su pretrpjeli torturu, pljačku i izgubili nekoga od rodbine. Sevda Bungur je ispričala priču o događajima koji su se desili 15. februara 1993. godine, kada su nju i grupu Bošnjaka bosanski Srbi odveli u Čajniče, gdje su se drsko odnosili prema bukovičkim Bošnjacima. Za Omana i Zlatiju Tahirbegović je „najteže u svoj ovoj priči to što su mnogi Bukovičani danas u Demokratskoj partiji socijalista Mila Đukanovića, a devedesetih godina su ih progonili"!

IZVOR: SANDZAK-X.COM

U VELIKOJ SALI MEŠIHATA NAKON PREDAVANJA O HIDŽABU POKRILO SE OSAM MUSLIMANKI

Sestro, daj nam ruku, ukrcaj se na lađu spasa

AKTUELNOSTI

„Zar nije vrijeme da razmisliš o hidžabu... Allaha mi, volim te i ne želim te vidjeti uplakanu, umornu od dunjaluka, umornu od grijeha...“

AIDA RAŠLJANIN

Proteklu godinu svako će pamtiti po nekim manje ili više zanimljivim događajima. Studenti Fakulteta za islamske studije će je pamtiti po mnogo čemu, a posebno po tribini koja je održana 29. decembra 2010. u Velikoj sali Mešihata IZ-e u Srbiji.

Tema ove veoma važne tribine bila je „Hidžab, islamsko odijevanje žene“. Tribina je započeta plemenitim kur'anskim ajetima koje je proučio Haris Bećirović, student druge godine FIS-a, a koje je dirnulo sve prisutne. Doista se srca kada se Allah spomene smiruju.

Nakon učenja Kur'ana, moderator programa, također student druge godine, Edin Đerlek, obratio se prisutnima upoznavši ih sa programom, gdje je predstavio i predavača tribine Aidu Rašljanin, studenticu druge godine FIS-a. U svom izlaganju Aida je govorila o najčešćim razlozima zbog kojih su današnje muslimanke odbacile hidžab, demantujući te njihove stavove kur'anskim ajetima.

Na samom početku rekla je da je jedan od razloga koje osobe, što sebe zdravom i slobodnom smatraju, navode jeste da se otkrivajem ženskog tijela smanjuje seksualna požuda muškarca, pa su zato odbacile hidžab! Allahu ekber! Jedan broj djevojaka kaže da je seksualni nagon kod muškaraca vrlo opasan, te se može ukrotiti jedino ako im se olakša u njegovom upražnjavanju. Pokrivanje ženskog tijela izaziva eksploziju kod muškaraca, te su prinuđeni koristiti čak i najužasnije metode pražnjenja poput silovanja samo da bi se dokopali ženskog tijela. Jedini način da se žene toga sačuvaju jeste da zadovolje muškarce svojim izgledom tako da im to postane normalno i da ne posežu za napastvovanjem.

Međutim, dalje je objasnila da li je stvarno tako? Ako je tačna ta njihova teorija, zašto je onda broj napada i silovanja tamo gdje su razgolićene djevojke mnogo veći nego gdje su žene pokrivene hidžabom? Kao odgovor na ovo pitanje navela je riječi Uzvišenog Allaha koji kaže: *„O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika neka spuste haljine svoje niza se. Tako će se najlakše prepoznati, pa neće napastvovane biti. A Allah prašta i Samilostan je.“* (El-Ahzab, 59)

Odgovorila je i onima koji tvrde da nisu baš sigurni da li se još uvijek treba pokriti, negirajući to kao naredbu od Milostivog, sljedećim kur'anskim riječima: *„Kako to da u jedan dio Knjige vjerujete, a drugi odbacujete?! Onoga od vas koji čini tako stići će na ovome svijetu poniženje, a na Sudnjem danu bit će stavljen na muke najteže. – A Allah motri na ono što radite.“* (El-Bekara, 85)

Djevojke koje ne nose hidžab kao jedan od razloga navele su da nisu još uvijek upućene, ili da još uvijek ne osjećaju da je „njihov trenutak“. Navela je i ovo njihovo „opravdanje“, dajući im smjernice kako da osjete da su ustvari upućene, jer ne može se slast islama osjetiti u kafiću, uz alkohol, čineći blud, slušajući bestidni govor i slično. Uputa je od Allaha i naći će je onaj koji je bude na ispravan način tražio.

Nakon izlaganja obratila im se sljedećim riječima: „Ko je sada spreman da ustane i u ime Allaha stavi hidžab?“ Na veliko iznenađenje ustalo je osam muslimanki i u prostoriji iza bine pokrile se. Hvala Allahu Uzvišenom.

Ovaj veliki trenutak u historiji ummeta propraćen je tekbirima publike od kojih niko nije ostao ravnodušan. Suze su zablistale u očima vjernika.

Dok su jedni razmišljali kako i gdje proslaviti Novu godinu i na taj način izgubiti posljednje atome morala, druga skupina je tražila utočište u jedinoj vjeri koja spas i mir može pružiti, kako i samo njeno ime u prijevodu znači.

Molimo Allaha da nagradi sve one koji su na bilo koji način doprinijeli realizaciji ove tribine, da učvrsti i nagradi djevojke koje su se pokrile i da svima nama bude zadovoljan.

INFO NAGRADA

Hasimu Kolašincu plaketa za ličnost godine

Islamski kulturni centar Bošnjaka u Berlinu, koji svojim djelovanjem pokriva područje Berlina i svih pokrajina nekadašnjeg DDR-a, a koje se odvija kroz četiri sekcije: vjerska, kulturna, humanitarna i sportska, jedan je od najaktivnijih i najorganizovanijih bošnjačkih džemata u Njemačkoj, a i šire.

Svakodnevno se organiziraju razne kulturne aktivnosti, tribine, kao i svi oblici vjerske pouke. U lijepo opremljenim prostorijama odvija se i dopunska škola na maternjem jeziku. Kao rijetko gdje, ovdje funkcioniše biblioteka, obogaćena, osim knjigama vjerskog sadržaja, i djelima bošnjačke literature.

Kontinuirana pomoć

Sve to ne bi moglo funkcionisati da nije sposobne i kreativne osobe, imama džemata Advan-ef. Ljevakovića, koji uspješno usmjerava rad vrijednih aktivista i entuzijasta ovog centra. A za najvrednije obezbijeđena je godišnja nagrada.

Protekle 2010. za ličnost godine Centra izabran je aktivista Hasim Kolašinac, kojem je u decembru dodijeljena plaketa. Ovaj vrijedni aktivista iz Novog Pazara, koji je prije 15 godina došao u Berlin i postao ugledni biznismen i još vredniji Bošnjak, jedan je od istaknutih donatora Centra i svakako veliki aktivista Zajednice sandžačke dijaspore.

Ispred IKC-a plaketu Kolašincu uručio je predsjednik IKC-a Idriz Mahmutović, koji je naglasio da je Kolašinac ovo priznanje dobio za nesebičan doprinos u afirmaciji IKC Bošnjaka u Berlinu, za aktivnu saradnju u realizaciji postavljenih zadataka, kao i za kontinuiranu pomoć radi postizanja izuzetnih rezultata IKC-a Bošnjaka.

„Osjećam se zaista prelijepo. Pogotovo sam u duši sretan, jer su oni koji su me izabrali prepoznali i vidjeli u meni osobu koja stoji na usluzi Centru i našem bošnjačkom narodu. Zahvaljujem svima koji su mi ukazali ovo povjerenje, a pogotovo imamu Advanu Ljevakoviću, koji nas kroz razne aktivnosti motiviše i zbližava s našom maticom BiH i Sandžakom“ - rekao je Kolašinac, koji je nedavno u Centru uradio fasadu površine 2.500 kvadratnih metara, čija je vrijednost iznosila više od 20.000 eura.

Kolašinac je iznio i zabrinutost zbog trenutne situacije u Sandžaku zbog, kako je rekao, kršenja prava Bošnjaka po svakoj osnovi i diskriminirajućeg položaja u kojem se nalaze.

Pravi put

„Mi u Berlinu, moram istaći, saosjećamo s našim narodom u Sandžaku i stojimo iza muftije Muamer-ef. Zukorlića, koji vodi putu slobode Bošnjaka u Sandžaku. Smatramo da je to pravi i jedini put za izlazak Bošnjaka iz potlačenosti i poniženosti.

B. Suljić Boškailo

IZVOR: DNEVNI AVAZ

ANALIZE

PROF. DR. ADMIR-EF. MURATOVIĆ

VUKOSAVLJEVIĆEVO VIĐENJE SANDŽAKA

Sandžak – kompaktna cjelina

„Ali Muslimani trebaju da imaju na umu: Niko ne može sva svoja prava očuvati u potpunosti ako nije svjestan tih prava, ako ne osjeća da ih je zaslužio, da mu nisu darovana. Ako ne može da čuva i brani svoja prava, uvijek će se naći neko, makar susjed njegov, da mu ih nagriza i krnji.“

Partizanska autonomija Sandžaka je bila rezultat zalaganja svih naroda koji su svoju budućnost vidjeli u njemu, bilo da se radilo o Bošnjacima, Srbima ili Crnogorcima. Već smo pisali o Vladimiru Kneževiću i Tomašu Žižiću koji su ubijeni zajedno sa Tršom zbog svojih ideja o autonomiji Sandžaka.

Još jedan pripadnik nebošnjačkog naroda koji je radio na ostavrenju autonomije za ovaj kraj je i univerzitetski profesor Sreten Vukosavljević.

Prema biografiji koju je sam napisao, Sreten Vukosavljević je rođen u Prijepolju 1881. godine. Nižu gimnaziju je učio u Valjevu i Beogradu. Učiteljsku školu završio je u Aleksincu 1901. godine. Od 1904. do 1909. godine službuje u selima Timočke krajine, zatim u Novoj Varoši i Prijepolju. Poslije toga radio je kao školski inspektor u Crnoj Gori i Skoplju, gdje je bio upravnik srpskih osnovnih škola 1911. godine. Poslije balkanskih ratova kratko je radio u svom rodnom kraju. Ponovo se vratio u Makedoniju, u Kavadar, gdje je dočekao i Prvi svjetski rat. Od 1918. radio je u Skoplju na pitanjima agrarne reforme. Bio je povjerenik za agrarnu reformu i kolonizaciju za Makedoniju, Kosovo, Crnu Goru i Sandžak. Kasnije je bio državni podsekretar za šumarstvo. Od 1920. do 1924. godine bio je narodni poslanik u Skupštini Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca.

Revnosno je sarađivao u opozicionom listu „Sandžak“, koji je izlazio u Prijepolju pod uredništvom Milivoja Žugića. Svoje radove je objavljivao u „Pravdi“ i „Politici“. Pisao je o privrednim i kulturnim prilikama u Sandžaku...

Za razliku od svojih ranijih stavova koje je iznosio za vrijeme skupštinskih zasjedanja, u vrijeme dok je bio narodni poslanik na listi Demokratske stranke, Vukosavljević se, kada je u pitanju rješenje statusa Sandžaka, na osnovu svog držanja tokom osnivanja, ali i u momentu rasformiranja ZAVNOS-a, može smatrati jednim od najvećih boraca za autonomiju Sandžaka.

Prvi predsjednik ZAVNOS-a

Na osnivačkoj skupštini ZAVNO Sandžaka u Pljevljima 20. i 21. novembra 1943. godine, izabran je za predsjednika ZAVNOS-a. Zajedno sa svojim saradnicima u Izvršnom odboru radio je na afirmaciji i učvršćenju partizanske vlasti. Pred kraj rata određen je za člana Privremene kraljevske vlade dr. Ivana Šubašića u Londonu, kao ovlašćeni predstavnik Nacionalnog komiteta oslobođenja Jugoslavije (partizanske vlade).

Nacionalna posebnost Bošnjaka

Vukosavljević je bio oštro protiv praznog i po nesrpske narode iritirajućeg srbovanja koje može imati samo negativne posljedice po srpski narod. „Ljudi koji deklamuju: Stari Ras 'kolijevka srpstva' itd., a koji, uzgred budi rečeno, ne čine mnogo časti Starome Rasu“, govorio je Vukosavljević. (Sandžak, br. 14. od 1. X 1932.).

Govoreći o nastojanju da se negira nacionalna posebnost Bošnjaka, Vukosavljević kaže: „Pokušaj da se Muslimani 'nacionalno osvijeste', da postanu 'Srbi muslimanske vjere', nije uspio ni malo. Ne bi uspio ni da su to Srbi radili sa više širokogrudosti i dosljednosti. Pogrešno je bio zasnovan. Nisu Muslimani nešto što nema svojih izrađenih osobenosti, pa da sada toj nacionalno i kulturno bezličnoj masi Srbi samo dadu nacionalno obličje. Ovo mjesto, koje u duši Srba zauzima nacionalno osjećanje, nije u duši Muslimana prazno, pa da Srbi treba sada samo da popune tu prazninu. Muslimani imaju svoju posebnu historijsku tradiciju. Ono što je u Srba osjećanje nacionalne solidarnosti, ima i u Muslimana, ali je to solidarnost sa onima koji su im vjerski i kulturno slični, pa i ne govorili istim jezikom. Muslimani imaju drukčije izgrađen materijalni život i mnoga moralna shvatanja, drukčije izrađene uredbe o cijelom ponašanju. To sve čini da se naši Musli-

mani osjećaju jednom dobro povezanom zajednicom. Ta zajednica je zatvorena i visoko ograđena. Osjećanje da je član te zajednice, našem je Muslimanu dovoljno: ne osjeća neku prazninu zbog toga što nema nacionalnog osjećanja onakvog kakvo je u drugih zajednica. Razlika među nama bila bi mnogo manja kada bi naši Muslimani bili samo zaostali iza Srba u nacionalnom razvitku. Nisu zaostali, nego su drukčije, na drugoj osnovi, na sasvim drukčiji način izgrađeni kao zajednica. Srbi treba da se odreknu iskreno i dosljedno svake namjere koju su imali raniji režimi, da se od Muslimana stvori nešto drugo, a ne ono što su, ponajmanje Srbi muslimanske vjere. Ma koliko to željeli, to je apsolutno nemoguće postići…“ (Glas Sandžaka, br. 1, 15. juni 1944.)

Veoma značajan modus zajedničkog nastupanja Srba i muslimana bila je, po Vukosavljeviću, svakako narodnooslobodilačka borba (partizanska): „U narodnooslobodilačkom pokretu našli smo se zajedno i Srbi i Muslimani iz Sandžaka. Otkako smo se razdvojili, ovo je prvi put u cijeloj našoj historiji da smo se u nekom krupnom i odlučujućem događanju našli sa iste strane šanca. Prvi put da smo pomiješali krv, prosutu za jednu istu stvar. Poveliki broj muslimanskih najboljih i najsvjesnijih sinova učestvuje zajedno sa Srbima u ovoj borbi. I to sasvim iskreno i požrtvovano.“ (ibid)

Nažalost, pri kraju rata Bošnjaci će još jednom biti prevareni, jer obećana i tokom narodnooslobodilačke borbe egzistirajuća autonomija Sandžaka bit će od strane komunističke vrhuške iznenada likvidirana.

U istom tekstu Vukosavljević saopštava i misao koja je i danas vrlo aktuelna: „Ali Muslimani trebaju da imaju na umu: Niko ne može sva svoja prava očuvati u potpunosti ako nije svjestan tih prava, ako ne osjeća da ih je zaslužio, da mu nisu darovana. Ako ne može da čuva i brani svoja prava, uvijek će se naći neko, makar susjed njegov, da mu ih nagriza i krnji.“ (Ibid.)

U kojoj mjeri je Vukosavljević osjećao Sandžak kao svoju rodnu grudu i kao posebnu historijsku pokrajinu, najbolje ilustruju sljedeća njegova razmišljanja: „Ako ne možemo da se osjetimo kao nacionalna zajednica, možemo da se osjetimo kao jedna zajednica pokrajinska, sandžačka. Tu nas ništa ne razdvaja, a sve nas spaja. Ista je zemlja u kojoj smo se rodili, u kojoj djelamo i na isti način nam je mila. Isti dijalekt kojim govorimo. Za istu zemlju vezane uspomene iz djetinjstva, sve - i one vesele i one žalosne. Isti interesi razvitka i napretka naše pokrajine. To pokrajinsko osjećanje je često i vrlo toplo i srdačno i kod jednih i kod drugih.“ (Sandžak, br. 14. od 01.09.1932.)

Ne cijepati Sandžak

Vukosavljević je slične stavove o posebnosti Sandžaka iznosio i prilikom rasprave o Sandžaku u Predsjedništvu AVNOJ-a, februara 1945. godine: „Ja sam mišljenja da Sandžak ne treba cijepati, jer je to ipak cjelina. To je oblast, to je pojam sa svojim specifičnim i političkim i privrednim obilježjima. To je historijski tačno. Takvo je i narodno shvatanje. Zato sam ja za rješenje da se cio Sandžak pripoji ili Srbiji ili Crnoj Gori, vodeći računa o onome šta sam već rekao.“ (Dr. Zoran Lakić, Partizanska autonomija Sandžaka, Podgorica, 1992.)

Ovakav stav Vukosavljevića podržao je i Oblasni komitet KPJ za Sandžak, koji pri obraćanju Centralnom komitetu KPJ, između ostalog, saopštava: „Prema raspoloženju koje se sada jasno ispoljava kod Muslimana, oni bi bili veoma pogođeni ako bi Sandžak bio pocijepan, a oni odvojeni. O tome se zaista mora voditi računa, pogotovu ako se ima u vidu njihov sadašnji stav i dobro držanje. Čak ni Srbi ne bi rado primili cijepanje Sandžaka.“ (Slobodan Nešović, Stvaranje nove Jugoslavije, Beograd 1981.)

O boljoj budućnosti Sandžaka, borbi sandžačkih sinova za slobodu, u 2-3. broju „Glasa Sandžaka“ pisao je i Mišo Pavićević: „Sandžak je u našoj narodnooslobodilačkoj borbi zauzeo časno mjesto. On je među prvima ispalio pušku na okupatora i u toku ove tri godine dao znatan doprinos stvari narodnog oslobođenja, doprinos u krvi i životima svojih najčestitijih sinova, u stradanju i patnjama svog naroda. Sandžak je u jezgro Narodno-oslobodilačke vojske dao cvijet svoje omladine, ponos našeg kraja - Treću sandžačku brigadu... Zahvaljujući nenarodnim režimima beogradske gospode i špekulantskoj politici sandžačkih šićardžija, Sandžak je ostao ne samo pastorče, već je postao pojam zaostalosti, neznanja i nazadnosti. On je u Jugoslaviji (Kraljevina) dobio samo drugo ime - Jugoslovenski Sibir - koje su mu dali oni isti koji su ga i učinili Sibirom. Zapostavljenost Sandžaka kao sredine, neravnopravnost muslimana kao grupe, bijeda i zaostalost i Srba i Muslimana zajedno - jeste ne samo mučna prošlost, već i žalosna stvarnost Sandžaka. Stoga je narod Sandžaka pozdravio odluke Drugog AVNOJ-a o federativnom uređenju Jugoslavije jer je životno zainteresovan za pobjedu države koja se danas stvara, za ravnopravnost, bratsku slogu i socijalnu pravednost. Takva država koja će osigurati sretnu budućnost svim svojim narodima, osigurat će slobodan razvoj i ljepši život. Narodnooslobodilačka borba, tri godine okupacije i izdaje, obogatili su narod Sandžaka novim iskustvom, skupo plaćenim, ali dragocjenim: nema budućnosti Sandžaka bez sloge i ravnopravnosti Srba i Muslimana. Na putu ka boljoj budućnosti Sandžak je učinio veliki korak, veliki i u odnosu na njegovu prošlost, a naročito na njegovu današnju stvarnost i uslove. Narod Sandžaka jasno je pokazao da ne želi i neće da mu slobodu drugi poklanjaju, jer je poslije svog gorkog iskustva svjestan da to ne bi bila ona sloboda koju on želi. Sloboda Sandžaka izrasta iz njegove borbe, iz krvi i života njegove djece. Ona će biti potpuna i niko ga neće moći prekoriti. Još manje će mu je moći iz ruku otrgnuti. O položaju Sandžaka u demokratskoj federativnoj Jugoslaviji donijet će odluku sam narod Sandžaka, preko svojih slobodno izabranih predstavnika, sutra, kad zemlja bude slobodna. (Dr. Zoran Lakić, Partizanska autonomija Sandžaka)

Međutim, „kad je zemlja oslobođena“ nastala je nova situacija. Predsjedništvo AVNOJ-a usvojilo je ishitrenu, političku odluku o ukidanju autonomije Sandžaka. Ne slažući se sa takvom odlukom, uvjereni da je napravljena ogromna politička greška, predsjednik ZAVNO Sandžaka, Sreten Vukosavljević i treći potpredsjednik ZAVNO Sandžaka Mirko Ćuković, odbili su da prisustvuju posljednjem zasjedanju ZAVNOS-a održanom 29. marta 1945. godine u Novom Pazaru. Odbili su i da potpišu dokument o raspuštanju ZAVNOS-a i podjeli Sandžaka koji je usvojen na pomenutom zasjedanju. (Sandžak, br. 48-49/ 15. juni – 15. juli 1994.)

Pobornici autonomije na meti izdajnika

Kao što smo imali prilike vidjeti, cijena borbe za autonomiju Sandžaka bila je veoma velika, ali je uvijek imalo čestitih sandžačkih sinova koji nisu žalili truda da se bore na tom putu. Bilo je i onih drugih, sitnih izdajničkih duša, koji su bili u službi neprijatelja Sandžaka i pomagači protiv onih koji su željeli zlo svom narodu, valjda kivni što nisu pristali na izdaju kao što su oni.

I danas je manje-više ista situacija. Ima i heroja i izdajnika. Dobrih Sandžaklija i hrđa. Dok sam pisao ovaj tekst dobio sam informaciju da je jednom od velikih pobornika autonomije Sandžaka, predsjedniku Izvršnog odbora BNV-a Samir Tandiru prijećeno smrću. Iza toga, kako piše u informaciji, stoji izdajnička politika Rasima Ljajića i njegovih pomagača iz reda obavještajnih službi. Ne bih da se bavim ovom kukavičkom personom, ali bih mu želio poručiti da veže za kolac svoje „pse rata“, jer kolac ima dva kraja. Mnogo je Samira Tandira u Sandžaku, a i na Hadžetu, pa nije uputno niti pametno da ih se uznemirava! Rasime Ljajiću, ako si kukavica - nisi budala. Razumjet ćeš ovu poruku!

INFO VAKUFI

I u Crnoj Gori država ne vraća vakufe Islamskoj zajednici

Islamska zajednica u Crnoj Gori ne može se izuzeti iz procesa restitucije maslinjaka u Valdanosu, jer je na ovom području eksproprijisano 2.200 stabala maslina koje su do oduzimanja bile u vlasništvu vakufa Islamske zajednice u Crnoj Gori.

Eksproprijacija uvale Valdanos izvršena je rješenjem SO Ulcinj još 1978. godine. Tim rješenjem je od privatnih vlasnika i vjerskih zajednica eksproprijisano 937.739 m2 poljoprivrednog zemljišta - maslinjaka, sa 17.825 stabala maslina, od toga Odboru Islamske zajednice Ulcinj preko 2.200 stabala maslina.

Potpuna eksproprijacija izvršena je, kako je navedeno, u svrhu izgradnje vojnog objekta stalnog karaktera. Novčana naknada koja je tada isplaćena bivšim vlasnicima nije bila pravična niti tržišna, što je potvrđeno sudskim presudama donijetim po tužbama malog broja građana koji su imali smjelosti da se žale na visinu naknade.

Vojni objekat nije izgrađen, osim na obalnom prostoru odmarališta za odmor i rekreaciju vojnih lica i njihovih porodica..

Drugo, Zakonom o vraćanju poljoprivrednog zemljišta iz 1992. godine omogućeno je vraćanje poljoprivrednog zemljišta svim bivšim vlasnicima, ali se nije primijenio u slučaju Valdanosa jer je imovina bila u nadležnosti savezne države

Nakon raspada bivše Jugoslavije dolazi do naglog propadanja ionako do tada neadekvatno održavanog maslinjaka, slijedi isušivanje stabala, čak i sječa radi ogrjeva od strane organizacije koja je osnovana za upravljanje tim dobrom.

Zakonom o vraćanju svojinskih prava ostvarene su mogućnosti za povraćaj svojinskih prava bivših vlasnika. Na osnovu tog zakona podneseni su zahtjevi za povraćaj od strane vjerskih zajednica i građana. Postupci su u toku pred Upravnim i Vrhovnim sudom, kao i pred Međunarodnim sudom u Strazburu, kojim se zahtijeva od nadležnih organa Crne Gore da se sprovede Zakon o povraćaju poljoprivrednog zemljišta i ostali zakoni iz ove oblasti.

Ne stoji činjenica da se maslinjak, odnosno poljoprivredno zemljište ne može vratiti vjerskim zajednicama prije donošenja Zakona o povraćaju imovine vjerskim zajednicama, jer zato postoje uslovi propisani Zakonom o eksproprijaciji, Zakonom o maslinadi i Zakonom o povraćaju poljoprivrednog zemljišta.

Dakle, Islamska zajednica traži da joj se povrati vlasništvo nad vakufskim parcelama, jer su maslinova stabla zavještana vakufu kao neotuđiva imovina koja jedino može da služi samo jednoj namjeni – instituciji Islamske zajednice i njenih vjernika.

Islamska zajednica je odlučna da nesporna prava vlasnika maslina i vakufskih parcela u Valdanosu ostvaruje pred domaćim sudovima i kod međunarodnih instanci.

IZVOR: MONTEISLAM.COM

ANALIZE

NAČELO IDENTITETA JE DIO ČOVJEKOVE BITI

Osporavanje identiteta Bošnjaka

Pomračenje bošnjačkog uma je permanentna srpska politika koja je vođena prema Bošnjacima Sandžaka s ciljem da se muslimani drže u položaju koji neće ugroziti ostvarivanje srpskog plana asimilacije muslimana. To potvrđuje činjenica decenijskog osporavanja muslimanskog identiteta.

DR. HFZ. ALMIR PRAMENKOVIĆ

Pobjedom austrijske vojske kod Banja Luke 04.08.1737. godine samosvijest Bošnjaka je naglo porasla. Krajem 18. i početkom 19. stoljeća u zvaničnim osmanskim dokumentima centralne administracije mogu se naći izrazi poput bosnak milleti i bosnak kavmi – bošnjački narod. Aktivnosti Husein-kapetana Gradaščevića označile su kulminaciju tog razvoja. Tada se Bošnjaci u Evropi javljaju kao nacija. Što se tiče muslimana u Sandžaku oni su nazivani Bošnjacima sve do 1912. godine, odnosno do srpsko-crnogorske okupacije.

Trnovit je bio put dokazivanja bošnjačke nacije, ali su Bošnjaci dokazali da su drugačiji od Srba i Hrvata sa kojim su ih 80 godina poistovjećivali. Bošnjaci su predvođeni Mehmed Spahom tražili nacionalnu slobodu u okviru Jugoslavije formirane 1918. godine, ali je nisu našli. I u komunističkoj Jugoslaviji, kroz parolu bratstva i jedinstva, govoreno im je da su riješili svoje nacionalno pitanje, što nije bilo tačno. U SR Jugoslaviji je nastupilo brisanje Muslimana kao nacije i tako su svedeni na vjersku grupaciju.

Pomračenje bošnjačkog uma je permanentna srpska politika koja je vođena prema Bošnjacima Sandžaka s ciljem da se muslimani drže u položaju koji neće ugroziti ostvarivanje srpskog plana asimilacije muslimana. To potvrđuje činjenica decenijskog osporavanja muslimanskog identiteta.

Prilikom popisa stanovništva 1948. godine muslimani su dobili mogućnost izbora među kategorijama muslimanski Srbin, muslimanski Hrvat ili nacionalno nedeklarisani musliman. Oko 90% je izabralo posljednju soluciju i time dokazali svijest o svojoj pripadnosti. Za vrijeme Titove Jugoslavije muslimani su iskorišteni kao vanjsko-političko oruđe da bi se dokazalo muslimanskom svijetu o postojanju religioznih sloboda u Jugoslaviji. U popisu stanovništva 1961. godine uveden je naziv etnički musliman. To je pokazalo da se muslimani tretiraju kao etnička skupina, a ne kao jedna od nacija. Desetak godina kasnije, Tito je muslimanima dodijelio status nacije. Tada je uvedena kategorija Musliman. Utvrđeno je da muslimani sa velikim M označavaju nacionalnu pripadnost, dok sa malim slovom m označavaju religioznu pripadnost. Tada izrasta muslimanski orijentisana inteligencija sa religioznim profilom koja

se borila za očuvanje muslimanskog identiteta. Nepriznavanjem nacionalnog imena bošnjačkog naroda osporavala su mu se prava koja pripadaju tzv. državotvornim narodima. Zapravo, priznavanjem vjerskog identiteta muslimana Bošnjaci su uvučeni u vjerske institucije i na taj način nisu bili u mogućnosti uticati na donošenje važnih odluka koje su se ticale Bošnjaka.

Kada na političku scenu stupa Milošević, on pokušava sprovesti velikosrpski projekat davnašnjeg porijekla. Njegov plan je bio identičan planu ministra vanjskih poslova Srbije Garašanina, izloženog 1844. godine, koji je govorio u ujedinjenju južnoslavenskih područja u Osmanskoj imperiji pod srpsku vlast. Godine 1986. Srpska akademija nauka predstavila je novu varijantu tog programa u kojoj su Srbi označeni kao stvarni predstavnici južnoslavenske ideje za koju su platili visoku nacionalnu cijenu u Titovoj Jugoslaviji. Milošević je svojom politikom želio okončati viševjekovnu diskriminaciju i prijetnju uperenu protiv srpskog naroda, ponovo uspostaviti potpuni suverenitet nad srpskim područjima i uspostavljanje potpunog nacionalnog i kulturnog identiteta srpskog naroda bez obzira u kojoj republici ili provinciji oni živjeli.

U eseju objavljenom prije rata u bivšoj Jugoslaviji Hans Magnus Enzenberger je napisao: „Kada jedan kolektiv ne vidi više nikakve mogućnosti da kompenzira vlastita ponižavanja sa vlastitim nastojanjima, onda on sakuplja svu svoju psihičku energiju da izgradi zalihe mržnje i zavisti, netpeljivosti i osvetoljubivosti. On se osjeća kao igračka i žrtva okolnosti i ništa ne bilo kakvu odgovornost za situaciju u kojoj se nalazi... On ne argumentuje argumentima, već emocijama koje prkose svakoj logici... Njegov projekat nije vođen idejom već opsjednošću."

Načelo identiteta je dio čovjekove biti. U kriznim situacijama otvara se teško pitanje KO SAM? Ljudi jednostavno osjećaju potrebu za identitetom koji će ih razlikovati od drugih i u strahu od gubljenja identiteta sami izgrađuju razlike. Interakcija, međusobno miješanje pripadnika različitih etnosa i konfesija, mogu među njima podsticati osjećaj vlastitog identiteta i međusobnih razlika. Teorija različitosti (socijalna psihologija) polazi od toga da se ljudi definišu po onome što ih razlikuje od drugih. Ljudi određuju svoj identitet po onome što nisu, npr. Bošnjak nije ni Srbin ni Hrvat.

Identitet jednog naroda se sastoji od nekoliko segmenata. Ime - bitan dio osobenosti, kako pojedinca, tako i naroda, jer ko nema imena taj ne postoji. Isto tako u oznake identiteta spadaju: odjeća, pozdravi, običaji, religija, nacija, jezik, kultura, tradicija... Negacija maternjeg jezika muslimana Sandžaka (bosanskog jezika) je bespredmetna, jer ako Bošnjaci nemaju jezik kako je moguće da stoljećima pišu djela na svom jeziku. Jezik je i antropološka odlika ljudskog bića, odlika bez koje čovjek ne bi mogao biti čovjekom, jer je jezik praktična svijest. Bez prakticiranja svijesti čovjek ne bi mogao djelovati ljudski. Pitanje je kako oni koji osporavaju identitet Bošnjaka nisu došli na ideju da kažu kako Bošnjaci gledaju srpskim očima i slušaju srpskim ušima.

Pokušaj da se muslimani „nacionalno osvijeste", da postanu „Srbi muslimanske vjere" (integralno bošnjaštvo), kako je tvrdio Vuk Karadžić, nije nimalo uspio. Bošnjaci imaju drukčije izgrađen materijalni život i mnoga moralna shvatanja, principe u ponašanju. Sve ih to čini da se osjećaju jednom zajednicom, različitom od drugih.

Često se može čuti da Bošnjaci u Sandžaku plaćaju „tursku krivicu". Međutim, ne postoji nikakvih argumenata po kojima muslimani snose historijsku krivicu u ostvarivanju svog vjerskog i nacionalnog identiteta. U tom kontekstu poznate su izjave dr. Miroljuba Jevtića koji je 90-ih govorio: „U Sandžaku se ne radi o Muslimanima, ni o Bošnjacima, niti Turcima Kemala Ataturka, oni su Osmanlije! Jednostavno, ti ljudi žive i dišu za Osmansko carstvo." Islamska zajednica u Sandžaku je, bez obzira na nacionalističke izjave i hegemonističke aspiracije i namjere srpskih nacionalista 90-ih, nastojala očuvati mir i afirmisati miroljubivu koegzistenciju.

Bošnjak, i neka je ateist, oblikovan je duhovnošću i spiritualnošću islama. Islam nije ugrozio već precizirao i definisao nacionalni identitet Bošnjaka. To nije bio denacionalizirajući faktor i sva insistiranja na deislamizaciji Bošnjaka ne vode njihovom afirmisanju kao nacionalnom identitetu ili entitetu, nego upravo ukidanju, jer se udara na sam temelj naconalnog identiteta Bošnjaka. To je ta osnova, duhovna podloga koja je proizašla iz islama. I u tom kontekstu je veoma značajno sagledati sve ono zašta nema vremena za rekonstrukciju mnogih okolnosti i čak slobodno ću reći ne samo falsifikata, nego i zavjera protiv bošnjačkog identiteta koji je negiran sistematski, od tih najbrutalnijih laži da smo nekada bili Srbi ili Hrvati, što je apsolutno historijska notorna laž i besmislica, do toga da su, recimo, nekada na tim teritorijama vladali ovi ili oni drugi narodi osim Bošnjaka. Međutim, glavna laž je u tom kontekstu da je Bošnjacima jedinstvo i nacionalni identitet doveden u pitanje kroz islamizaciju, te da su oni time izgubili.

Sandžački Bošnjaci nisu pristali na vjersku i nacionalnu asmimilaciju zato što je Islamska zajednica svojim djelovanjem bila svetionik i branik vjerske i nacionalne dezorjentacije. Islamska zajednica je posebno jaka sa svojim obrazovnim sistemom, jer se pokazalo izuzetno važnim postojanje obrazovnih ustanova. Zapravo, nacionalna emancipacija nije moguća bez intelektualne elite, a takvu elitu profilira Islamska zajednica svojim radom.

INFO | POLITIKA

IFIMES: Đukanović uskoro pod istragom

Direktor Međunarodnog instituta za bliskoistočne i balkanske studije (IFIMES) u Ljubljani Zijad Bećirović očekuje da bi italijansko tužilaštvo moglo aktivirati slučaj umiješanosti bivšeg crnogorskog premijera Mila Đukanovića u šverc duhana.

Poslije podnošenja ostavke na premijersku funkciju, Đukanović je ostao bez imuniteta, pa Bećirović smatra da interes za rasvjetljavanje njegovih poslova ima na prvom mjestu Švicarska, ali bi, prema njegovim riječima, istragu trebalo da pokrenu i susjedne zemlje.

Tu posebno mislim na Srbiju, koja je i najviše oštećena kroz budžet, jer je Crna Gora tada bila sastavni dio iste države. Srbija je najveći gubitnik pored građana Crne Gore, rekao je Bećirović u intervjuu podgoričkom „Danu".

Direktor IFIMES-a kaže da su, prema informacijama koje ima, neki pojedinci iz Evropske unije, navodno, obećali Đukanoviću zaštitu koja podrazumijeva da neće biti krivično gonjen ako se povuče.

„Intenzitet njegovog kriminala je toliko velik da ga ničija obećanja ne mogu spasiti", tvrdi Bećirović i ističe da će u Crnoj Gori izborom nove Vlade doći do značajnih promjena.

Ukoliko bi novoizabrani premijer Igor Lukšić napravio zaokret i, recimo, uhapsio Mila Đukanovića obezbijedivši mu pravedno suđenje, to bi moglo imati naznake demokratskih promjena u Crnoj Gori, naveo je Bećirović.

Bećirović ne vjeruje i da novoizabrana Vlada ima kapacitet da ispuni obaveze koje je za dobijanje datuma predpristupnih pregovora Crnoj Gori nametnula Evropska komisija.

Protesti Albanaca u Mitrovici zbog izvještaja Dika Martija

Oko 500 Albanaca protestovalo je 08.01.2011. u južnom dijelu Kosovske Mitrovice protiv izvještaja specijalnog izvjestioca Vijeća Evrope Dika Martija.

Protest, u organizaciji nevladine organizacije „Rilindija" i veterana OVK protekao je bez incidenata.

Albanci su protest započeli u centru grada prošetavši centralnim ulicama, da bi se poslije nešto više od 20 minuta razišli.

Okupljeni su nosili albanske zastave i uzvikivali „UČK".

Za vrijeme protesta bilo je pojačano prisustvo Kosovske policijske službe, Eulexa i Kfora na glavnom ibarskom mostu koji razdvaja sjeverni i južni dio Kosovske Mitrovice.

Regionalni portparol KPS-a Besim Hoti rekao je da je protest bio prijavljen i da ga je policija osiguravala.

Marti je u izvještaju kao jednog od glavnih organizatora trgovine ljudskim organima na Kosovu označio Hašima Tačija.

IZVORI: GLAS JAVNOSTI, FENA

RASIMOVA FARMA

Koalicija snova

Međutim, čaršija je počela da bruji o tome da postoje indicije da Ekrem uloži deo zarađenog novca u osnivanje nove partije. Takođe se priča da će sa Jevrićevom strankom u koaliciju ući i Rasimova partija. Ukoliko se ovo zaista dogodi, to će biti pun pogodak za Rasima Ljajića jer je Ekrem Jevrić njegova poslednja nada, zato što Rasim ima sve manje i manje glasova. Recimo, kada su bili izbori za Bošnjačko nacionalno veće on je u Hadžetu, kvartu gde je rođen i odakle je, imao najmanje glasova. Čak je i Suljo imao više glasova od njega.

Bošnjački Sejdo Bajramović i Rahman Morina na prestaju da iznenađuju srpsku javnost. Taman kada sam pomislila da je Sulejman Ugljanin, priznanjem šta mu je osnovna delatnost - praćenje turskih serija, i kako mu je želja upoznavanje sa čuvenom turskom glumicom Berguzar Korel, koja tumači glavni lik Šeherezadu, prevazišao samog sebe, javio se i Rasim Ljajić.

On je vaskolikoj srpskoj javnosti otkrio da gleda rijaliti šou „Farma". Naime, ministar Ljajić i lider SDPS nas je sve „prosvetlio" svojim komentarom o ovom rijalitiju.

„Ako svaki građanin Srbije više veruje bilo kom učesniku 'Farme' nego nama političarima na vlasti, onda to nešto ozbiljno nije u redu, i ako govorimo o rekonstrukciji Vlade, onda ja moram prvi podneti ostavku", reče ingeniozni vazal zvaničnog Beograda.

Sve bi ovo bilo lepo da dolazi iz usta nekog časnog i neokaljanog čoveka, ali od izdajnika svog naroda i vazala...?! Priznaćete, nije logično. Zašto bi bilo ko verovao čoveku koji se odrekao Bošnjaka, koji negira veze sa Memorandumom o specijalnom statusu Sandžaka, te sa SDA.

Jedan od učesnika „Farme" bio je i čuveni Ekrem Jevrić, Bošnjak iz Plava, koji živi i radi u Americi. Postao je popularan po pesmi „Kuća pos'o, pos'o kuća" u kojoj je slikovito opisao svoj život „preko bare". Njegov klip je na Jutjubu pogledalo oko 7,5 miliona posetilaca.

Jevrić je pobrao dosta glasova publike i plasirao se na treće mesto, zaradivši veoma pristojnu sumu novca.

Međutim, čaršija je počela da bruji o tome da postoje indicije da Ekrem uloži deo zarađenog novca u osnivanje nove partije. Takođe se priča da će sa Jevrićevom strankom u koaliciju ući i Rasimova partija.

Ukoliko se ovo zaista dogodi, to će biti pun pogodak za Rasima Ljajića jer je Ekrem Jevrić njegova poslednja nada, zato što Rasim ima sve manje i manje glasova. Recimo, kada su bili izbori za Bošnjačko nacionalno veće on je u Hadžetu, kvartu gde je rođen i odakle je, imao najmanje glasova. Čak je i Suljo imao više glasova od njega.

Tako da jedino što bi moglo da ga spasi je Ekrem, koga narod voli i koji je dobrodušan, pa bi to moglo da pomogne da se navuku glasovi i pređe cenzus.

Smatram da bi to bila koalicija snova. Jevrić bi se ostvario u ulozi u kojoj do sada nikada nije – političara, a bošnjački Sejdo bi dobio glasove. Mada, Ekremu bi više išlo na štetu nego na korist da ulazi u priču sa beogradskim vazalom Ljajićem, jer bi moglo da se desi i to da zbog ovog genija izgubi armiju fanova.

Svejedno, vreme će pokazati svoje i da li će se ova priča realizovati. Međutim, ono što je činjenica jeste da je Rasim Ljajić sve više zvezda padalica koja je potpuno izgubila kompas.

IZ MOG BEOGRADSKOG UGLA

ANA MILEUSNIĆ

ANALIZE

SVE ZA OBRAZ, VJERU I DOSTOJANSTVO, A OBRAZ, VJERU I DOSTOJANSTVO NI ZA ŠTA

Je li Sandžaku potrebnija ahmedija ili kapa

Ovakav prijedlog se obrazlaže činjenicom da je muftija Zukorlić učinio sve što je praktično moguće da se uradi na vjerskom planu i konsolidaciji Islamske zajednice (pokrenute su sve muslimanske institucije, od obdaništa, preko Medrese do Fakulteta, odnosno Univerziteta, a da se ne govori o drugim redovnim aktivnostima Islamske zajednice), te da sada, kada je Sandžak u situaciji da nema političara koji se mogu (i hoće) hrvati sa postojećom srbijanskom vlašću, a koji uživaju povjerenje naroda, da tu funkciju preuzme (do)sadašnji muftija, koji očito umije, može i zna i politički promišljati i djelovati i, što je posebno važno, koji se boji jedino Allaha dž.š. Naravno, to bi bio svojevrsni presedan (i rizik) u našoj i islamskoj i političkoj povijesti, ali - nužda zakon mijenja.

AZIZ KADRIBEGOVIĆ

Dan Sandžaka, 20. novembar, ove godine je, čini se, obilježen mnogo izdašnije i pompeznije nego do sada, sa posebnim akcentom da je to, po prvi put, urađeno i u Sarajevu, velikim skupom u Domu Armije, na kome su učestvovali kako sandžačke tako i sarajevske, odnosno bosanske Sandžaklije. Na mnogim od ovih skupova, a posebno u Sarajevu, umjesto slavljeničke atmosfere, kako se obično obilježavaju značajni povijesni datumi, najviše govora bilo je o problemima, zapravo o društveno-političkoj, kulturnoj, pa i ekonomskoj situaciji u kojoj se Sandžak danas nalazi, a koja je, jednom riječi, katastrofalna.

Nakon Dana Sandžaka, u Prijepolju je 3. i 4. decembra tridesetak eminentnih stručnjaka, akademika i univerzitetskih profesora bošnjačke i srpske, kako se to „učevno“ kaže, provenijencije u relativno tolerantnoj atmosferi podijelilo neke od svojih pogleda o temi „Historijski i kulturološki procesi u Sandžaku/Staroj Raškoj“, o čemu su naši čitaoci imali prilike da saznaju u prošlom broju, da bi, samo nekoliko dana nakon toga, ružičasta televizija „Pink“ organizovala javnu tv-debatu sa krajnje provokativnom temom „Da li autonomija Sandžaka znači otcjepljenje Republike Srpske“, u kojoj su učestvovali neki političari iz manjeg bh entiteta, ali i gosti iz Sandžaka na čelu sa muftijom Zukorlićem.

Naravno, namjera ovog uvodnika nije u tome da govori o navedenim manifestacijama (ko je čitao - čitao, ko je gledao - gledao, a ko nije ni čitao ni gledao znači da i nije nešto posebno zainteresovan za navedenu problematiku), već samo da naznači kako se pitanje Sandžaka sve više intenzivira i dobija brojne konotacije, uključujući i onu vanjsku, tj. Internacionalizaciju, ne samo u evropskom već i arapsko-muslimanskom kontekstu. Uz tu činjenicu treba podsjetiti da koliko je pitanje Sandžaka intenzivirano na verbalno-političkom (pa i vjerskom) planu, daleko više je taj problem prisutan na praktično-političkom planu, jednostavnije rečeno na planu svakodnevnog življenja u kome ukazivanje policije i prijetnji represijama postaje gotovo svakodnevnica, kao da se živi u doba najcrnjeg Miloševićevog režima. Događaji na Hadžetu, pokušaj oduzimanja zgrade Islamskog fakulteta, pokušaj falsifikovanja izbora za Bošnjačko nacionalno vijeće, pokušaj onemogućivanja rada Internacionalnog univerziteta (a da i ne govorimo o nešto ranijim „ekscesima“ nakon nasilnog instaliranja druge „islamske zajednice“ i sl.), te ostali bliski susreti sa kordonima do zuba naoružane žandarmerije, otužna su slika Novog Pazara i njegovih žitelja koji, svedeni na egzistencijalnu bijedu i neimaštinu, moraju da se, čak i fizički, bore za ono posljednje što im je ostalo - za ljudsko dostojanstvo i/ili duhovni integritet. Kako bošnjački pozivi Beogradu na dijalog, na razgovor nisu urodili plodom, a nekadašnja obećanja srbijanskih političkih čelnika se pokazala kao „ludom radovanje“, to se u Sandžaku, a posebno u sandžačkoj dijaspori, koja je, kako se tvrdi, tri puta brojnija od Sandžaklija u zavičaju, sve više formira i učvršćuje svijest kako je jedini izlaz iz te tegobne situacije i jedina vrsta kakve-takve zaštite osnovnih ljudskih prava autonomija Sandžaka na principu evropskih regija. Autonomija koja, treba li podsjetiti, ima i svoje povijesno utemeljenje (20.11.1943.) koja će se, ako ništa drugo ne pomogne, pored ostalog, nastojati realiziovti i međunarodnim „pritiskom“, pod kojim, kako je rečeno, srbijanska vlada najefikasnije funkcioniše. Dakle, mirnim putem.

Ono što je u svemu tome neobično, a što je presedan za današnje vrijeme, jeste činjenica da ovi procesi ne dolaze kao rezultat djelovanja političara, predstavnika Sandžaka u tamošnjoj srbijanskoj vladi (naprotiv, oni su, po mnogo čemu sudeći, glavna smetnja), već od Islamske zajednice, iz koje se opet izdvaja jedna ličnost koja stoji na njenom čelu, ali i na čelu svih tih inicijativa i procesa, a to je muftija Muamer-ef. Zukorlić. Pa iako mu se, u nedostatku pravih argumenata, prebacuje miješanje vjere i politike, on to lakonski odbacuje tvrdnjom da je bitno ono što napaćeni i ojađeni narod želi, a to je promjena njegovog kako egzistencijalnog, tako i kulturnog i duhovnog stanja, što je, nesumnjivo, i zadatak vjere, odnosno vjerskih predstavnika. Svojom nesebičnošću, elokvencijom i mudrošću, a nadasve visprenošću, hrabrošću i istinskim angažmanom, muftija Zukorlić iz dana u dan izrasta u čovjeka sa vizijom, istinskog narodnog vođu i predstavnika koji umije formulisati njihove najbitnije interese, sve sa jasnom konotacijom: sve za obraz, vjeru i dostojanstvo, a obraz, vjeru i dostojanstvo ni za šta! Pa iako mu se (njemu i njegovim saradnicima) na svaki način nastoji onemogućiti javno djelovanje i prezentiranje istine o Sandžaku i Bošnjacima u njemu, posebno kada se radi o nastupima u medijima, na javnoj sceni, njegova sada već nesumnjiva harizma vješto probija te brane i oklope, nalazeći ne samo prostor već i ugledne sabesjednike, kako u inozemstvu tako (normalno drastično manje) i u Srbiji (Liberalna partija Čedomira Jovanovića, mnogi ambasadori, neke nevladine organizacije i dr.) tako da je nesumnjivo da će Srbija, htjela ne htjela, ako misli ići u bilo kakve evro-atlanske integracije, morati prvo srediti stanje u svojoj kući. Koje je, sa ovakvom politikom koja se danas vodi, sve gore i gore. Tako, čini se, ima pretpostavki da nam se ponovi povijesna situacija ili povijesni fenomen kada su neke naše muftije bile istinski narodni tribuni i predvodnici ne samo u odbrani vjere, već i u odbrani naroda i zemlje, samo, u ovom slučaju, mirnim putem, putem diplomatije i dijaloga. To tim prije što se, osobito u posljednje vrijeme, na najeklatantniji način pokazala (i pokazuje) moralna bijeda politike i političara, koji umjesto da zastupaju i brane interese onih koji su ih izabrali, uglavnom zastupaju svoje lične interese i služe kao paravan ili maskota državi da može uvijek prstom pokazati na njih (šta hoćete: imate dva bošnjačka predstavnika!)

Treba reći i to da na adresu Islamske zajednice u Srbiji, pa i samog Muftije, sve više dolaze ozbiljni prijedlozi da, zbog specifične situacije u kojoj se nalazi, a da mu ona ne bi bila ni formalna smetnja, muftija Zukorlić svoju ahmediju zamijeni kapom, tj. da svoju poziciju u Islamskoj zajednici prepusti nekom od svojih najbližih saradnika, a da on nastavi, formiranjem političke stranke, političko djelovanje. Ovakav prijedlog se obrazlaže činjenicom da je muftija Zukorlić učinio sve što je praktično moguće da se uradi na vjerskom planu i konsolidaciji Islamske zajednice (pokrenute su sve muslimanske institucije, od obdaništa, preko Medrese do Fakulteta, odnosno Univerziteta, a da se ne govori o drugim redovnim aktivnostima Islamske zajednice), te da sada, kada je Sandžak u situaciji da nema političara koji se mogu (i hoće) hrvati sa postojećom srbijanskom vlašću, a koji uživaju povjerenje naroda, da tu funkciju preuzme (do)sadašnji muftija, koji očito umije, može i zna i politički promišljati i djelovati i, što je posebno važno, koji se boji jedino Allaha dž.š. Naravno, to bi bio svojevrsni presedan (i rizik) u našoj i islamskoj i političkoj povijesti, ali - nužda zakon mijenja.

Šta će se sve dešavati u narednom periodu - vidjet ćemo, ali ako je nekome stalo do mišljenja autora ovog teksta, ni on nije protiv takve inicijative o kojoj svakako treba dobro promisliti.

Ono što je, međutim, izvjesno i što je generalno važno moglo bi se kazati jednom rečenicom: nije bitno da li će biti kapa ili ahmedija (obje su potrebne Sandžaku), Sandžaku je najpotrebnija glava!

P.S. Za ilustraciju stanja u Sandžaku donosimo samo nazive osnovnih škola u Novom Pazaru u kome Bošnjaci čine 87% stanovništva: Rifat Burdžović Tršo, Jovan Jovanović Zmaj, Stefan Nemanja, Đura Jakšić, Vuk Karadžić, Desanka Maksimović, Aleksandar Stojanović Leso, Rastko Nemanjić, Bratstvo, Jošanica, Selakovac, a slična ili još gora je situacija i u nekim drugim gradovima. Kako sa školama tako i sa nazivima ulica. Džemail Suljević u pomenutoj tv-emisiji na „Pinku“ napomenu da u jednoj Sjenici, u kojoj je više od 85% bošnjačkog stanovništva, od stotinjak ulica samo dvije nose imena Bošnjaka! Doduše, slična situacija je i u manjem bh entitetu (RS), ali to je već druga priča!

Preporod.com

INFO | TABLICE SA OCILIMA

Počinje izdavanje novih tablica i vozačkih dozvola

U policijskim stanicama širom Srbije danas počinje izdavanje novih tablica za vozila i vozačkih dozvola, potvrđeno je Pressu u MUP-u. Procedura će biti ista kao do sada, a novina su registarske naljepnice i cijena – dvije dozvole, vozačka i saobraćajna, i nove tablice koštat će oko 4.400 dinara.

Sve policijske stanice i uprave koje smo pozvali potvrdile su nam da su dobile nove vozačke i saobraćajne dozvole i registarske tablice, koje bi od danas trebalo da izdaju vozačima.

„Registarske tablice važit će sedam godina i njihova cijena je 2.000 dinara, a nove vozačke i saobraćajne dozvole koštat će 1.200 i 800 dinara“, rekao je ministar policije Ivica Dačić i dodao da će vozačke dozvole važiti deset, a saobraćajne sedam godina.

Prilikom redovne godišnje registracije, vozači će dobijati naljepnice koje će stavljati na staklo automobila, što će ih koštati dodatnih 400 dinara.

Nove vozačke i saobraćajne dozvole bit će od plastike, kao nove lične karte, zbog čega se registracija više neće upisivati u dozvolu već će za to služiti naljepnice, koje će se lijepiti sa unutrašnje strane šoferšajbne. Uvodi se i nova kategorizacija, pa će kod kamiona postojati kategorija C-1 za one do 7,5 tona i C za teže. Kategorija D-1 se uvodi za minibuse, to jest vozila do 16 mjesta za sjedenje, dok će D biti za veće autobuse.

Iz pres-službe MUP-a navode da će vozači dokumenta dobijati kao i do sada, kako im dolazi vrijeme za registraciju i da neće biti nikakvog zakazivanja.

Ukinut obavezni vojni rok u Srbiji

Stupanjem na snagu zakona koji je u Parlamentu Srbije odobren prije tri mjeseca, u ovoj zemlji je ukinut obavezni vojni rok.

Ministarstvo odbrane, koje je dalo izjavu u vezi zakona koji je na snagu stupio 1. januara 2011. godine, saopštilo je da će Srbija od sada posjedovati profesionalnu vojsku.

U vijestima koje su objavljene u srbijanskoj štampi tvrdi se da će profesionalna vojska oslabiti odbrambeni sistem Srbije.

Ministar odbrane Srbije Dragan Šutanovac je demantovao ove tvrdnje, a Boris Tadić je kazao da je ukidanjem obaveznog vojnog roka ukinuta još jedna barijera na putu članstva u EU.

IZVORI: PRESSONLINE.RS, TRTBOSANSKI.COM

NAŠA DVA DOKTORA

Deda Mrazov ministrorez

ANALIZE

ENES KORAĆ

Kažu da „naša retorika“ tjera investitore iz Sandžaka. Ma, ja se cio naježim kad samo pomislim na gužvu „investitora“ po čaršiji. Nagurali investitora ovi beogradski vazali, doveli ih „sve“ ovdje u Sandžak, tako da je sasvim normalno da ih malo razgušimo, da ih razrijedimo. A ne vidiš Bošnjo da su jedini, a Boga mi i najsigurniji, investitori za nas Sandžaklije samo ovi naši što dođu „iz Njemačke“! Nema drugih investitora za nas osim nas samih. Bogme, ako sami sebi ne pomognemo i ne promijenimo se, ni Allah Dragi neće htjeti da nam pomogne!

Došla je Nova godina po Isau a.s., tako da se po starom kršćanskom običaju želi drugima ono što želiš i sebi (!). Sa posljednje hutbe sandžačkih džamija u staroj godini čulo se jasno objašnjenje da je Deda Mraz zapravo kršćanski svetac i da je nama muslimanima haram da vjerujemo u njega ili da slavimo tu Novu godinu. No, ipak se poželjela pokoja želja. Trideset prvog decembra je grad Novi Pazar poželio puno želja. Kada se one već počele ostvarivati. Tako nama na Gradskom trgu eto i klizališta. Kliza se i veliko i malo, kliza se i staro i mlado. Klizi i onaj što ne umije. Dok se našoj sandžačkoj raji čini da jedino ne klizaju oni koji su trebali davno da skliznu.

Preplavljena politička scena obećanjima za bolje sutra. Iz prijestolnice se po zemlji Srbiji šire glasine kako ćemo ove godine živjeti bolje, jer će da srežu Vladu i smanje troškove, tako što će smanjiti broj (neposlušnih) ministarstava, a „rupe“ u budžetu popuniti prodajom javnih preduzeća. Šuškalo se naveliko da će se od Nove godine promijeniti sastav Vlade Republike Srbije. Kao po običaju, ispitivanje javnog mnjenja bacanjem koske u vazduh urodilo je plodom. Narod taman pomisli da će se političari promijeniti na bolje... Svejedno, ovaj srbijanski dežavu recept nama prepisuju i „naša dva doktora“, od kojih je jedan obećao da će da se pokaje za grijehe paralelne „islamske zajednice“, dok je drugi, isto tako, obećao isplate radnika „Vojina Popovića“ i TK „Raške“! Nadamo se da sva ta silna obećanja neće izvjetriti do sljedećeg proljeća i novih izbora, kada ko preživi – pričat će. Ali od skraćenja (Vlade) nema ništa. Bolje čekati da dijete poraste, nego mu skratiti nogavice, pa da mu iduće godine pantalone budu kratke. Tako mi Bošnjaci živimo, ne godinama, već decenijama...

Još kažu da „naša retorika“ tjera investitore iz Sandžaka. Ma, ja se cio naježim kad samo pomislim na gužvu „investitora“ po čaršiji. Nagurali investitora ovi beogradski vazali, doveli ih „sve“ ovdje u Sandžak, tako da je sasvim normalno da ih malo razgušimo, da ih razrijedimo.

A ne vidiš Bošnjo da su jedini, a Boga mi i najsigurniji, investitori za nas Sandžaklije samo ovi naši što dođu „iz Njemačke“! Nema drugih investitora za nas osim nas samih. Bogme, ako sami sebi ne pomognemo i ne promijenimo se, ni Allah Dragi neće htjeti da nam pomogne!

Iako je haram, čekamo da nam Deda Mraz i dalje kroji kapu, hoću reći, da nam neki sijedi „prešjednik“ daje nasihate perorezom. Očito se vidi da je njegov perorez pretup da bi mogao da „sreže“ višak ministara, iako bi valjalo da ima neki oštar ministrorez.

Ne samo Deda Mrazu u Beogradu, nego i nama ovamo u Sandžaku treba ministrorez. Od ukupno sedamdeset pet političkih stranaka, osam je registrovano u Novom Pazaru. Dok je, da se prisjetimo, Bošnjaka po zadnjem popisu u ovoj državi cijelih 1,82%. Ali zato imamo ministara, mašallah.

Moj Bošnjače, probudi se. Ne znam kako se tebi sviđa ovdje u Sandžaku? Ali ja znam da meni nema ljepšeg mjesta od ove moje čaršije. Ne bi ti se ja mogao zamijeniti nizašta na dunja. Zato valja čistiti svoju avliju. Svako da počisti ispred svoje kuće. Pa kada dođu musafiri, pa makar bili i iz Beograda, da vide kako je kod nas lijepo. Bit će im krivo. Ne smije tuđin da primijeti kako se braća svađaju. To je sramota! Znamo mi da brat brata dovede do jame, a u jamu ga ne baca. No, tuđin kada vidi da mi jedno drugom oči vadimo, jedva čeka da nas izvede iz voza u Štrpcima i da nas spakuje u autobus za Srebrenicu.

Ja Rabbi!...

ANALIZE

SKANDALOZNA PRESUDA VIŠEG SUDA U BIJELOM POLJU ZA SLUČAJ „BUKOVICA“

Dželati oslobođeni - žrtve Bošnjaci poniženi

PROF. DR. ŠEFKET KRCIĆ

Apsurd crnogorskog sudstva na kraju prve dekade 21. stoljeća. Viši sud u Bijelom Polju je uoči Nove 2011. godine, tačnije 31. decembra 2010. u 15 sati, saopštio presudu za slučaj „Bukovica“, kojom je izrečena oslobađajuća presuda sedmorici bivših pripadnika Vojske Jugoslavije i policije za ubistva, zločin protiv čovječnosti, proganjanje i egzodus Bošnjaka iz trideset sela, oblast Bukovice kraj Pljevalja. Sve je završeno kako su planirali bivši premijer Đukanović, bivši predsjednik Republike Bulatović i izvršitelj Veselin Veljović, nekadašnji načelnik MUP-a Pljevalja, a sada direktor Policije Crne Gore. Sudsko šestočlanovo vijeće, na čelu sa Šefkijom Đeševićem, izreklo je presudu 21. decembra, a suprotno zakonu, saopštilo je deset dana kasnije, samo da bi se čitav slučaj zataškao i informacija učinila bajatom, jer za Novu godinu novine nisu izlazile tri dana, sve sa ciljem da se omalovaže žrtve, a zaštite zločinci. Na taj način, u današoj Crnoj Gori, koja kuca na evropska vrata, psi lutalice imaju veća prava nego Bošnjaci. Ako se i desi da pas lutalica bude ubijen, može neovlašćeni šinter bizi izveden pred sudiju za prekršaje, a onaj koji ubije i zlostavlja Bošnjaka može biti samo nagrađen! Nažalost, većina Bošnjaka u Južnom Sandžaku i Crnoj Gori ovih činjenica nisu svjesni, i dalje daju svoj glas katilu, pa je džais dati takvima ruku, jer su izgibili svako sjećanje na zločin.

Više od dvije decenije pratim zbivanja u pljevaljskom kraju, posebno u Bukovici, kada sam tokom 1991-95. obilazio sa ekipom Nezavisne revije „Sandžak“ etnički očišćeno područje. Pritom, nailazili smo na kosture neukopanih ljudi, kao i leševe pasa, koji su ostali i uginuli na lancu. To se riječima ne može dočarati. Zvanična vlast SR Jugoslavije, Srbije i Crne Gore sprovodila je neviđeni genocid, ne samo u Bosni i Hercegovini, već i u Sandžaku. Na taj način, samim podsjećanjem na te teške dane hvata me, sartrovski rečeno, neviđena mučnina.

Čudo je zaborav! Crnogorska vlast je za potrebe očuvanja svog diktatorskog, bolje reći fašističkog režima, naručila podizanje optužnice za slučaj istrebljenja Bošnjaka iz Bukovice, samo da bi još jednom obmanuli Bošnjake i dobili izbore. Ali, zaborav sjećanja čini svoje. S druge strane, otvara mogućnost nalaženja „podobnih svjedoka“, koji se, bez obzira što su im članovi porodice ubijeni ili protjerani, više ničega ne sjećaju, ili pak u novim okolnostima, po nečijem nagovoru, mijenjaju iskaz. Imamo saznanja da su dvije delegacije iz Crne Gore, režimski orijentisane iz redova Bošnjačke i Socijaldemokratske partije, pregovarale sa određenim klikama i krugovima moći u Sarajevu, kako da ubijedi svjedoke Bukovice, koji žive danas u Sarajevu, da odustanu od ranijih izjava, zbog navodnog uspostavljanja mira i dobijanja statusa kandidata Crne Gore za ulazak u članstvo Evropske Unije. (Detalje takvih pregovora nastojat ćemo da objelodanimo u nekom narednom prilogu). Da krenemo redom, kako je izrečena ta mučna i tužna presuda.

Specijalno vijeće sudija na čelu sa sudijom Šefkijom Đeševićem u Višem sudu u Bijelom Polju, navodno, zbog nedostatka dokaza, oslobodilo je optužbe za zločine u Bukovici bivše pripadnike Vojske Jugoslavije, braću Radmila (43) i Radišu (36) D. Đukovića, Slobodana Đ. Cvetkovića (37), Milorada B. Brkovića (37), Đorđia S. Gogića (43), te pripadnike Centra bezbjednosti u Pljevljima Slavišu Č. Svrkotu (44) i Radomana T. Šibarića (47).

Njih su teretili da su u vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, kršeći pravila međunarodnog prava, tokom 1992. i 1993. godine, prema civilnom stanovništvu na području Mjesne zajednice Bukovica, u okviru šireg i sistematskog napada protiv civilnog stanovništva bošnjačko-muslimanske nacionalnosti, nehumano postupali prema građanima te nacionalnosti.

Navodi se u optužnici da su ih zlostavljali, prouzrokujući im teške patnje, ugrožavajući im zdravlje i tjelesni integritet, te primjenjujući mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela koja gravitiraju Bukovici (37 sela i zaseoka), usljed čega je i došlo do iseljavanja bošnjačkog stanovništva.

Prema podacima Udruženja prognanih Bukovičana, u periodu 1992-1995. godine u tom kraju ubijeno je 6 osoba, 11 je oteto, a 70-tak podvrgnuto fizičkoj torturi. Zapaljeno je, između ostalog, najmanje osam kuća, džamija u selu Plansko, dok je 90 porodica, sa oko 270 članova, protjerano i uglavnom sva domaćinstva opljačkana. U biti, ovo je samo paušalno zapažanje tužioca, ali broj ubijenih i prognanih je mnogo veći. To i budući popis ne može registrovati, jer je u Bukovici na stotine kuća danas zatvoreno. Dakle, nema ko da svjedoči i da kaže pravu istinu gdje je ko ubijen i gdje je tko prognan. Ljude koji su spasili živu glavu i živote svojih porodica u inozemstvu teško je registrovati, a one malobrojne koji su utočište našli u Sarajevu danas akutelna vlast, uz prećutan do-

ZLOČINCI OSLOBOĐENI KRIVICE

govor BiH, zloupotrebljava, sa ciljem da mijenjaju svoje izjave u svjedočenju.

Na osnovu svih izvedenih dokaza u višemjesečnom sudskom procesu, predloženih optužnicom i saslušanjem oštećenih i drugih svjedoka, nema dokaza, prema ovom Sudu, koji bi potkrijepili tezu da su okrivljeni svojim radnjama izvršili krivična djela stavljena im na teret, kazao je predsjednik Vijeća, dodajući da je predmetno krivično djelo u našem zakoniku poznato od 2003. godine.

Riječ je, kako je objasnio sudija Đešević, uglavnom o tri datuma koji se vezuju za 1992. i 1995. godinu, a predmet su optužnice.

Također, ni Jakub Durgut, kao autor knjige „Bukovica“, tokom svjedočenja nije potkrijepio navode koji bi ukazivali na izvršenje predmetnog djela, naveo je Đešević, dodajući da gotovo nijedan mještanin, čak ni oštećeni, nije loše govorio o optuženima.

Veoma smo iznenađeni kako je u sudskom izvještaju predstavljeno svjedočenje autora Jakuba Durguta, koji se mnogim medijima javljao svojim prilozima iz pljevaljskog kraja, posebno iz lokaliteta Bukovice.

Objavljivanje oslobađajuće presude i ukidanje pritvora optuženima u kojem su se nalazili od 21. aprila prošle godine, većina prisutnih u sudnici propratila je aplauzom, iako prethodno upozoreni da ne ispoljavaju rekacije tokom saopštavanja odluke. Međutim, Sud je dozvolio da se oni ponašaju kao na mitingu, što je još jedna sramna mrlja za crnogorsko sudstvo, koje je pod političkim patronatom profašističkih političkih grupacija DPS-a i SDP-a.

Interesantno je napomenuti, kada sam izlazio pognute glave iz velike sudske sale, prišao mi je jedan od sudija ovog sramnog vijeća i rekao mi doslovno: „Nemojte da Vas čudi ova presuda. I mene su začudile preinačene izjave svjedoka! Posebno je mijenjao iskaz publicista Jakub Durgut, koji je, štaviše, rekao da su mu drugi pisali knjigu o Bukovici!“ Ništa nisam odgovorio na izjavu člana sudskog vijeća, ali sam pomislio da ću dobiti priliku da to svjedočenje preispitam. Sramno je, ako je istina, da jedno autor piše u novinama i u knjizi, a drugo govori pred sudom. Na taj način dao je sam povoda da bude procesuiran.

Kako saznajemo, zamjenik specijalnog tužioca, zastupnik optužnice Milosav Veličković, podnijet će žalbu na presudu, dok je jedan od branitelja okrivljenih, advokat Miladin Joksimović, kratko prokomentirao da je ovakav ishod bio očekivan. Naravno, dodao je advokat i pisac Joksimović, da su za takvu presudu krivi sami Bošnjaci, sa kojima se aktuelne crnogorske vlasti igraju kao mačke sa miševima.

Advokat Savo Popović, koji je pojedine Bukovčane Bošnjake zastupao u parnicama pred podgoričkim Osnovnim sudom i sporovima za nadoknadu štete, kaže da nije iznenađen ishodom suđenja, ali da je ipak donekle šokiran jer su u pitanju veoma teški zločini, preko kojih se, kako tvrdi, olako prešlo.

„Ključni i kompetentni svjedoci su svjedočili da u periodu s početka 90-tih na području Pljevalja i Bukovice vlast praktično nije funkcionisala i da je morao biti održan sastanak kojem su prisustvovali tadašnji predjsednik SR Jugoslavnije Dobrica Ćosić, predsjednik Crne Gore Momir Bulatović, ministar unutrašnjih poslova, te druge relevantne osobe. To dokazuje da su tadašnje prilike u tom području bile izuzetno teške, posebno za pripadnike bošnjačke etničke zajednice, koji su zastrašivani, ubijani, nanošene su im teške tjelesne povrede, otimani su i proganjani na nacionalnoj i etničkoj osnovi“, naveo je Popović.

Bošnjaci Bukovice - kolatarelna šteta

Interesantna su neka rijetka javna zapažanja koja smo u novogodišnjoj informativnoj blokadi uočili. Naime, predsjednik UO NVO „Behar“ prof. Rifat Vesković tvrdi da je oslobađajuća presuda za sedam bivših vojnika i policajaca optuženih za ratni zločin nad Bošnjacima u Bukovici početkom devedesetih sramna „u duhu tekovina sudstva u Crnoj Gori“.

Da bi sakrili bruku, presuda je saopštena nekoliko sati prije novogodišnjih praznika, kada je medijska pažnja okrenuta na druge teme. Poslije farse oko hapšenja optuženih, koje je bilo uslovljeno predizbornim kalkulacijama vladajuće koalicije prema Bošnjacima-Muslimanima, nakon osam mjeseci proces je završen, a svi optuženi oslobođeni optužbe za ratne zločine, ubistva i etničko čišćenje, navodi se u reagovanju te NVO.

Sud je, tvrdi on, „volšebno konstatovao, prvenstveno se pozivajući na izjavu svjedoka, tadašnjeg komandira policije u Pljevljima Veselina Veljovića, da su se tamo stvari dešavale u skladu sa odlukama i ovlašćenjima vojnih i policijskih organa, dakle državnih organa, da nema pojedinačne odgovornosti i da niko ne snosi odgovornost za osam ubijenih civila bošnjačke nacionalnosti, za etničko čišćenje i sva zbivanja u Bukovici.“

Iz državnog budžeta, od narodnih para, bit će isplaćena sredstva sedmorici optuženih koji su osam mjeseci proveli u istražnom zatvoru. Račun će platiti nedužni narod, a Bošnjaci–Muslimani su opet kolateralna šteta, poručio je Vesković.

„Kakav je to sud i pravda? Ne mogu da živim, ali ni da umrem. Više ni čovjek nisam. Oštetili su mi srce, bubrege, pluća... Neka oni oslobađaju koga hoće, samo neka mi plate liječenje zbog prebijanja koje sam preživio. Sram ih bilo! Šta su od mene uradili“, prokomentirao je presudu bjelopoljskog Višeg suda Šaban Rizvanović, raseljeni Bukovčanin, koji godinama živi u Sarajevu.

U martu prošle godine podgorički Osnovni sud presudio je da je Crna Gora dužna da plati Rizvanoviću i njegovoj supruzi Arifi po 10.000 eura zbog fizičkih i duševnih bolova koje su pretrpjeli tokom 1992. godine.

On taj novac, kako je u telefonskom razgovoru iz Sarajeva rekao, još nije primio, a kao komentar na oslobađajuću presudu optuženima za zločine u Bukovici on je samo više puta ponavljao: „Sram ih bilo.“

Napominjemo, pred sudovima u toku je više od 20-tak procesa po tužbama Bukovčana za naknadu štete. Pored presude za obeštećenja Rizvanovića, donijete su još dvije prema kojima će država morati da plati naknadu nematerijalne štete Osmanu Ramoviću i Himzu Stovraku.

Da bi se šire mogao istražiti kompletan slučaj Bukovice, potrebno je da se u ovaj posao uključi Institut za istraživanje ratnih zločina Univerziteta u Sarajevu, jer kršenje ljudskih prava nad Bošnjacima u Sandžaku i Crnoj Gori i Srbiji vlasti ove dvije zemlje stavljaju pod tepih.

Umjesto zaključka

Narod bi za ovakvo vođelje sudskog procesa o slučaju Bukovica kratko rekao: „Pojeo vuk magarca!“ U optužnom aktu se navodilo, da podsjetimo, da su optuženi zlostavljali i mučili bošnjačko stanovništvo, prouzrokujući im teške patnje, ugrožavajući zdravlje i tjelesni integritet, te da su primjenjujuće mjere zastrašivanja stvarali psihozu za prunodno iseljavanje iz sela koja gravitiraju Bukovici, usljed čega je došlo i do masovne migracije bošnjačko-muslimanskog stanovništva iz ove regije.

Da se ovaj zločin i istrebljenje nedužnih civila dogodio u najmnogoljudskijoj zemlji Kini, osjetilo bi se, a ne što se to desilo u regiji Sandžak, u reonu Bukovica, kraj Pljevalja u Crnoj Gori, koja ima oko 600 hiljada stanovnika. Ali, Bošnjaci su postali, kako rekoše naši sagovornici, kolataralna šteta! Za njihovu smrt i proganjanje niko nije odgovoran, jer svi koji se optužuju bivaju oslobođeni, kao što je u ovom slučaju, bez relevantnog dokaza. Naravno, i ovo suđenje je montirani proces. S druge strane, žrtve koje su se sklonile u Sarajevu vlasti Crne Gore neprestno pozivaju uoči izbora, kako bi ih na taj način strogo kontrolisali i držali u neizvjesnosti, da se ne vrate na svoja rodna ognjišta u Bukovicu.

Kada smo izašli iz sudnice bio je gusti mrak u još mračnoj Crnoj Gori, gdje se sprovodi teror nad nedužnim Bošnjacima, kako van suda, tako i u suduovima ove nedemokratske zemlje.

Šta će Viši sud napisati u oficijelnoj presudi tek će se znati, najdalje za dva mjeseca, koliko poslušnim sudijama zakon za ovakvo flagrantno kršenje ljudskih prava i sloboda omogućava.

Autor je redovni profesor na Internacionalnom univerzitetu u Novom Pazaru

ANALIZE

ZA MJESEC DANA UBIJENO JE 9200 MUSLIMANA

Limska dolina - sandžačka Srebrenica

RIFAT HODOVIĆ

U ostvarivanju plana o uništenju muslimana četnički pokret Draže Mihajlovića je decembra 1941. i avgusta 1942. god. na području Foče i početkom 1943. godine na teritoriji Sandžaka izvršio genocid nad muslimanima. U svojoj bilješci Draža Mihajlović je napisao: „Na dan ustanka oni će svi biti pokrenuti sa svojih naselja, a što niko neće moći spriječiti. U datom momentu svi muslimani ima da budu pokrenuti sa svojih ognjišta. Oni koji su bliže hrvatskim oblastima - tamo, glavno je da svi budu pokrenuti. Potrebno je još sada da se pripremi iseljavanje za Tursku ili ma gdje van naše teritorije."

Dana 05.01.2011. godine navršava se 68 godina od genocida nad muslimanima Bosne i Sandžaka, izvršen u toku Drugog svjetskog rata od strane vojske Kraljevine Jugoslavije. O tom genocidu se nije smelo govoriti, o njemu se šutjelo, a ta šutnja je dovela do drugog genocida - Srebrenice i ponovo Bosne i Sandžaka. Narod koji ne proučava svoju historiju osuđen je na njeno ponavljanje. Danas sa ove vremenske distance znamo koji je to biro projektovao genocid nad muslimanima, znamo i arhitekte, samo se izvođači radova smjenjaju, u zavisnosti od godina starosti. Tamo gdje je stao Avro Cemović nastavio je Pavle Djurišić, gdje je stao Pavle Djurišić nastavio je Ratko Mladić. O sandžačkoj Srebrenici se ne govori, o njoj se šutjelo, o njoj se šuti, o njoj se šapatom govori, da nam se ne naljute četnički vojvode, koji su predsjednici parlamentarnih stranaka u Skupštini Republike Srbije, a jedan od njih dvojice nalazi se u Hagu gdje mu se sudi za genocid i ratni zločin. Ili će nam se naljutiti poslanici Skupštine Republike Srbije, koji ih proglasiše borcima, junacima i herojima, te doniješe zakon o borcima kojima legalizovaše genocid nad muslimanima u Drugom svjetskom ratu. Zakon o izmjenama i dopunama zakona o pravima boraca, vojnih invalida i članova njihovih porodica Skupština Srbije donosi dana 21.12.2004. godine na sedmoj sjednici drugog zasjedanja. Ovim zakonom Skupština Republike Srbije je i de jure i de fakto priznala državotvorni projekat Velike Srbije, koji se sprovodi u kontinuitetu. A možda će nam se naljutiti i predsjednik države g. Boris Tadić jer on tvrdi da se radi o borcima koji su se borili za nacionalnu stvar, te ukazom pusti u opticaj Zakon o borcima Kraljevine Jugoslavije 24.12.2004. godine.

Sandžačka Srebrenica je Limska dolina gdje je od strane boraca Skupštine Republike Srbije za mjesec dana ubijeno 9.200 muslimana. Jedini grijeh su imali što su muslimani. U Sandžaku je za vrijeme Drugog svjetskog rata ubijeno između 30.000 i 35.000 muslimana, mirnih stanovnika.

Danas Bošnjaci Sandžaka tragaju za masovnim grobnicama pobijenih sunarodnika od strane vojske Kraljevine Jugoslavije, to jest od boraca Skupštine Republike Srbije, kako bi i Sandžak dobio svoje Potočare, kako bi bil dostojno sahranjeni.

Ovaj stravičan genocid je proistekao iz projekta Srpskog kulturnog kluba, čiji su članovi bili akademik prof. dr. Vasa Čubrilović, Dragiša Vasić, Dimitrije Ljotić, Dr. Stevan Moljević, koji je bio četnički ideolog i tvorac projekta Homogena Velika Srbija, što je poslužio kao osnova za pisanje četničkog programa, kojeg je napisao niko drugi do vojni ministar i ujedno komadant Vojske Kraljevine Jugoslavije Dragoljub Draža Mihajlović septembra mjeseca 1941. godine. U projektu se, između ostalog, navodi kako treba:

a) riješiti pitanje muslimana u Jugosaviji, kao i granice unutar zemlje,

b) omeđiti de fakto srpske zemlje i učiniti da u njima ostane samo srpski živalj,

c) posebno imati u vidu brzo i radikalno čišćenje gradova i njihovo popunjavanje svježim srpskim elementom,

d) izraditi plan za čišćenje ili pomjeranje seoskog stanovništva sa ciljem homogenosti srpske državne zajednice,

e) u srpskoj jedinici kao naročito težak problem uzeti pitanje muslimana i po mogućnosti riješiti ga u ovoj fazi.

Stav četničkog pokreta Draže Mihajlovića prema muslimanima bio je da ih treba sistematski fizički uništavati u toku rata, a one koji ne budu uništeni iseleti u Tursku i na njihovu teritoriju naseliti srpsko stanovništvo. U ostvarivanju plana o uništenju muslimana četnički pokret Draže Mihajlovića je decembra 1941. i avgusta 1942. god. na području Foče i početkom 1943. godine na teritoriji Sandžaka izvršio genocid nad muslimanima. U svojoj bilješci Draža Mihajlović je napisao: „Na dan ustanka oni će svi biti pokrenuti sa svojih naselja, a što niko neće moći spriječiti. U datom momentu svi muslimani ima da budu pokrenuti sa svojih ognjišta. Oni koji su bliže hrvatskim oblastima - tamo, glavno je da svi budu pokrenuti. Potrebno je još sada da se pripremi iseljavanje za Tursku ili ma gdje van naše teritorije."

Po sačinjenom programu pristupilo se njegovoj realizaciji na taj način što je data instrukcija od strane vojnog ministra i komadanta Vojske Kraljevine Jugoslavije 20.12.1941. godine, komadantu četničkih odreda u Crnoj Gori i komadantu Limskih četničkih odreda o organizaciji, ciljevima i upotrebi četničkih odreda.

Komanda četničkih odreda Jugoslovenske vojske, Gorski štab, strogo povjerljivo, br. 370 od 20.12.1941. godine. Položaj, đeneralštabnom majoru g. Đorđu Lasiću i komadantu četničkih odreda Jugoslovenske vojske u Crnoj Gori i kapetanu g. Pavlu Đurišiću - komadantu Limskih četničkih odreda Jugoslovenske vojske.

Instrukcije su precizno odredile šta i kako treba da se radi sa muslimanima kako bi se postigli nacionalni ciljevi, tj. etnički čista Velika Srbija u okviru Kraljevine Jugoslavije.

Ciljevi naših odreda jesu:

- Stvoriti Veliku Jugo-

ZOOM **ZLOČINCI ILI BORCI**

Za Skupštinu Republike Srbije to su borci, jer su se borili za nacionalnu etnički čistu homogenu Veliku Srbiju. U toku Drugog svjetskog rata ujedinili su se sjever i jug, istok i zapad, kapitalisti i komunisti, u borbi protiv fašizma Adolfa Hitlera, dok je vojni ministar Kraljevine Jugoslavije sarađivao sa Abverom (tajna obavještajna služba fašističke Njemačke). Oni koji su izvršili genocid nad muslimanima u Drugom svjetskom ratu, kao i ratni zločin nad svojim sunarodnicima Srbima, od strane Skupštine Republike Srbije dobiše status borca i to zakonom za koji je glasalo 176 poslanika Skupštine Republike Srbije, tako da ovaj nacionalistički projekat postade i državotvoran. Što su za svijet zločinci, za Skupštinu Srbije su borci.

slaviju i u njoj Veliku Srbiju, etnički čistu u granicama Srbije, C. Gore, Bosne i Hercegovine, Srema, Banata i Bačke.

- Čišćenje državne teritorije od svih narodnih manjina i nenacionalnih elemenata.

- Stvoriti neposredne zajedničke granice između Srbije i C. Gore, kao i Srbije i Slovenačke čišćenjem muslimanskog življa i Bosne od muslimanskog i hrvatskog življa.

- Kazniti sve ustaše i muslimane koji su u tragičnim danima nemilosrdno uništavali naš narod.

- U krajevima očišćenim od narodnih manjina i nenacionalnih elemenata izvršiti naseljavanje Crnogorcima (u obzir dolaze siromašne, nacionalno ispravne i poštene porodice).

Dalje se u instrukciji objašnjava način upotrebe četničkih odreda u datom trenutku u kojoj se kaže:

1. Jednim dijelom snaga dejstvovati iz Doline Lima pravcem Bijelo Polje-Sjenica sa zadatkom očistiti Pešter od muslimanskog i arnautskog življa. Ove snage moraju sarađivati sa odredima Javorskim i Golijskim.

2. Dijelom snaga dejstvovati pravcem preko Čakora ka Metohiji sa zadatkom da se na tom pravcu očisti teritorija od Arnauta, kao i da se presretnu oni koji će biti gonjeni iz Pešteri, tj. Sandžaka.

Po dobijenim insturkcijama pristupilo se realizaciji genocidnog projekta o formiranju etnički čiste homogene Velike Srbije u Velikoj Jugoslaviji, koja je bila samo paravan iza kojeg su se srpski nacional-fašisti krili. U ranim jutarnjim časovima 05.01.1943. godine iz Šahovića, Srez bjelopoljski, pod komandom Pavla Đurišića, krenulo se u napad na Bijelo Polje i sva sela na tom pravcu bila su spaljena, a civilno stanovništvo poubijano. U izvještaju vojnom ministru i ujedno komandantu Vojske Kraljevine Jugoslavije Draži Mihajloviću od 13.01.1943. godine se kaže: „Akcija u Pljevaljskom, Čajničkom i Foćanskom srezu protiv muslimana izvršena je. Operacije su izvedene tačno po naređenju i izdatoj zapovijesti . Napad je počeo u određeno vrijeme. Svi komandanti i jedinice izvršile su dobijene zadatke na opšte zadovoljstvo. Naši odredi 7. ovog mjeseca u toku noći već su izbili na rijeku Drinu, te su borbe zaključno sa tim danom bile uglavnom završene. Zatim je nastalo čišćenje oslobođene teritorije."

Sva muslimanska sela u tri pomenuta sreza su potpuno spaljena tako da nijedan njihov dom nije ostao čitav. Sva imovina je uništena, sem stoke, žita i sijena.

Za vrijeme operacije se pristupilo potpunom uništavanju muslimanskog življa, bez obzira na pol i godine starosti. Žrtve kod muslimana su 1.200 boraca i do 8.000 žena, staraca i djece.

Borci Skupštine Republike Srbije oslobađali su svoju teritoriju od svojih građana, tj. svojih komšija muslimana, od kojih je

ZOOM **"HEROJI I JUNACI"**

Danas se jedino u Srbiji podižu spomenici koloboracionistima fašističke Njemačke iz Drugog svjetskog rata, koji su vršili genocid nad svojim građanima koji pripadaju drugoj naciji i drugoj vjeri. Skupština Republike Srbije je jedina skupština u Evropi i svijetu koja vrši reviziju Drugog svjetskog rata, gdje ratni zločinci postadoše borci, heroji i junaci.

vidio i učio Ratko Mladić, koji je također oslobađao svoju teritoriju od svojih komšija u Srebrenici.

Za ovakav genocid neposredni izvršilac Pavle Đurišić je odlikovan gvozdenim krstom od strane Firera, tj. Adolfa Hitlera, za uspješno izvršen postavljeni zadatak. Svjetske sile su novembra mjeseca 1943. godine, to jest Staljin, Ruzvalt i Čerčil, na samitu u Teheranu, donijeli odluku o prestanku saradnje i svakog oblika pomoći Vojsci Kraljevine Jugoslavije, jer je utvrđeno da ona svo vrijeme rata sarađuje sa fašistima i da je u kolaboraciji sa fašističkom Njemačkom, odnosno Italijom.

Za Skupštinu Republike Srbije to su borci, jer su se borili za nacionalnu etnički čistu homogenu Veliku Srbiju. U toku Drugog svjetskog rata ujedinili su se sjever i jug, istok i zapad, kapitalisti i komunisti, u borbi protiv fašizma Adolfa Hitlera, dok je vojni ministar Kraljevine Jugoslavije sarađivao sa Abverom (tajna obavještajna služba fašističke Njemačke). Oni koji su izvršili genocid nad muslimanima u Drugom svjetskom ratu, kao i ratni zločin nad svojim sunarodnicima Srbima, od strane Skupštine Republike Srbije dobiše status borca i to zakonom za koji je glasalo 176 poslanika Skupštine Republike Srbije, tako da ovaj nacionalistički projekat postade i državotvoran. Što su za svijet zločinci, za Skupštinu Srbije su borci.

Evropa je proglasila 11. juli za Dan sjećanja na genocid u Srebrnici. Za Skupštinu Srbije to je zločin i jedva je glasalo 126 poslanika, a kako osuditi i reći da je genocid kada su se nalazili na istom projektu, kojeg su u kontinuitetu sprovodili, jer oni koji su u Drugom svjetskom ratu izvršili genocid dobili su status borca. Kako onda praviti diskriminaciju među borcima, pa ove koji izvršiše genocid u Srebrenici nazvati zločincima, jer to bi bila veleizdaja nacionalnog interesa.

Danas se jedino u Srbiji podižu spomenici koloboracionistima fašističke Njemačke iz Drugog svjetskog rata, koji su vršili genocid nad svojim građanima koji pripadaju drugoj naciji i drugoj vjeri. Skupština Republike Srbije je jedina skupština u Evropi i svijetu koja vrši reviziju Drugog svjetskog rata, gdje ratni zločinci postadoše borci, heroji i junaci.

Želim podsjetiti da je za vrijeme Drugog svjetskog rata poginulo na desetine miliona građana Evrope i svijeta. Oni koji su vršili genocide i koji su bili saradnici fašističke Njemačke postadoše borci i heroji. Ovakva odluka Skupštine Republike Srbije je u suprotnosti sa Rezolucijom Ujedinjenih Nacija o genocidu, kao i sa Rezolucijom o kažnjavanju ratnih zločinaca donijetoj u Postdamu 25.07.1945. godine o procesuiranju ratnih zločina, odnosno zločinaca. Šta će na sve ove činjenice reći Evropa i svijet? Ovim zakonom Skupština Republike Srbije nagrađuje izvršioce genocida umjesto da ih osuđuje, čime direktno podstiče i druge svoje sunarodnike da čine genocid, kojeg će neka buduća skupština opravdati kao što je to učinila ova.

Sandžački bošnjački klub je po prvi put organizovao tribinu 22.03.2008. godine povodom 65-ogodišnjice genocida nad muslimanima Sandžaka, sa osvrtom na Limsku dolinu. Stoga će SBK predložiti Bošnjačkom nacionalnom vijeću, najvišim državnim predstvnicima Bošnjaka u BiH, kao i vjerskim predstavnicima i dijaspori, da se mjesec januar proglasi Mjesecom genocida nad muslimanima Sandžaka, gdje će se održati naučne tribine u Sarajevu i Novom Pazaru i podsjetiti na zaboravljeni genocid.

Stoga, Bošnjaci Sandžaka tragaju i tragat će za svojim Potočarima.

ZABORAVITI GENOCID JE NAJVEĆI GENOCID.

INFO | JUBILEJI

Obilježen dan GHB medrese

Sarajevo, 7. januar 2011. (MINA) - Prigodnom svečanošću u Gazi Husrev-begovoj medresi u Sarajevu, danas je obilježena 474. godišnjica kontinuiranog rada Medrese na polju edukacije i odgoja mladih ljudi.

~~Delegacije medresa iz okruženja prisustvovale su na ovom posebnom skupu, a delegaciju "Gazi Isa-beg" medrese činili su direktor mr. Mustafa-ef. Fetić i koordinator Odjeljenja u Rožajama Redžep-ef. Murić.~~

Na početku svečanosti ašere je proučio prof. Mensur Kerla, a potom se nakon izvođenja himne Gazi Husrev-begove medrese, pozdravnim govorom obratio prof. Zijad Ljevaković - direktor Medrese.

Nakon prigodnog programa Hora Medrese i Akademskog ansambla "Dah ljubavi", dodijeljena su priznanja i nagrade zaslužnim članovima kolektiva Medrese: prof. Almedini Čelebić i recepcionaru Mirzetu Bilaliću.

Plakete za poseban doprinos i afirmaciju Medrese dodijeljene su prof. dr. Jusufu Žigi - profesoru na Medicinskom fakultetu u Sarajevu, koji je bio i prvi predsjednik Obnoviteljskog Sabora IZ-e u BiH i prof dr. Ismetu Bušatliću - dekanu Fakulteta islamskih nauka u Sarajevu, profesoru povijesti islamske kulture i civilizacije.

Na kraju svečanosti prigodnim govorom obratio se reisu-l-ulema dr. Mustafa Cerić.

Tri godine Radija BIR

Radio Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini svojim programskim sadržajima i nesebičnim angažmanom svojih uposlenika već tri godine vrlo uspješno krči put radijskom vjerskom novinarstvu u okviru Islamske zajednice i svojim slušaocima nudi vrijedne informativne i edukativne sadržaje.

U ponedjeljak 10.01.2011. godine navršile su se pune tri godine kako je Radio BIR počeo sa emitovanjem radijskog programa. Emitovanje eksperimentalnog radijskog programa RTV IZ-e „BIR“ počelo je 1. muharrema 1429., odnosno 10. januara 2008. godine, dok je emitovanje redovnog programa krenulo 4. safera 1429., odnosno 11. februara 2008. godine.

Ovu značajnu godišnjicu Radio BIR je obilježio svečanim radijskim programom u ponedjeljak, 10.01.2011. godine od 14 do 17 sati.

„Tri godine rada predstavlja veliku radost i čast za uposlene na Radiju BIR, za osnivača Rijaset Islamske zajednice, za članove Kluba prijatelja Radija BIR, kao i za sve one koji su na bilo koji način doprinijeli da Radio opstane i iz godine u godinu nudi bolji i kvalitetniji program“, ističu u Radiju BIR.

Radio BIR emituje program 24 sata na dan, sedmično realizuje preko 20 autorskih emisija, svakodnevno emituje učenje Kur'ana Časnog, a tokom godine priprema niz specijalnih programa, kao što su Ramazanski program, program posvećen obilježavanju godišnjice genocida u Srebrenici, zatim povodom rođenja Muhameda a.s., Bajrama i državnih praznika, te niz drugih prigodnih i interesantnih sadržaja.

Frekvencije: Sarajevo 96,5; Zenica 87,7; Tuzla 95,4; Bužim 98,1; Fojnica 90,7; Stolac 88,7; Foča 101,7; Višegrad 102,3.

Adresa: Reisa Džemaludina Čauševića br. 2, 71000 Sarajevo,

Tel: 00387/33/ 52-555; Fax: 00387/33/552-556

IZVOR: MINA ,BIR.BA

ANALIZE

Sekularizam u svjetlu sandžačke zbilje

I u teškim vremenima komunizma na ovim prostorima imalo je ćudljivih alima koji su skromno popunjavali prve safove prilično velikog broja džamija, a milozvučni glasovi mujezina su pozivali na namaz upravo one tradicionalne vjernike koji su očuvali u svojim srcima upravo taj tradicionalni islam. Geni takvih vjernika naravno da su se prenijeli na pokoljenja, tako da je u modernom vremenu, zahvaljujući dostignućima u svjetskim principima vjerske tolerancije, iskra pravog islama zasijala pravim sjajem.

MAHMUD MEMIĆ

Jedno od najaktuelnijih pitanja takozvanog savremenog muslimana je pitanje sekularizma i šta on znači za okvire naše sandžačke zbilje. Ovaj institut takozvanog modernog islama se provlači kroz historiju od navodnog slabljenja tradicionalnog islama, pa od pojave i nadolaska zapadne civilizacije i njenog utjecaja na taj tradicionalni islam. Kod nas običnih smrtnika, posebno muslimanskih intelektualaca, ovaj pojam je stvarao i stvaraće veliku zabunu, ali smo mi svakako postali svjesni toga. Svjesni posebno zbog toga što je neko to tako i htio da bude, računajući upravo na velike nefsanske izazove koje nudi takozvana zapadna civilizacija u koje se svjesno ili nesvjesno utapa musliman dotadašnje tradicionalne orijentacije.

No, zahvaljujući dostupnosti velikog broja literature, pisane od naših genijalnih alima koji govore o ovoj temi, Allah dž.š. je učinio da muslimani Sandžaka progledaju i vrate se na staze provjerenog tradicionalnog islama.

Čitajući veliki broj knjiga koji govore o ovoj temi, posebno djela koja su napisali Jusuf Karadavi, Alija Izetbegović, Sejid Kutb, Vehbija-ef. Hodžić i mnogi drugi, inspiraciju za pisanje ovog članka sam našao i čitajući intervju velikog muslimanskog savremenika Sejid Huseina Nasra dat našem poznatom alimu Enes-ef. Kariću, prilikom njegove posjete BIH i Enesove posjete Americi.

Ovaj poznati alim i vizionar nam je dao odgovore na sva ona pitanja i dileme koje smo imali, čitajući i razmišljajući o ovom pojmu, polazeći od toga da nam dr. Sejid Husein Nasr definiše pojam tradicionalnog islama kao islam kakav je objavljen od meleka Džibrila poslaniku Muhamedu s.a.v.s. i kakav je postojao sve do nadolaska zapadne civilizacije. Dalje, on kaže da tradicionalni islam obuhvata ne samo Kur'an i Hadis, a to dvoje je, zapravo, stablo islama, već sve usmene i pisane svete vjerske tradicije, svete interpretacije Kur'ana i Hadisa, sve ponovne potvrde te istine u različitim religijskim znanostima, u mišljenju, u umjetnosti, u društvenim islamskim strukturama i tome slično.

Budući da ovakvu sveobuhvatnu definiciju tradicionalnog islama nisu namjerno ili nenamjerno razumjeli zagovornici sekularizma, onda se sa naše tačke gledišta nameće njihovo definisanje pojma sekularizam. Ono glasi da tradicionalni islam obuhvata sve ono što je zaostalo i prevaziđeno, često povezano sa terorizmom, a da je sekularizam sve ono što nosi moderni Zapad, predvođen SAD-om ili modernom Turskom. Nemajući namjeru da ponavljam ono što je uvaženi dr. Nasr kazao šta nam je to donijela takozvana moderna zapadna civilizacija na makro planu, samo ću se zadržati na konsekvencama moderne civilizacije na mikro planu u sandžačkim okvirima.

I u teškim vremenima komunizma na ovim prostorima imalo je ćudljivih alima koji su skromno popunjavali prve safove prilično velikog broja džamija, a milozvučni glasovi mujezina su pozivali na namaz upravo one tradicionalne vjernike koji su očuvali u svojim srcima upravo taj tradicionalni islam. Geni takvih vjernika naravno da su se prenijeli na pokoljenja, tako da je u modernom vremenu, zahvaljujući dostignućima u svjetskim principima vjerske tolerancije, iskra pravog islama zasijala pravim sjajem. Ona je počela obasjavati i

šire prostore, čak je doprla i tamo gdje „nije smjela“, kao što biva na drugim meridijanima gdje se iskra islama širi, neko drugi se zabrinuo zbog toga. Naravno da je došlo do reakcije, i to kakve. Sa višeg nivoa se odlučilo da se uveze „moderni islam“ putem dobro oprobanih metoda.

Prvo što je učineno, otvoren je veliki broj (na tako malom prostoru) banaka, koje sa sobom nose sve ono što je nekompatibilno sa islamom. Zatim je dozvoljeno da se otvori veliki broj klasičnih kockarnica u vidu igara na sreću, a ove kockarnice su upravo otvorili bivši jaki privrednici, koji su upravo bankrotirali ne mogavši da vrate zajam sa kamatom kod banaka kod kojih su podizali kredite za unapređenje svoje prvotne bazične djelatnosti. Zatim je otvoren veliki broj nevladinih organizacija sa sumnjivim donacijama, na čijem čelu su se našle žene, koje udaljivši se od svoje iskonske obaveze podizanja porodice i naravno obrazovanja sa tim ciljem, svoje uhlebljenje su našle u toj sferi, a da prije toga nisu bile dokazane u bilo kojoj oblasti društvenog ili nekog drugog rada. I što je najinteresantnije, takve osobe, sa muslimanskim imenima, najglasniji su zagovornici svega onoga što dolazi sa Zapada, a najgrublji nevješti napadači na sve ono što nosi tradicionalni islam. Ti napadi sa njihove strane idu tako daleko da preko beogradskih medija, na kojima dobijaju prednost u odnosu na svakog drugog, pojašnjavaju i njima i nama da nas uvaženi Muftija vraća u Srednji vijek sa njegovim načinom interpretacije vjerskih vrijednosti. Što je najgore i što je zabrinjavajuće, u ovu kolotečinu su se uvalili i neke od vodećih političkih ličnosti sa ovog prostora, za koje hoću da vjerujem da su ipak to učinili nesvjesno. Ovo sa razloga što je našoj čaršiji poznato da na početku svog političkog angažmana nisu bili takvi, a poznajući metode onih koji sa više ravni „brinu“ upravo o takvim liderima, iz tog razloga preferimam na to da su nesvjesno upali u njihovu zamku. Zamka je naravno počela onog trenutka kada su počeli da ih hvale, da ih pozivaju na Bušov i Obamin doručak, da im dodjeljuju titule najboljih političara na srpskoj političkoj pozornici, da im određuju visoke plate i sve druge benefite sa raskošnim stanovima u prijestolnici i da o trošku države obilaze čitav svijet, a naravno i arapske prijestolnice, sa obaveznim mandatom da ne smeju ni riječ kazati o tome da se u Sandžaku krše ljudska i vjerska prava. U srcima takvim bivših vjernika nefsovi naprave čuda, tako da im do te mjere teško pada dolazak u bazu, da se jedan od vodećih i izjasnio tako što je kazao da se sada najbolje osjeća u Beogradu, a da mu najteže pada kada mora da dođe u bazu, jer mora da prima svoje birače koji mu se žale oko neke međe, ili da kod njega traže urgenciju za prijem u neku od beogradskih klinika. Evo ukratko, neka ovo bude moja definicija modernog zapadnog političara, koji nosi muslimansko ime i koji pripada novoj modernoj struji sekularnog islama.

Na zadnjim izborima za Bošnjački nacionalni savjet baza je, naravno, prepoznala čemu sve to vodi, pa je zbog toga nastao haos u glavama modernih političara, koje sada oni koji su ih takve i napravili žele da spasu oprobanim metodama, u vidu glamuroznih posjeta i donacija. To je otišlo tako daleko da su i ambasadori najjačih zapadnih zemalja pohrlili u ovu zabit da spasu što se spasiti može. Njihova pomoć se ogleda u mizernim donacijama, a ne u onome što bi takve političare sklonilo sa političke scene. Licemjernost u donacijama se ogleda u tome što donacija sama po sebi i po izvornosti definicije nije pomoć, već obaveza po latinskoj deficiji. Način na koji se ona daje potire samu sebe. Ovo zbog toga što se donator hvali kada je daje i time ponižava poklonoprimca, što je suprotno islamskom poimanju poklona ili sadake, kod kojeg pravu smisao donacija dobija samo ako se anonimno daje i kada u izvornoj namjeri nema prefiks „štapa i šargarepe“. U ovom slučaju, naši jadni poklonoprimci i nisu svjesni šta znači „štap i šargarepa“ i ne daj Bože za njih da se narod drzne da im na narednim izborima uskrati povjerenje. Nisu samo oni jadni, već su jadni i darodavci, jer i oni nisu svjesni, niti mogu našem običnom biraču narediti iza kulisa za koga će glasati. Mogu ga plašiti, ali ne i uplašiti.

Iz ovih razloga, mi sandžački intelektualci poručujemo da zaista nemamo ništa protiv da dolaze ambasadori i sa njima oni beogradski političari koji očekuju da glasamo za njih, jer se poklonu ne gleda u zube, pa i ovakvom poklonu u vidu novčanih donacija. Ali im otvoreno kažemo da mi igramo otvorenih karata i da ne krijemo svoje namjere. A namjere i molba sa naše strane je da nam nisu potrebne toliko novčane donacije koliko iskren stav prema našoj inteligenciji, naročito vjerskoj. A naš stav je da nama prepustite da biramo koga hoćemo po tradicionalnim islamskim propisima o izboru narodnih tribuna na način kako nas je naučio naš Poslanik Muhamed s.a.v.s. i kako je u praksi sproveo prvi halifa Ebu Bekr r.a. A to znači da biramo one koji su među nama najbolji, najobrazovaniji, najkompetentniji i što je za vas nepojmljivo, oni koji izbjegavaju da se prihvate takvog emaneta zbog težine i ogromne odgovornosti pred Bogom, a ne one koji se preko beogradskih medija hvale da su najbolji i nezamjenljivi. Ako beogradski režim, u saradnji sa ambasadorima najjačih zemalja, i dalje bude „savjetovao“ običnog sandžačkog birača da ovi „njihovi“ nemaju alternative, s jedne strane nudeći mizernu pomoć u vidu donacija, a s druge strane prijeteći da će zavrnuti slavinu, jaz i podjele će se srazmeno pritiscima povećavati. A sve ovo će i dalje biti rezultat i posljedica biranja između tradicionalnog islama, kojeg zagovara većina, i sekularizma, kojeg zagovara manjina personifikovana u takozvanim modernim muslimanima. A profil modernog muslimana u sandžačkoj zbilji izgleda ovako. Do odlaska u Beograd malo su i ličili na prave vjernike, jer su pored upražnjavanja džume namaza ponekad dolazili i na neki drugi namaz. Nakon odlaska u Beograd zaboravili su i kako izgleda namaz u džematu, pogotovo sabahski ili jacijski namaz. Povremeno dolaze na džumu namaz, ali samo iz razloga da bi bili primijećeni od svojih birača. Dakle, moderni Zapad želi ovakvog modernog - sekularističkog muslimana, a tradicionalni islam ovakve muslimane naziva licemjerima.

Ova anamneza stanja sandžačke zbilje je potpuno tačna. I ako se ona prihvati, a Stvoritelj nam je garant koji je islam sa pravom uputom, onda nam je jasno kao dan koju od dvije alternative treba slijediti i prihvatati kod biranja i svjetovnih i vjerskih predstavnika.

INFO MERHUMI

H. hafiz Halid-ef. Hadžimulić

Rijaset Islamske zajednice u BiH saopštava da je u Sarajevu, u 96. godini, preselio na Ahiret hadži hafiz Halid-ef. Hadžimulić, dugogodišnji službenik „Gazi Husrev-begove“ biblioteke, glavni imam i hatib Careve džamije u Sarajevu, te mesnevihan - predavač Mesnevije.

Hafiz Hadžimulić je rođen u ulemanskoj porodici u Sarajevu 16. oktobra 1915. godine. Završio je Šerijatsku gimnaziju u Sarajevu 1937. godine. Studirao je filološke fakultete u Zagrebu i Sarajevu. Poznavao je sedam jezika: arapski, perzijski, turski, francuski, njemački, engleski i latinski. Iza njega su ostali brojni prijevodi i obrađeni rukopisi.

Dženaza ovom vrsnom alimu obavljena je u ponedjeljak, 10. januara, nakon ikindije namaza, ispred Gazi Husrev begove džamije u Sarajevu. Dženazu namaz je predvodio reisu-l-ulema dr. Mustafa-ef. Cerić. Hafiz Hadžimulić je ukopan pored novosagrađene Bakar babine džamije, na At mejdanu, u Sarajevu.

Halil-ef. Bjelak

U petak, 31. decembra 2010. / 25. muharrema 1432. h.g. na Ahiret je preselio profesor Halil-ef. Bjelak, penzionisani službenik Rijaseta IZ-e u BiH, dugogodišnji prevodilac za arapski jezik u redakciji „Glasnika“ Rijaseta.

Rođen je 26.10.1940. godine u Orašču, Prijepolje, Srbija. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, a „Gazi Husrev-begovu“ medresu, kao i Filozofski fakultet, Odsjek za orijentalne jezike: arapski jezik i književnost, turski jezik i književnost i perzijski jezik, u Sarajevu.

Diplomirao je 1965. godine i stekao stručni naziv profesor arapskog jezika i književnosti. Na Filozofskom fakultetu u Sarajevu radio je do jula 1993. godine, kada prelazi u Islamsku zajednicu gdje radi kao prevodilac za arapski jezik u redakciji časopisa „Glasnik“.

U svom radnom vijeku radio je kao imam u Zavidovićima i Sarajevu, bio prevodilac-korespondent u bosansko-hercegovačkim firmama u Iraku i Libiji. Preveo je s arapskog na bosanski jezik roman „Karnak“, nobelovca Nedžiba Mahfuza i djelo „Na bedemima Bagdada“. Radove je objavljivao u „Glasniku“, „Preporodu“ i dnevnim listovima. Bio je član Obnoviteljskog sabora Islamske zajednice u BiH. Također je bio član Upravnog odbora Filozofskog fakulteta i Orijentalnog instituta u Sarajevu.

U toku agresije na Republiku BiH odmah se uključio u odbranu domovine. Tokom cijelog rata bio je predsjednik Kluba odbornika SDA opštine Novi Grad.

Dženaza rahmetli Halilu Bjelaku klanjat će se u ponedjeljak 3. januara 2011. u Sarajevu u haremu Gazi Husrev-begove džamije nakon podne namaza, a ukop će biti obavljen na groblju Jarčedoli.

IZVOR: MINA

ANALIZE

TVRĐAVA JE BILA I OSTALA SVJEDOK HISTORIJE

Bedem

„Svaki narod ima svoj kraj, i kada dođe njegov kraj, neće ga moći ni za tren jedan ni odložiti ni ubrzati.“ (Bedemi, Al-Araf, 34)

ENVER ĆOROVIĆ

Osnivač Novog Pazara (Yeni Bazar) je Isa–beg Ishaković, bosanski sandžakbeg (1463-1469), utemeljitelj Šapca i Sarajeva. Sve do Balkanskih ratova 5. juli je slavljen kao rođendan Novog Pazara, jer je polovinom XV vijeka Gazi Isa-beg došao u ovaj kraj i postavio svoj vojni šator u blizini ušća rijeka Raške i Jošanice. Prva građevina Novog Pazara bio je objekat njenog osnivača i vakifa, džamija Isa-bega Ishakovića. Nju spominje i osmanski putopisac Evlija Čelebi i opisuje njenu poziciju na trgu. Isa-begova džamija je bila stara Fethija, olovom prekriveni kupolni objekat, i pripadala je brusanskom stilu. Porušena je 1938. godine.

Pored kupolne džamije (nalazila se na Trgu Isa–bega Ishakovića, pored Fakulteta za islamske studije), mekteba, hamama, dućana, podigao je i prvi vojni logor, opasan širokim rovom, zemljanim nasipom i zidom od vertikalno pobodenih brvana.

Uloga institucija vakufa u osnivanju i razvoju gradova bila je velika. Državna vlast je podsticala državne službenike, sandžak-begove, paše, ćehaje i druge velikodostojnike da iz svoje imovine ostave hajrate koji će naseljima dati osnovne konture islamsko-orjentalnog grada.

U rano doba turska utvrđena mjesta dijelila su se na dvije vrste: hisar i kala. Hisar je utvrđenje sagrađeno od tvrdog materijala, kamena, cigle, sa kulom sa ili bez bedema. Manje takvo utvrđenje nazivalo se hisardžik. Kala je veće utvrđenje sagrađeno od tvrdog materijala sa kulama i opasano bedemima. U sastav tvrđavskih posada ulazili su pripadnici vojnih redova.

Svako utvrđeno mjesto imalo je svoje podgrađe, koje je, zavisno od veličine, imalo status varoši, kasabe ili šehera.

U srži starih evropskih gradova uglavnom se nalaze objekti njihovih osnivača. Oni su u velikoj mjeri determinisali formiranje okolnih urbanih struktura, koje su se kontinuirano i sukcesivno kroz historiju razvijale. Istovremeno takvi objekti su nosioci kulturnog identiteta i osnova prostornog izražaja (genius loci). Nije u pitanju samo historijsko pamćenje niti kolektivna svijest o kulturnom nasljeđu, nego se radi o civilizacijskom pristupu prema vrijednostima ljudskog stvaralaštva.

Ratovi, ustanci, razaranja

Šeher Novi Pazar je 1689. god. doživio pravu katastrofu upadom Austrijanaca i srpskih ustanika, pa je od njega ostao samo prah i pepeo. Spaljivanje je bilo propraćeno terorom i nezapamćenim krvoprolićem.

Užurbano građenje jače tvrđave započinje 1692. god. u doba sultana Ahmeda II (1691-1695), u obnovi ratom opustošenog i razorenog grada.

Dijelovi tvrđave počeli su se zidati masivnim kamenjem, koji su postepeno zamjenjivali palisadne zidove. Korišten je materijal pola od kreča, pola od kamena. Tada je izgrađen veći dio sjeverozapadnog zidnog platna i monumentalna sjeverna tabija - bastion.

U fortifikacionom smislu tvrđava je dobila svoj konačni izgled nakon završenih radova u prvoj polovini XVII vijeka. Po carskom fermanu iz 1717. bilo je izdato naređenje novopazarskom kadiji i komandantu tvrđave, Ferhad-kapetanu, o izgradnji tri jake kule na sva tri ugla utvrđenja, podizanje džamije i dr. pratećih objekata, kao i o popuni palisadne ograde sa još hiljadu greda. Taj oblik tvrđava je sačuvala do naših dana.

U jednom dokumentu iz 1737. se navodi: „Novi Pazar, čija je važnost neosporna, i zbog njegove tvrđave. Međutim, za sada u tom gradu postoji samo jedan obični turski garnizon, koji bi ga i branio, zajedno sa stanovništvom.“

Nova razaranja šeher Novi Pazar će doživjeti već u avgustu 1737. kada će Austrija krenuti ka Bosni iz četiri pravca pod komandom feldmaršala grofa Seckendorfa. Šeher te godine zauzima austrijska vojska pod komandom pukovnika Lentula i srpski ustanici predvođeni Stanišom Mlatišumom, kragujevačkim oberknezom, o čemu svjedoči i narodna pjesma: „A Staniša Obren Mlatišuma, on otide šer Novom Pazaru, te rastavi Bosnu od Stambola.“

Hercegovačka vojska na čelu sa Murat-begom Čengićem je ponovo zauzela Novi Pazar i za nepun mjesec dana ponovo je uspostavljena carska džada, veza između Bosne i Istanbula.

Radovi na tvrđavi su nastavljeni sve do 1750. kada je umetnuta na sjevernom uglu ploča sa tom godinom. Između sjevernog i zapadnog bastiona podignut je zid uz koji su prislanjani objekti u unutrašnjosti tvrđave. Okolo su bili vodeni kanali - hendeci. Južni dio tvrđave se i danas zove Hendek.

Nakon što su Karađorđevi ustanici maja 1809. zauzeli Sjenicu, masakrirajući bošnjačko stanovništvo, nakon Suhodolske bitke uputili su se ka Novom Pazaru. Karađorđe je poslije višednevne opsade uspio da zauzme i popali grad, ali tvrđavu, u koju se pored vojske sklonilo i bošnjačko stanovništvo, nije uspio da zauzme jer su se istrajno i junački branili.

Prema predanju, tada je izvršen pokolj muslimanskog življa koje se sklonilo u Devlet-hanum džamiju (današnja ulica Oslobođenja), blizu tvrđave, te je sokakom, koji od sadašnjeg zatvora ide ka ulici 1. maja, potocima tekla krv. Dugo se taj sokak kasnije zvao Masli sokak (Krvavi sokak). Saznavši za poraz svojih ustanika na Čegru ili Kamenici kod Niša, Karađorđe se povukao iz Novog Pazara.

Baron Gomero je pisao 1811. kako je Novi Pazar varoš koju su prije dvije godine spalili Srbijanci, i ima devet hiljada duša.

Za vladavine sultana Abdulaziza (1861-1876) odigrali su se događaji vezani za istočnu krizu (1875-1878), koji su završili Berlinskim kongresom. Zbog borbi sa Crnom Gorom, Tvrđava još više dobija na značaju. Podignuta je kasarna od tvrdog materijala za smještaj pješadije i topdžija. Najvjerovatnije su tada izgrađeni bedemi između tabija koji su zamijenili grudobrane i palisade. Tvrđava je takva prikazana na planu iz 1879. godine, koji se čuva u Ratnom arhivu u Beču.

Nakon Balkanskih ratova, srpska vojska je 23. oktobra 1912. ušla u Novi Pazar. Ponašanje srpske vojske prema Bošnjacima je bilo korektnao i ostavilo je povoljan utisak na stanovništvo.

Nakon preuzimanja tvrđave, pukovnik Mihajlović je odlučio da sruši Askerli džamiju unutar nje. Upitao je muftiju Teufik-ef. Imamovića za mišljenje. Muftija ga je savjetovao da to ne radi, jer nije lijepo rušiti bogomolje i da može imati posljedica. Ipak je pukov-

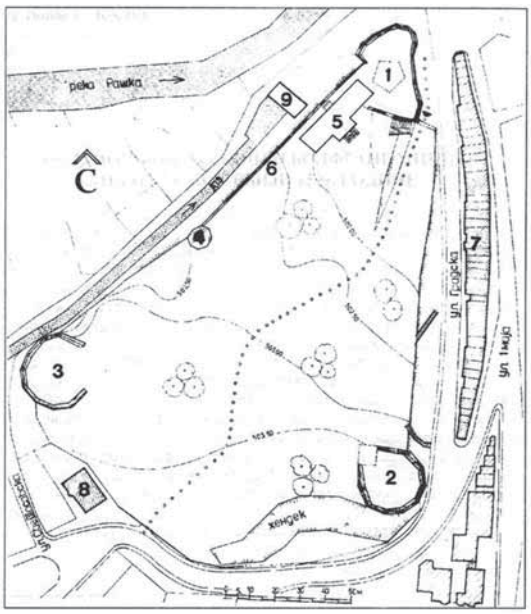

Сл. 1 — План тврђаве
1. северна табија (бастион); 2. јужна табија; 3. западна табија; 4. Кула мотриља; 5. Народна библиотека »Доситеј Обрадовић«; 6. бедем; 7. Стара чаршија; 8. Гази Синан-бегова џамија; 9. електрична централа; оооо пешачка комуникација између центра и стамбених четврти (цртеж С. Вујовић)

nik naredio i porušio džamiju. Kasnije je dobio prekomandu i nakon nekog vremena je stigao haber da mu je poginuo sin, te da mu je žao što nije poslušao muftijin savjet.

Srpsku vojsku je nakratko u Prvom svjetskom ratu 1915. zamijenila austrijska vojska. U tom periodu u krugu Tvrđave podignuta je katolička crkva, koju ni nova vlast između dva svjetska rata nije dirala. Mađari, Hrvati, Slovenci i Nijemci koji su radili ili služili vojsku u Novom Pazaru za vrijeme Kraljevine SHS dolazili su nedjeljom na molitvu. U krugu je bio i Oficirski dom, zgrada današnje biblioteke. Pored spavaonica, konjušnice i drugih prostorija postojala je i vojnička kantina. I pored smještaja u Tvrđavi, vojne vlasti su na razvalinama nekadašnje turske kasarne (vojničke livade) napravili novu u koju su se uselili 1939. godine.

Tvrđava je bila i ostala svjedok historije, događaja, ratova, razaranja, seoba, svih zbivanja - mijena, uspjeha i padova.

Kameni zidovi koji su spajali bedeme bivali su sve manji i vremenom su nestajali kao i jedna od dvije osmougaone kule motrilje. Nestale su netragom i ulazne kapije, čardaci, pomoćni objekti, kao i austijska kapelica čiji su ostaci nakon bombardovanja 1944. god. postojali sve do 1960. god.

Dio kamenog zida od Kule motrilje ka sjevernoj tabiji rasturen je i uklonjen 1991/92. god. prilikom adaptacije bioskopa u Gradsku biblioteku na inicijativu tadašnjeg predsjednika opštine Koste Jovanovića, da bi traktorima uklanjali isto kamenje, koje se volšebno obrelo u manastiru Đurđevi stupovi. Radi se o vremenu kada su na brdima oko Novog Pazara bili postavljeni tenkovi i topovi, a cijevi bile uperene prema gradskim mahalama.

Kosta Jovanović, nekadašnji profesor marksizma, sadašnji direktor Gradske biblioteke „Dositej Obradović“, poznat je i po tome što je uništio trg i pijacu kod Hamama u Staroj čaršiji ispod Bedema. Trg, koji je otvarao vidik i prilaz Hamamu, preživio je burna vremena i opstao je za vrijeme Turaka, Austrijanaca, komunista, da bi ga Miloševićeva vlast na čelu sa Jovanovićem uništila praveći nekakve nakaradne lokale.

Novopazarski bedem (Tvrđava)

Novi Pazar zaslužuje da ima svoj Bedem (kako Pazarci nazivaju Tvrđavu), svoju uređenu i zaštićenu oazu mira i duhovnosti, simbola viševjekovnog postojanja.

Bedem je i danas tu, ali potpuno zaboravljen, nijem, uklopljen u gradski park, bez ikakvih natpisa, obavještenja, kao da je nešto nebitno i nije vrijedno pomena. Čak se ni gradska Turistička organizacija nije pobrinula da pruži neka obavještenja i u svojoj ponudi uključi razgledanje Bedema.

Ni do dan-danas cjelovita slika o izgledu ovog pazarskog dragulja u sjedištu čaršije nije sačuvana niti rekonstruisana. Za arheološke i restauatorske radove nikako se nema htijenja i volje, a sve se pravdalo nemanjem para. Umjesto toga, bastioni, tabije „stručno“ su preuređene za kahanske i mehanske potrebe. Žalosno.

Izostalo je ono što krasi civilizovane narode koji znaju da cijene i čuvaju svoje starine. Kod nas se od toga bukvalno bježalo.

Kompleks sve do 1997. god nije arheološki istraživan. Jedina svijetla tačka uređenja ovog prostora je period od 1997-2000. god. Tada je za potrebe uljepšanja Gradskog parka izgrađena česma po nacrtu Zavoda za zaštitu spomenika kulture, otkopan stari vojnički bunar i dr. Radove je uz prisustvo arheologa vodio tadašnji direktor Javnog komunalnog preduzeća „Čistoća“ gospodin Ćeho Nikšić. On je, zahvaljujući prije svega ličnom entuzijazmu i ljubavi, uz stručne konsultacije sa uglednim arhitektom Rifatom Kurtagićem, Pazarcem koji radi u Beču, a bio je jedan od članova tima za obnovu porušenog Mostarskog mosta, uradio projekat ljetneg pozorišta u zapadnoj tabiji.

Iako su radovi započeli, na tome se stalo zbog promjena u vlasti, a nove vlasti nisu našle za shodno da nastave započete radove na ljetnoj pozornici.

Samo 1963. god., radi izgradnje Doma kulture, porušeno je 8 kuća, 25 dućana, 2 hana, gradsko kupatilo, bioskop, Ejup-begova džamija i smočna pijaca.

Iako je zarad „kulture“ - mnogo je.

Veliki broj prelijepih kuća, avlija i dućana porušen je kada je pravljena Lučna zgrada. Radi se o socijalističkoj građevinskoj nakazi i stambenoj rugobi kojoj nije mjesto u čaršiji.

Ugledni bečki arhitekta Rifat Kurtagić kaže za gradsku arhitekturu: „U njegovom centru dominiraju agresivne i nametljive građevine, u duhu 'modernog geometrijskog monumentalizma' sa asocijacijama na živopisne oblike orijentalne arhitekture. Novi Pazar je, čini se, dodatno devastiran i obezličen savremenim neadekvatnim interpolacijama. Mjere zaštite imaju za cilj ne samo očuvanje zatečenih urbanih vrijednosti, već i rehabilitaciju karaktera historijskog urbanog tkiva u cilju afirmacije najatraktivnijih urbanih vrijednosti, historijskog pamćenja i identiteta mjesta.“

Dr. Ejup Mušović 1992. god. kaže: „Sa 23 džamije i 11 mesdžida, koliko ih je Novi Pazar imao u XVII vijeku, Novi Pazar je bio na četvrtom mjestu iz Beograda, Užica i Smedereva... Većina postojećih džamija je u obnovama dobijala delimično drugačiji izgled... Proces promjene izgleda i arhitekture džamija traje, nažalost, i u novije vrijeme kroz različite nestručne obnove u kojima se zaobilaze službe zaštite.“

Iako je od ove izjave dr. Mušovića prošlo 18 godina, ništa se po ovom pitanju nije promijenilo na bolje. I sada se veoma nestručno i neozbiljno prilazi rekonstrukcijama, dogradnjama, nadogradnjama i proširenjima starih gradskih džamija. Ustvari, preciznije, pitanje je da li se možemo pohvaliti da je i jedna postojeća džamija zadržala svoj prvobitni izgled. Energični „restauratori“ obično nalaze razna opravdanja za svoj „stručni“ rad, opravdavajući ga da je džamija propala i da se mora obnoviti, potrebom za proširenjem, da džamije nisu zaštićeni spomenici već živa dnevna potreba, da islam hoće život, dinamiku itd.

Zaista žalosno. Može li „Slogin“ giter blok i armirani beton zamijeniti viševjekovne duvarove, naslagane kamene zidove, stare kapije, abdeshane, drvena stepeništa, šarene arabeske?

Ne može, u to nema sumnje, ali nažalost nismo dovoljno zreli ni svjesni da to znamo, cijenimo i čuvamo.

A drugi nam to neće čuvati.

Mnogi veliki ljudi, među njima i sandžački Tolstoj - Ćamil Sijarić, inspiraciju za svoja djela nalazili su u svom zavičaju. Ćamil bi dolazeći iz Sarajeva u rodne Šipovice obilazio izvore i česme, mezarja, ilirska i latinska groblja, bogumilske ploče i staru tvrđavu Bihor.

Francuskinja Simon Vejl u studiji „Potreba za korijenima“, kaže da su potrebe duše, njena prava, neodvojivi od ideje postojanja. Ljudski život podrazumijeva određeni okvir da bi imao smisla. Imati korijene možda je najvažnija i najmanje shvaćena potreba ljudske duše.

A šta je čovjek bez kulturnog naslijeđa, tradicije, običaja, korijena, duše…?

INFO MISTERIJE

Stotine mrtvih ptica na putu

Zvaničnici koji istražuju misterioznu smrt stotinjak ptica na putu u Švedskoj rekli su da je pregled utvrdio da su životinje imale vanjske povrede na tijelu.

Desetine čavki pronađeno je u centru švedskog grada Falkoepinga, nekoliko dana nakon misteriozne smrti tri hiljade kosova u Sjedinjenim Američkim Državama.

Švedski Nacionalni veterinarski institut pregledao je pet životinja i pronašao dokaze povreda. Međutim, to nije objasnilo zbog čega su ptice popadale na ulicu.

Profesorica Mariane Elvander sa Instituta rekla je za BBC da se čini kako su ptice pogođene nekom vrstom tupog predmeta.

„Pretpostavljam da je su to sekundarne povrede. Vjerovatno je ptice na zemlji udario auto ili kamion“, rekla je Elvander.

Ptice je na putu pronašao Drilon Hulaj, kojeg je to podsjetilo na slučaj iz Arkanzasa gdje je nekoliko hiljada ptica palo sa neba u novogodišnjoj noći. Naučnici vjeruju da su ptice umrle zbog vatrometa.

U Falkoepingu nije zabilježna upotreba pirotehnike u noći kada su ptice popadale.

IZVOR: SARAJEVO-X.COM

PITANJA I ODGOVORI

REŠAD-EF. PLOJOVIĆ

ODIJEVANJE PRIPADNIKA ISLAMA JE PRECIZNO ODREĐENO KUR'ANOM

Hidžab štiti vjeru

Odijevanje muslimanke je nešto što ženu čini različitom od muškarca; nešto što je njoj, zbog njene prirode i biti, onoga što ona jeste, potrebno; nešto što je štiti i čuva; što pomaže da ona, to jest njeno tijelo i ljepota, ne bude iskorištena, a potom ostavljena; što je čuva od pohlepnih izrabljivača koji vrebaju i čekaju povoljnu priliku da je iskoriste u cilju ostvarivanja lične zarade, naslađivanja, a potom povrijeđenu i omalovaženu ostave, što je postalo normalno u današnjem „savremenom" dobu, a to se može vidjeti na svakom koraku, na ulici, televiziji, štampi, na poslu itd.

PITANJE: Da li je dozvoljeno da muslimanka skine hidžab (mahramu), npr. ukoliko se želi školovati u nekom mjestu gdje su muslimani manjina, ili se želi liječiti u bolnici gdje su ljekari, ostalo osoblje i pacijenti nemuslimani?

ODGOVOR: Odijevanje pripadnika islama, to jest muslimana i muslimanke, spada u red stvari koje su precizno određene od strane Uzvišenog Zakonodavca, Allaha dž.š., tako da se smatra sastavnim dijelom vjere, a ne nikako tradicijom, modom ili trendom, kako to neki, neuki ili zlonamjerni, komentarišu i tumače.

Stoga, niko nema pravo praviti razliku između vjere i vjerovanja sa jedne strane i odijevanja muslimanke s druge, te smatrati ovaj propis prevaziđenim, zastarjelim, staromodnim, zaostalim, sputavajućim, ili čak, kako neki smatraju, diskriminatorskim prema ženama.

Allah dž.š. je stvorio čovjeka i ženu, On je Taj koji ih najbolje poznaje, tako da im je, upravo zahvaljujući Svom znanju, propisao ono što im je potrebno, ono što im je neophodno da njihov život na dunjaluku bude što lakši, sa što manje stresova, patnji i poniženja, što će ih dovesti do sreće na ovom i budućem svijetu.

Žena u islamu nije ovim propisom diskriminisana, niti je u neravnopravnom položaju u odnosu na muškarca, jer žena i muškarac nisu i ne mogu biti jedno te isto, među njima postoje očite razlike, kao i različite uloge na ovom svijetu. Stoga je van pameti insistirati na potpunoj ravnopravnosti i jednakosti muškarca i žene. Allah dž.š. je, stvarajući ih, učinio da se oni razlikuju, tako da je suludo i van pameti pokušavati neutralisanje tih razlika.

Odijevanje muslimanke je nešto što ženu čini različitom od muškarca; nešto što je njoj, zbog njene prirode i biti, onoga što ona jeste, potrebno; nešto što je štiti i čuva; što pomaže da ona, to jest njeno tijelo i ljepota, ne bude iskorištena, a potom ostavljena; što je čuva od pohlepnih izrabljivača koji vrebaju i čekaju povoljnu priliku da je iskoriste u cilju ostvarivanja lične zarade, naslađivanja, a potom povrijeđenu i omalovaženu ostave, što je postalo normalno u današnjem „savremenom" dobu, a to se može vidjeti na svakom koraku, na ulici, televiziji, štampi, na poslu itd.

Zato svaka muslimanka treba više razmišljati o svom odijevanju, ne smije dozvoliti da bude obmanuta, prevarena i ponižena, ne smije dozvoliti da poklekne i posrne u najezdi medijske hajke na moralne i civilizacijske vrijednosti, koja promoviše nemoral, bestidnost, razgolićenost, razularenost, povođenje za strastima, jednom riječju - promoviše sve ono čega se normalan čovjek treba čuvati, tako da je veliki broj savremenih medija, u potpunosti ili djelimično, stavljen u službu i postao marketing ili promoter šejtanskih ideja i nastojanja, koji želi uništiti i unesrećiti čovjeka na ovom i budućem svijetu.

Muslimanka kojoj su jasne ove stvari neće dozvoliti da njena vjera bude manjkava, neće dozvoliti da okreće leđa propisima koje je uspostavio njen Gospodar i Stvoritelj, neće pristati da se povede za šejtanom i njegovim slugama koji je žele iskoristiti i upropastiti, već će nastojati da na svakom mjestu, u svakoj situaciji Allah dž.š. bude Onaj koji je na prvom mjestu, prema kome se ne griješi, jer je On izvor zaštite i od Njega je svaki uspjeh, bilo da je riječ o poslu ili zdravlju, a iskušenja sa kojima se suoči će razumjeti kao ispit kojeg je njen Gospodar postavio pred njom da pokaže snagu svoje vjere i spremnost na žrtvu radi Allahovog zadovoljstva.

Stoga, nije dozvoljeno da muslimnka, samo zbog pretpostavke ili umišljenog straha, da može biti povrijeđena ili omalovažena, zanemari propis pokrivanja. Ona mora pokušati i probati da ustraje u prakticiranju svoje vjere, pa ukoliko se desi da naiđe na smetnje da se adekvatno postavi.

Ukoliko je riječ o školi, ili fakultetu koji ne dozvoljavaju muslimanki da se islamski odjevena školuje, ona je danas u prilici da takav fakultet ili univerzitet napusti, da se upiše na drugi koji joj to dozvoljava, tako da neće biti uskraćena. Ukoliko pak živi u zemlji gdje nema takvu mogućnost, a nije u stanju putovati ili se preseliti u neku drugu zemlju kako bi se školovala, ona će ispoštovati ono što se od nje traži, ali samo u granicama nužde, ne otkrivajući više od onoga što je nužno, to jest glave.

Ukoliko se radi o liječenju, muslimanka ili njena porodica treba otvoreno porazgovarati sa upravom, upoznati ih da je to stvar njenog ličnog izbora, njenog vjerskog opredjeljenja, koje niko nema pravo narušavati, jer spada u domen ljudskih prava koja su svima garantovana. Ako razgovori ne urode plodom, ako pokušaj ne uspije, već prijeti otvorena opasnost da će biti zbog svog izgleda zapostavljena, to jest biti izložena opasnosti po njen život i zdravlje, a ne postoji način da se takva bolnica i okruženje izbjegnu, muslimanka može, zbog nužde, skinuti svoju mahramu, ali neće dozvoliti da njeno tijelo bude bez potrebe izlagano javnosti. U ovom slučaju je riječ o nuždi, a nužda nije isto što i strah ili pretpostavka o mogućem uznemiravanju ili tjeskobi, već nešto što ukazuje da ukoliko se ne preduzmu potrebne mjere, bit će upitan fizički opstanak osobe, to jest njen život.

Začuđuje panika i uznemirenost pojedinih domaćih i stranih medija zbog odijevanja muslimanke, kao da taj njen izbor i odluka predstavlja opasnost po njih i njima šteti, a to nije tačno, jer danas ili sutra pokrivena muslimanka je ista ona koja je do juče bila otkrivena, ona nije potencijalna opasnost nikome, svojim pokrivanjem je samo dala do znanja svima oko sebe da ne dozvoljava da bude sredstvo preko kojeg neko dolazi do zarade, da počinje novi život u kome su vjera i moral na prvom mjestu, a to su vrijednosti od kojih se može imati samo korist, bilo lična ili kolektivna, tako da je korist njenog okruženja i njene zajednice da je u tome podrže.

Oni koji ne žele da u svojoj blizini vide muslimanku onakvu kakva ona jeste prema propisima svoje vjere, pokazuju da su njihovi pozivi na toleranciju, slobodu i poštivanje ljudskih prava lažni, te da se iza njih krije sasvim druga namjera, to jest navodna integracija koja muslimana i muslimanku vodi potpunoj asimilaciji i napuštanju njihove vjere. Ili ukazuju na postojanje onih koji će sutra, kada se za to ukaže povoljna prilika, biti spremni da počine nove genocide, koji imaju za cilj istrebljenje i nestanak islama i muslimana sa ovih prostora, kakvih je historija puna, a koji su nastupali nakon odvajanja muslimana od njihove vjere, to jest nakon skidanja mahrame i utapanja muslimana u sredinu u kojoj žive.

Vaša pisma šaljite na:
Islamska zajednica u Srbiji
(Vjersko-prosvjetna služba)
Gradska 1, 36300 Novi Pazar
e-mail: vps@verat.net

TAJNE KUR`ANSKE NAUČNE NADNARAVNOSTI

Duhan oduzima po jedan život svake šeste sekunde (III)

Kažu istraživanja koja su obavljena u Australiji da svake nedjelje umre preko 50 žena od raka pluća, uzrokovanih pušenjem duhana, te da će ovaj broj u 2011. biti preko 65 slučajeva smrtnosti kod žena svake sedmice.

TEFSIR

PROF. DR. MEHMED MEŠIĆ

Svima nam je poznato da glavni izvori islama - Kur`an a.š. i Sunnet ne spominju pušenje duhana, pa je logično da ga i ne zabranjuju, iz jednostavnog razloga što pušenja duhana u sedmom stoljeću nije ni bilo. Ali, Kur`an i Sunnet zabranjuju konzumiranje svega onoga što šteti muslimanu i svega onoga što predstavlja zlo za čovjeka, bilo to za počinioca ili za okolinu.

Kao što smo već vidjeli u Kur`anu, sura Nisa, 135. ajet, u kome se kaže: „Ne slijedite strasti“, decidno se zaključuje da ne smijemo slijediti svoje strasti i da imetak moramo trošiti u skladu s propisima naše vjere, naravno, ne rasipajući ga, jer na taj način nećemo ni prema kome nepravdu učiniti. Jasni su ajeti u kojima se kaže da se ne smijemo svojim vlastitim rukama i za svoj teško zarađeni novac bacati u propast, dok je Poslanik a.s. zabranio sve što opija i oslabljuje. Kada sagledamo štetu koju nam duhan donosi, radilo se to o pušačima ili nepušačima, vidimo da duhan ima moć povezanu sa strastima i da pušači tokom pušenja postaju ovisni od duhana. Tek onda shvatamo jad i muku u koju su upali pušači. Sagledavajući sve ove štetne osobine duhana na pojedinca ili zajednicu možemo zaključiti da od duhana ima više štete nego koristi. Ima koristi samo onaj ko ga prodaje, a on u isto vrijeme truje ljude. Analogno ovome, postaje nam jasno da je pravilo u islamu da je zabranjeno sve kod čega je šteta veća nego korist. Stoga se i nameće mišljenje da je duhan po islamu zabranjen i da bi muslimani trebali da ga izbjegavaju ako hoće da se pravilno i u potpunosti pridržavaju uputstava i pravila svoje vjere, svjesni činjenice da u islamu nalazimo ono što je od koristi ljudima, a ne ono što im šteti i ubija ih.

U mnogim studijama koje su obavljene u Americi došlo se do zapaženih rezultata kada je u pitanju zabrana pušenja na javnim mjestima. Zabrana pušenja na javnim mjestima dovela je do smanjenja procenta srčanih udara izazvanih pušenjem duhana. Rezultati su više nego ohrabrujući, smanjenje broja infarkta je za oko 40%. To je bio povod da i druge američke države, poput Kolorada, uvedu 2003. god. potpunu zabranu pušenja na javnim mjestima.

Zabrana pušenja na javnim mjestima dovela je do smanjenja procenta srčanih udara izazvanih pušenjem duhana. Rezultati su više nego ohrabrujući, smanjenje broja infarkta je za oko 40%. To je bio povod da i druge američke države, poput Kolorada, uvedu 2003. god. potpunu zabranu pušenja na javnim mjestima. Zabrana pušenja na javnim mjestima dovela je do smanjenja procenta srčanih udara izazvanih pušenjem duhana. Rezultati su više nego ohrabrujući, smanjenje broja infarkta je za oko 40%. To je bio povod da i druge američke države, poput Kolorada, uvedu 2003. god. potpunu zabranu pušenja na javnim mjestima i radnim mjestima. Statistika pokazuje da su bolnice prije zabrane pušenja duhana primile 399 osoba od srčanog udara, prouzrokovanog cigarama, za osamnaest mjeseci. Ista statistika ukazuje na činjenicu da je broj osoba koje su imale srčani udar uzrokovan pušenjem duhana poslije zabrane na javnim i radnim mjestima, za isto vrijeme, iznosio 237 osoba, što ukazuje da je manje za 41%.

Kaže direktorica Američkog zdravstvenog centra za borbu protiv opakih bolesti Dženet Kolins: „Pušenje duhana djeluje štetno po kardio-vaskularni sistem, koji je usko vezan sa srcem čovjeka, tako da pušenje može biti jedan od glavnih uzroka srčanih bolesti kod nepušača.“

Kao što vidimo iz ovih studija, izbjegavanje nepušača da se nalaze u mjestima pušenja daje im šansu da izbjegnu srčane bolesti uzrokovane pušenjem duhana.

Američki centri za borbu protiv opakih bolesti ukazuju na potrebu da nepušači izbjegavaju mjesta u kojima se puši jer će na taj način povećati šanse da ne budu izloženi srčanim bolestima i to u procentima od 25-30%.

Američka istraživanja ukazuju da svake godine umre preko 46 hiljada pušača od srčanih bolesti, kao i drugih opakih bolesti, kao što su rak na plućima i bolesti vezane za pušenje duhana.

Istraživanja ukazuju da je rak pluća jedna od vrlo opakih bolesti uzrokovana duhanom i da je ta vrsta raka opasnija od drugih bolesti raka u Americi.

http://smokingtreatments.net/

Istraživanja obavljena u Indiji govore da je upotreba indijskog duhana svakako jedan od glavnih uzroka raka u Indiji i nerazvijenim zemljama.

http://www.brain-train.co.uk

Američko-australijska istraživanja ukazuju da bolesti raka uzrokovane pušenjem duhana ubijaju žene bez milosti.

Nažalost, gorka je istina da sve više žena danas konzumiraju duhan i tako izlažu sebe i svoje plodove opasnostima, poput ovih koje smo spomenuli. Iskoristit ću ovaj prostor, možda će Allah dati da neko ostavi duhan, a u ovom kontekstu ću navesti hadis Božjeg Poslanika u kome se kaže:

{من ترك شيئا لله عوضه الله خيرا منه}

„Ko ostavi nešto (loše) u ime Allaha, Allah će mu nadoknaditi i vratiti dobrim.“

Citajući tekstove na ovu temu nailazim na mnoge slučajeve gde su ljudi i žene ostavili duhan ne od straha od bolesti, već od straha od Allaha, a kao nagradu Allah im je dao pa su naučili Kur`an napamet i obdario ih razumijevanjem Kur`ana i vjere.

Kažu istraživanja koja su obavljena u Australiji da svake nedjelje umre preko 50 žena od raka pluća, uzrokovanih pušenjem duhana, te da će ovaj broj u 2011. biti preko 65 slučajeva smrtnosti kod žena svake sedmice.

http://www.medskape.com

Zbog svih nedaća i belaja koje pušenje duhana donosi, možemo donijeti sud o zabrani duhana iz sljedećih razloga:

1. Duhan je štetan za ljudski organizam zato što uzrokuje desetine bolesti, a jedna od najopasnijih je rak pluća.
2. Duhan štetno djeluje na psihu čovjeka i na promjenu raspoloženja, duhan opija ćelije mozga.
3. Duhan je štetan po društvo, štetno djeluje na nepušače.
4. Duhan je štetan po okolinu, jer u sebi sadrži štetne gasove poput ugljendioksida.

Da bi neko ostavio duhan mora biti čvrst i stabilan, mora se mijenjati. Mora biti jak da promijeni svoj stav i prizna da je duhan zlo i da zavisi od njega i njegove čvrstine ostavljanje duhana.

Mora se iskreno moliti Allahu da ga pomogne u svojoj namjeri da ostavi (zlo) duhan. Moramo Allaha iskreno moliti, moraju nam namjere biti iskrene, moramo iskreno vjerovati u pomoć koja dolazi od našeg Gospodara.

Moramo se truditi da se udaljimo od pušača, jer druženje sa pušačima daje priliku da se svake sekunde vratimo pušenju.

ISLAMSKE TEME

AIDA RAŠLJANIN

JOŠ UVIJEK NISI POKRIVENA?

Zar ćeš odbiti poklon od Gospodara svih svjetova

„O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika neka spuste haljine svoje niza se. Tako će se najlakše prepoznati, pa neće napastvovane biti. A Allah prašta i Samilostan je.“ (El-Ahzab, 59)

Hvala i zahvala pripadaju samo našem Gospodaru, Allahu dž.š. Onome Koji nas počasti blagodatima koje nemaju broja. Salavat i selam donosimo na Njegovog najodabranijeg roba, na Allahovog miljenika i poslanika, Muhammeda s.a.v.s., kojeg nam Milostivi iz raskoši Svoje neizmjerne milosti posla kao uzor, kao putokaz ka uspjehu i sreći. Uzvišeni Allah nas u 7. i 8. ajetu sure Eš-Šems upoznaje sa stanjem duše gdje kaže da duša shvata šta je dobro, a šta loše po nju. Uzvišeni se kune, između ostalog, dušom, pa kaže: „*…Pa joj put dobra i put zla shvatljivim učini!*“ Allah je ljudskoj prirodi dao put odabira i svako će odabrati šta želi. Zato je i rekao u Kur'anu Časnom: „Nema prisile u vjeru…“ Šta to znači? Znači da te niko neće na silu natjerati da prihvatiš islam, ali ako si odlučila da prihvatiš islam kao vjeru, onda si dužna da prihvatiš i ono što ti je Allah kao pripadnici te savršene vjere propisao. Niko od nas nema pravo da se krije iza islama na način na koji mnogi danas čine!

Svako od nas ima ogledalo kući. Zašto se gledamo? Odgovor je jednostvan. Da vidmo kako izgledamo i korigujemo ono što ne valja od našeg spoljašnjeg izgleda. Međutim, Gospodar Uzvišeni doista brine o nama, pa nam je dao i ogledalo duše.

Allahov Poslanik a.s. je rekao: „Vjernik je ogledalo vjerniku!“ Kakvo sad ogledalo? E, upravo ogledalo našeg morala, našeg unutrašnjeg stanja… Kao ogledalo mu'minke primijetila sam jedan veliki nedostatak. Naše sestre nemaju hidžab! Naše sestre su odbacile hidžab! Naše sestre su okrenule lica od Allahovog propisa: „*O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika neka spuste haljine svoje niza se. Tako će se najlakše prepoznati, pa neće napastvovane biti. A Allah prašta i Samilostan je.*“ (El-Ahzab, 59) Kada sam neke od tih sestara upitala za razlog odbacivanja hidžaba, neke su iznijele svoje razloge, dok su druge, svjesne da me neće ubjediti u „opravdanost“ tih razloga, samo šutjele. Dobar broj sestara je rekao da još nisu sigurne da je to stroga obaveza. Subhanallah, osim što krše Allahove propise, one čak i vjeru Allahovu prilagođavaju sebi. Allahu ekber! Kaže Omer r.a.: „Bili smo nejaki, pa nas je Allah Uzvišeni ojačao islamom! Ako budemo tražili bilo šta mimo islama, bit ćemo ponižen!“ Pa evo odakle toliko problema u današnjem društvu? Odakle toliko razvoda brakova? Ako jedna muslimanka još uvijek nije odlučila da bude pokorna Allahu, Gospodaru nebesa i Zemlje, Onome koji joj dao život i sve blagodati, zar će biti sutra pokorna mužu? Zar će biti uzorna supruga i mati? Drage sestre, zar još uvijek sumnjate? Zar još uvijek niste sigurne, a svjesne ste da vaša sreća nije u izlascima i miniću, kafiću i momku koji vas ne poštuje?! Da vam je neko mimo Allaha propisao hidžab onda biste mogle naći načina da tražite opravdanje zbog odbacivanja hidžaba, međutim, to vam je naredba od Milostivog. To vam je poklon od Allaha, pa zar nećete prihvatiti poklon od Gospodara Dženneta i Džehennema? Kada neka od sestara koja ne nosi hidžab bude posavjetovana da se pokrije, odgovara: „Ja sam vjernica, klanjam, čak i nafile, postim, udjeljujem na Allahovom putu, ali nisam ubijeđena da je pokrivanje stroga obaveza.“ Ako zaista radiš sve navedene stvari, kako to da u jedan dio Knjige vjeruješ, a drugi odbacuješ? Sve ove naredbe, zajedno sa naredbom o pokrivanju, nalaze se upravo u Kur'anu. Zar nisi čula za prijetnju koju je Uzvišeni uputio Jevrejima? Oni su prihvatali neke stvari iz njihove knjige, a druge odbacivali, jer nisu godile njihovim prohtjevima.

Uzvišeni kaže: „*Kako to da u jedan dio Knjige vjerujete, a drugi odbacujete?! Onoga od vas koji čini tako stići će na ovome svijetu poniženje, a na Sudnjem danu bit će stavljen na muke najteže. – A Allah motri na ono što radite.*“ (El-Bekara, 85)

Sestro, poniženje na dunjaluku, a vječna vatra na Ahiretu... Kada bi znala da će te neko poniziti, sve bi uradila da to spriječiš, pa spriječi poniženje koje će te zadesiti, ako ostaneš nepokorna Milostivom Allahu. Sjeti se Poslanikovih a.s. riječi: „Najblaža kazna stanovnicima vatre na Sudnjem danu bit će stavljanje žeravica na stopala; od nje će im ključati mozgovi kao što ključa kazan.“ (Buhari)

Kada je ovakva najblaža kazna na Sudnjem danu, šta tek reći o najžešćoj kojom Allah prijeti onima koji prihvataju jedan dio Knjige, a drugi odbacuju?! Ne, voljena, nećeš to dozvoliti sebi. Ti voliš Allaha, pa hajde dokaži Mu! Samo te korak, jedan korak dijeli od vječne sreće, jer vječna sreća je samo u pokornosti Onome koji će ti je dati.

Sestro, ti si biser, a samo se biser čuva... Ti si vrijedna, zato te je Allah zaštitio. Sestro, ne odbacuj hidžab zbog par godina, kojih ćeš se stidjeti dok si živa, a tek nakon života...

Sestro, kada odeš u prodavnicu i vidiš na rafu dvije čokolade: jedna bez folije, a druga fino upakovana, koju će se prije uzeti? Voljena sestro, svi argumenti su nevažeći pred Milostivim Gospodarom koji ti je JASNO naredio da hidžab moraš nositi.

Jedna sestra me je jednom upitala: „Mogu li se ja pristojno odijevati, kao da sam pokrivena, ali bez hidžaba?“ Odgovorih joj: „Odeš na ispit. Profesor ti postavi pitanje, recimo, da pričaš sve što znaš o Platonu. Ti počneš o Aristotelu. Šta misliš, da li ćeš položiti? Nee, još ćeš naljutiti profesora što pokušavaš da mu podvališ, a šta reći Gospodaru svih svjetova, kada Njemu Savršenom pokušavaš da podvališ nešto, kada mijenjaš Njegove zakone?!“

Još uvijek nisi odlučila da se pokriješ? Aaa, Allahov neprijatelj ti je baš blizak, pa zar ćeš mu dozvoliti da te pobijedi? Znam, imaš problem, misliš da ti još nije „došlo“. Ok, hajmo ovako. Pokušaj nedjelju dana ovo da radiš. Pazi, samo nedjelju! Prije svega, upućuj svaki dan po nekoliko puta Allahu dovu da ti poveća ljubav prema Njemu, prema islamu i prema hidžabu. Slušaj predavnja o hidžabu. Pročitaj knjigu „Poklon sestri koja se još nije pokrila“. Potraži društvo koje je u vjeri, a obavezno izbjegavaj ono koje će te odvući u neki kafić i sl. Uzmi hidžab i isprobavaj kako ćeš izgledati u njemu.

Voljena sestro, znaš li šta kaže naš Miljenik o otkrivenim ženama? Poslušaj ovu poruku iz srca: „Bit će u mom ummetu ljudi koji će jahati na sjedlima, te će sa njih silaziti ispred vrata mesdžida; njihove žene bit će pokrivene, a otkrivene; na njihovim glavama bit će grbe poput kamiljih, pa ih proklinjite, jer su one doista proklete.“ (Ahmed)

Znaš li, draga sestro, šta znači biti prokleta? Znaš li da to znači biti udaljena od Allahove Milosti vječno, osim ako se pokaješ, pa te Allah učini od onih kojima je On, Milostivi, zadovoljan.

Nedavno sam čitala komentare onih kojima hidžab smeta, pa kažu da „hidžab nas tjera da budemo zaostali u odnosu na druge civilizacije i narode“! E pa, hajde logički da zaključimo. Nekada nije bilo odjeće, ljudi su na sve načine pokušavali da prekriju svoje tijelo. Međutim, kada je napredovala civilizacija, logično bi bilo da je više odjeće i da su žene više pokrivene. A doista, one koje hodaju gole ulicom podjećaju na ona afro-plemena, na zaostali svijet...

Pa, voljena sestro, vrijeme je! Hajde ustani, uzmi abdest i u ime svoga Gospodara stavi hidžab. Približi se Allahu, a On će se još više približiti tebi. Ostat će poslije ovoga ono „ne mogu“... Međutim, ti odaberi da li će biti: „Ne mogu da se pokrijem“ ili „NE MOGU DA ČEKAM DA SE POKRIJEM, INŠALLAH!“

INFO SPORT

Šampioni iz Medrese

Mnogi učenici Medrese „Gazi Isa-beg“, pored toga što osvajaju zapažene rezultate na takmičenjima u znaju iz vjerskih i opštih predmeta, veoma su uspješni u raznim sportskim disciplinama. Ovaj put ćemo posvetiti par redaka učenicima prvog razreda naše Medrese koji su odlični đaci i uspješni karatisti.

Prvi je Amar (Nedžib) Halilović. Rođen je 11.07.1995. god.u Tutinu. Završio je Osnovnu školu „Aleksa Šantić“ u Crkvinama kao skroz odličan učenik. Od svoje osme godine trenira karate u KK „Škorpion“ pod nadzorom trenera Safeta Kahrovića, a 12. juna 2010. god. položio je za crni pojas - prvi dan. Učesnik je više regionalnih i međunarodnih takmičenja i osvojio je dvije zlatne medalje, jednu srebrnu i jednu bronzanu u kategoriji do 55 kg. Na međunarodnom takmičenju u Vrnjačkoj Banji u maju 2008. godine osvojio je prvo mjesto, kao i na takmičenju učenika osnovnih škola u Srbiji koje je održano u Kraljevu iste godine, također prvo mjesto. U novembru 2010. godine na regionalnom takmičenju – kate za crni pojas, koje se održalo u Tutinu, osvojio je drugo mjesto, a u Čačku avgusta 2009. god. na regionalnom takmičenju u kategoriji do 55 kg osvojio je treće mjesto.

Drugi je Amar (Džemaludin) Dedeić, rođen je 27.08.1996. god. u Rožajama. Završio je Osnovnu školu „Milun Ivanović“ u Biševu kao skroz odličan učenik. Od svoje desete godine trenira karate u KK „Rožaje“ pod nadzorom trenera Mirsada Škrijelja. I on je također učesnik mnogih međunarodnih i regionalnih takmičenja i osvojio je devet medalja, a od toga četiri zlatne, dvije srebrne i tri bronzane. Na regionalnom takmičenju koje je održano u Budvi u novembru 2009. godine osvojio je prvo mjesto. Također je u Leskovcu na međunarodnom takmičenju 11.12.2010. god. osvojio prvo mjesto. Na evropskom takmičenju koje je održano u Mađarskoj, u novembru mjesecu, osvojio je prvo mjesto, a u Tutinu na regionalnom takmičenju u kategoriji do 70 kg, također u novembru, osvojio je prvo mjesto.

Poželimo našim učenicima puno uspjeha u daljem životu i radu, kako u Medresi u nastavi, tako i u sportu, uz dovu Allahu dž.š. da ih uputi na pravi put, da im podari svaki hair i da ih sačuva svakoga zla.

PRIREDIO: HARIS-EF. HADŽIĆ

LIČNI STAV

SVE ŠTO SE DEŠAVA OKO NAS SA SVRHOM JE, KAKO BI UZELI POUKU

Konačno sam slobodna

Na pitanje prijatelja, poznanika, rodbine: „Kako se osjećaš sada“, odgovaram da se ovako nešto može samo doživjeti, jer se riječima ne može opisati. Takve riječi ne postoje. Kada izađem na ulicu prosto se oduševim reakcijom ljudi koji mi se obraćaju sa mnogo više poštovanja i ljubavi u odnosu na period kada nisam nosila hidžab. Te noći mi je pruženo toliko podrške i ljubavi od strane porodice, poznanika, pa čak i od ljudi koje sam prvi put vidjela u životu, a da to nisam doživjela za svojih 17 godina.

AMINA ALIĆ

Kako početi opis svojih najdubljih osjećanja, a da pritom suza ne ovlaži obraz, srce ne zalupa jače i tijelo ne zadrhti? Nikada mi ranije nisu datumi i brojke predstavljali nešto bitno u životu, ali od same pomisli na 29. decembar, na dan kada sam uradila nešto najvažnije u mom životu, ponosna sam i uzdignute glave koračam ovim svijetom, a to je zbog hidžaba.

Par sati prije nego sam pošla na tribinu o hidžabu, čula sam na radiju riječi: „Sve što se dešava oko nas sa svrhom je, kako bi uzeli pouku.“ Pošla sam, u ime Allaha, na tribinu, ne obraćajući pažnju na riječi koje ću tek nekoliko sati kasnije shvatiti, jer sam sa svrhom otišla na ovaj skup i izvukla najbolju moguću pouku iz nje - stavila sam hidžab! Ušla sam u prostoriju gdje će se održati tribina. Sala je bila prepuna, a ja sam prosto zavidjela tolikom broju žena i djevojaka koje su tako ponosno i časno nosile svoj hidžab. Našla sam mjesto gdje ću stajati, a oko mene su se nalazile pokrivene djevojke, tako nasmijane, sretne i zadovoljne svojim životom, dok sam se ja osjećala malo neprijatno jer nisam bila sretna i zadovoljna kao one, a mogla sam to biti. Nakon uvodnog dijela voditelja, student Fakulteta za islamske studije je otvorio program učenjem plemenitih citata iz Kur'ana koje sam skoro i ja naučila napamet. Prva suza je tada pala. Uspjela sam da iskontrolišem svoje emocije koje su tada bile izuzetno jake. Nakon toga je studentica istog fakulteta počela svoje izlaganje. Iz njenog govora sam vidjela da riječi koje izgovara dolaze iz njenog srca i da to što govori zaista i misli. Te njene naizgled sasvim proste riječi su probudile u meni snažan naboj emocija. Na njeno pitanje: „Da li među našim sestrama koje se nisu pokrile postoji neka koja to želi učiniti večeras“, osjetila sam nešto što se ne može riječima opisati. Plakala sam kao malo dijete. Drhtala cijelim tijelom, što je bilo jače od mene. Na trenutak sam se zamislila i nije mi trebalo dugo da odlučim. Pristala sam na taj poklon od Gospodara i uzela ga sa obje ruke. Moja sreća je tog trenutka bila neizmjerna i nju sam ispoljavala kroz suze kojih ću se uvijek rado sjećati.

Na pitanje prijatelja, poznanika, rodbine: „Kako se osjećaš sada“, odgovaram da se ovako nešto može samo doživjeti, jer se riječima ne može opisati. Takve riječi ne postoje. Kada izađem na ulicu prosto se oduševim reakcijom ljudi koji mi se obraćaju sa mnogo više poštovanja i ljubavi u odnosu na period kada nisam nosila hidžab. Te noći mi je pruženo toliko podrške i ljubavi od strane porodice, poznanika, pa čak i od ljudi koje sam prvi put vidjela u životu, a da to nisam doživjela za svojih 17 godina.

Napokon se osjećam veoma sigurno i zaštićeno, ne strahujem da će me neko poniziti svojim riječima ili djelima, da ću biti osramoćena ili obeščašćena, jer mi moj dragi hidžab pruža sigurnost, mir i istinsku sreću.

Konačno sam slobodna!

Učenica III godine Gimnazije u Novom Pazaru

ISLAMSKE TEME

ISTRAŽUJMO, PROUČAVAJMO, RAZVIJAJMO SE

„Proučavaj u ime Gospodara tvoga koji stvara“

Ajet prikazuje sve sekvence Božjeg stvaranja svemira i Zemlje onako kako ga mi danas, zahvaljujući najsavremenijoj nauci, poznajemo. Oduševio sam se Allahovoj dž.š. ljepoti i preciznosti prikaza ovog stvaranja kroz kratke, ali jezgrovite informacije koje daju šansu onima koji žude za spoznajom da od svakog dijela ovog ajeta napišu tomove knjiga naučnog karaktera.

DR ADNAN ČAUŠEVIĆ

Nama insanima je Allah dž.š. ostavio mogućnost da istražujemo, saznajemo i razvijamo se. On traži i zahtijeva od nas da u svakom trenutku budemo usmjereni Njemu, da se bavimo proučavanjem (naukom) i budemo ustrajni u ispunjavanju obaveza koje nam je On odredio. Na taj način postajemo dio savršenog sistema u kome nema slučaja, stihije, neuređenosti, nezakonitosti.

Mi jesmo **ibaduhu** (Njegovi robovi) u svakom pogledu, htjeli to ili ne, mislili da jesmo ili mislili da nismo. No, razlikujemo se jedino po tome što nas ima svjesnih ovog položaja i svrhe postojanja i onih koji toga nisu svjesni. Ovo robovanje nije apsolutno. Allah dž.š. je ljudima dao slobodu odabira. Na jednoj strani odabira nalazi se sistem savršenog sklada, harmoničnosti, uređenosti, zakonitosti, a na drugoj sistem nesklada, neuređenosti, propasti. Svaki naš tren, treptaj, čestica sadašnjosti je raskršće odabira između ova dva sistema. Allah dž.š. nas Svojom uputom, Kur'anom stalno podstiče da istražujemo, spoznajemo i da odabiramo sistem zakonitosti i sklada. Da bismo krenuli u sklad i da bismo uvijek u trenu sadašnjosti odabirali ispravnost moramo dobro poznavati uputstvo - Kur'an. Apsolutna sloboda, međutim, pripada jedino Njemu, Apsolutu, Stvoritelju svega, Jedinstvenom vladaru, Allahu dž.š. Iz slobode odabira koju nam je On podario proizilazi odgovornost, koja sa sobom povlači nagradu ili kaznu. Između nagrade i kazne ostavljena nam je mogućnost **tevbe** (pokajanja), što znači molbu za oprostom uz ispravljanje pogreške, koju treba propratiti **bejjanom** (jasnim dokazivanjem da se pogreški nećemo vratiti), čime dobijamo Allahovu dž.š. milost i oprost.

Ne gubimo vrijeme. Organizujmo sebe u dijelu dana i dijelovima noći i upustimo se u analiziranje i proučavanje Allahove dž.š. riječi, a onda razmjenjujmo među sobom spoznaje.

Zahvaljujući Allahu dž.š. i Njegovoj milosti i odredbi da onome ko traži nešto od Njega, a usmjereno je dobru, On obilato daje, poželio sam da saznam što je moguće više o Njegovoj uputi kroz Kur'an, Sunnet, hadis i tefsir i doživio ljepotu i radost spoznaje Stvoriteljeve neizmjerne mudrosti i veličanstvenosti. U nizu ovih spoznaja želja mi je da izdvojim i ukažem na jedan ajet koji je reprezent i izvanredan primjer svega onoga što mi je namjera da vam predočim. To je 164. ajet sure El-Beqare, koji glasi:

„Inne fi halki-ssemavati ve-l-erdi va-htilafi-llejli ve-nnehari ve-l-fulki-lleti tedzri fi-l-bahri bima jenfeu-nnase ve ma enzela-llahu mine-ssemai min main fe ahja bihi-l-erda bade mevtiha ve besse fiha min kulli dabbetin. ve tesrifi-rrijahi ve-ssehabi-l-musehhari bejne-ssemai ve-l-erdi le ajatin li kavmin jakilun.“

Ovim ajetom Allah dž.š. nudi izazov i podsticaj onima koji žele spoznaju i tragaju za istinom, jer na samom kraju ajeta stoji rečenica koja glasi: „...le ajatin li qavmin jaqilun“, što u prijevodu znači: „...*ajeti* (znaci) *su za osobe* (skupine) *koje razmišljaju* (uviđaju).“

Prijevod cijelog ajeta 2/164 po Korkutu glasi ovako: „*Stvaranje nebesa i Zemlje, smjena noći i dana, lađa koja morem plovi s korisnim tovarom za ljude, kiša koju Allah spušta s neba, pa tako u život vraća zemlju nakon mrtvila njezina – po kojoj je rasijao svakojaka živa bića, promjena vjetrova, oblaci koji između neba i Zemlje lebde – doista su dokazi za one koji imaju pameti.*“

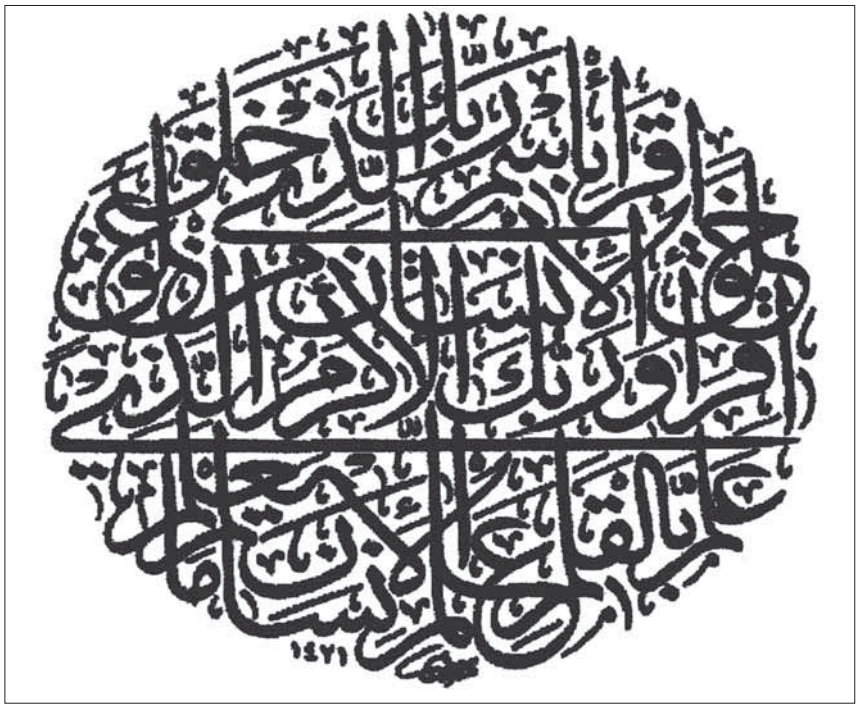

Prijevod istog ajeta po Mlivu glasi: „*Uistinu! U stvaranju nebesa i Zemlje, i promjeni noći i dana, i plovilu koje plovi morem sa onim što koristi ljudima, i onom šta spušta Allah od vode s neba, pa oživljava njome zemlju nakon mrtvila njenog – a rasijao je po njoj svaku živinu – i promjeni vjetrova i oblacima potčinjenim između neba i zemlje – znaci su za ljude koji shvataju.*“

Privukla me je ljepota ajeta, pa sam poželio da i sam pokušam da ovaj ajet prevedem koliko je moguće od riječi do riječi. Mogućnost preciznijeg prijevoda i shvatanja suštine značenja u ovom našem vremenu omogućava savremena kompjuterska tehnologija i pristupačnost brojnih prijevoda i tefsira Kur'ana. Desilo se nešto zadivljujuće. Ajet prikazuje sve sekvence Božjeg stvaranja svemira i Zemlje onako kako ga mi danas, zahvaljujući najsavremenijoj nauci, poznajemo. Oduševio sam se Allahovoj dž.š. ljepoti i preciznosti prikaza ovog stvaranja kroz kratke, ali jezgrovite informacije koje daju šansu onima koji žude za spoznajom da od svakog dijela ovog ajeta napišu tomove knjiga naučnog karaktera.

Prijevod ajeta u mom pokušaju izgleda ovako: „Zaista! U stvaranju nebesa i Zemlje, i odvajanju noći i dana, i plovilu koje plovi u savršenoj odmjerenosti sa onim što je korist za ljude, i što je spustio Allah iz neba od vode, pa je oživio sa njim Zemlju nakon mrtvila njenog i rasijao je u njoj od svakog živog bića. I u izmjeni vjetrova i oblacima koji su u službi između neba i Zemlje – ajeti (znaci) su za skupinu (grupu) onih koji razmišljaju (uviđaju).“

Ukoliko pođemo da analiziramo ovaj ajet po sekvencama koje je Allah dž.š. u njemu dao, uočit ćemo sljedeće:

1) Allah dž.š. kaže: „*Zaista! U stvaranju nebesa i Zemlje…*“

Ako nas zanima nastanak Zemlje i nas na njoj, čitajući različitu literaturu naišli bismo na mnoge pretpostavke ljudi od davnina do danas o ovom događaju. Ranije su ljudi smatrali da je Zemlja centar Kosmosa i prva stvorena. Allah dž.š. nas obavještava da u redosljedu stvaranja prvo nastaju nebesa i u Kur'anu nigdje nećemo naći drugačiji redosljed. Nama je danas u potpunosti jasan ovaj redosljed. Savremena nauka ima teoriju da je Kosmos nastao pucanjem (eksplozijom) jedne čestice materije i njenim daljim širenjem koje i danas traje, zašta postoje određeni fizički i matematički dokazi. Nauci jedino nije jasno ko je dao podsticaj za ovu eksploziju i zašto. No, nama muslimanima je odgovor na ova pitanja potpuno jasan - Allah dž.š. Sljedeći korak u stvaranju, po naučnoj teoriji, bio je formiranje galaksija (nebesa) skupina zvezda, a onda u jednoj od njih (u galaksiji Mlječni put), oko jedne zvijezde (Sunca) formira se grupa planeta, a među njima Zemlja. Dakle, Allah dž.š. je u dvije jasne riječi (nebesa i Zemlja) dao konačni rezultat cijelog procesa, kojeg mi ljudi, ukoliko to želimo, možemo podrobno analizirati. Allah dž.š. nam upravo ovim riječima nudi izazov i podsticaj da razmišljamo i dubioznije proučavamo i uviđamo ovaj događaj.

Nastavit će se...

INFO | DIJASPORA

Bošnjaci u Minhenu noć 31. decembra proveli u ibadetu

Da su muslimani (Bošnjaci) u Minhenu sve više svjesniji svojih vrijednosti najbolje je potvrdila manifestacija koju je organizovala Islamska zajednica - džemat „Fedžr“ za 31. decembar pod nazivom „Ja volim ibadetiti, a ne griješiti“.

Naime, veliki broj muslimana se ove večeri okupio u prostorijama džemata „Fedžr“ kako bi ovu noć, koju mnogi nazivaju „najluđa noć“, proveli u ibadetu. Program je započeo učenjem sure Merjem, a onda je pročitan i prijevod njenog značenja na bosanski jezik. Zatim se prisutnima obratio prelijepim vazom i nasihatima imam džemata Izet-ef. Bibić, koji je govorio o važnosti postojanja iskrenosti među ljudima. Nakon vaza i mnogobrojnih bratskih diskusija i pitanja, nastupila je pauza, kada su se prisutni mogli počastiti kahvom i raznim kolačima koje su i ovaj put pripremile vrijedne ruke naših sestara.

U drugom dijelu programa članovi hora „Fedžr“ razgalili su srca prisutnih sa nekoliko ilahija. Nakon toga džematlije i džematlike su imali priliku da provjere svoje islamsko znanje u kvizu koji je za ovu noć bio pripremljen. Od više prijavljenih grupa prvo mjesto je uzela grupa N. Adisa. Članovi ove grupe, zbog svog dobrog poznavanja islama, dobili su vrijedne hedije koje im je uručio Izet-ef. Bibić.

Vrhunac ovog programa započeo je u 23:55 sati prvim tekbirom noćnog namaza kojeg je predvodio naš imam. Dok su drugi uz alkohol i nemoral izazivali Allahovu srdžbu, ova grupa ljudi je pokušala da se ove večeri ibadetom primakne i pridobije ljubav Gospodara. Najveći ukras safova ove večeri bila je omladina koja je došla u velikom broju i tako se još jedne večeri sačuvala od harama koji se svakodnevno serviraju.

Molimo dragog Allaha da nam podari snage da budemo ustrajni na Njegovom putu, te da On Uzvišeni primi naše ibadete i naš trud.

IZVOR: FEDZR.DE

SAVREMENA SHVATANJA ISLAMSKE PEDAGOŠKE MISLI

Majka - nezamjenjiva karika u odgojnom sistemu (II dio)

PEDAGOGIJA

MR. MUSTAFA-EF. FETIĆ

Majka upućuje dijete na pokornost Allahu dž.š., a pokornost dijete oslobađa od sebičnosti, izopačenosti i neznanja. Uputiti dijete putevima Božjih zakona znači usmjeriti ga putevima čestitosti, znači spasiti ga od neznanja i mraka.

Kur'an Časni insistira na strpljivosti kao bitnom faktoru odgoja, na poštovanju individualiteta ličnosti, na traganju za pravim vrijednostima i izgrađivanju islamskih kriterija u prihvatanju tih vrijednosti. Za ovaj odgovorni zadatak majka mora biti osposobljena, pripremljena i duboko svjesna svoje obaveze: „I neka među vama bude onih koji će na dobro pozivati i tražiti da se čini dobro, a od zla odvraćati, oni će što žele postići.“

Da bi ostvarila svoju odgajateljsku funkciju majka mora uvažavati ličnost djeteta, ne smije ga prihvatiti kao objekat odgoja, mišljenje djeteta moramo respektovati, a negativno ponašanje korigovati i sprječavati otuđenje djeteta od islamske suštine. Svaki korak na ovom časnom putu bit će nagrađen. Kur'an to spominje i kaže: „Onaj ko se bude za dobro zalagao bit će i njemu udio u nagradi, a onaj ko se bude za zlo zauzimao bit će i njemu udio u kazni. A Allah nad svim bdi.“ Islamski odgoj ne počiva na interesima trenutaka, on ima futuristički karakter, njegova budućnost je, s Božjom pomoći, zagarantovana. Islamska zajednica ovaj problem ne smije posmatrati pasivno. Neophodno je utvrditi značaj porodičnog odgoja i njegovo mjesto u opštoj skali vrijednosti. Društvo ne može dozvoliti da osiromaši generacije za sve plemenito što nam vjera nudi. Mi se moramo boriti protiv surovosti, otuđenja i destrukcije. Djetetu više ne možemo nuditi površna i neutemeljena znanja jer ono traga, traži objašnjenje, a majka je najpozvanija da mu da prave informacije, te tako sprječi, od malih nogu, dualistički odgoj.

Majka upućuje dijete na pokornost Allahu dž.š., a pokornost dijete oslobađa od sebičnosti, izopačenosti i neznanja. Uputiti dijete putevima Božjih zakona znači usmjeriti ga putevima čestitosti, znači spasiti ga od neznanja i mraka. Svaki mu'min želi svoje dijete uputiti na druženje sa iskrenim i odanim vjernicima, sa onima koji su svjesni Allahove dž.š. moći i svojih obaveza na zemlji. Allah dž.š. kaže: „Allah je Zaštitnik onih koji vjeruju i On ih izvodi iz tmine na svjetlo, a onima koji ne vjeruju zaštitnici su šejtani i oni ih odvode sa svjetla u tmine.“

Ovo vrijeme ozbiljno prijeti duhovnosti naše djece, poljuljane su mnoge vrijednosti, a ogromni plamen kušnje može zaustaviti samo porodica, a majka je stub porodice. Ona je vrelo najljepših vrlina i zaštitnik od nevolja od kojih je obolio zapadni svijet. Našem djetetu je pravilni islamski odgoj potreban kao hrana organizmu. Obrazovana majka i odgojena u duhu islamskih vrijednosti ulazi u dušu svog djeteta, obasjava njegovu nutrinu snagom dobrote i plemenitog znanja, širi mu vidike, pokazuje mu ispravan put, jedini pravi put istine, pomaže mu da se odupre lažnim izazovima, štiti ga od razočarenja i pogrešnog odabira vrijednosti. Ona ga od malih nogu uči da nema sreće ni istinske ljepote dok ne prihvatimo univerzalne Božje zakone, jer su oni bit života i hrana čestitosti. Ona kod djece uzdiže i podstiče prefinjenije i uzvišenije vrijednosti. Sve ovo nije ni brz ni lak zadatak, no ne smijemo biti malodušni, kako Kur'an spominje: „Čovjek je doista stvoren malodušan; kada ga nevolja snađe - brižan je, a kada mu je dobro - nepristupačan je, osim vjernika koji namaze svoje budu obavljali.“

Mi smo putnici na ovom kratkotrajnom svijetu, iza nas ostaje samo naše djelo, a zar ima veće vrijednosti koju čovjek ostavlja iza sebe od lijepo odgojenog djeteta koje će vidjeti „dalje od sutra“ i koje će osjećati više od ličnog bola i lične nevolje. Korisno znanje koje dijete dobije u jednoj čestitoj porodici u stanju je da suzbije individualnu volju i da prepusti prednost Božjoj volji koja je prisutna u svim porama i tokovima opšteg zbivanja. Ukoliko je naš put ispunjen ljubavlju prema islamu, znanje koje djeci želimo prenijeti lako će dopirati do čistog srca i otvarati prostor za prihvatanje prave vjere. Ukoliko djecu budemo odgajali, ali u ovom duhu, oni će biti u stanju da tokom cijelog svog života apsorbuju kur'ansku svjetlost, napajajući se tako sa čistog i nepomućenog izvora Istine.

INTERVJU

NERMIN GICIĆ

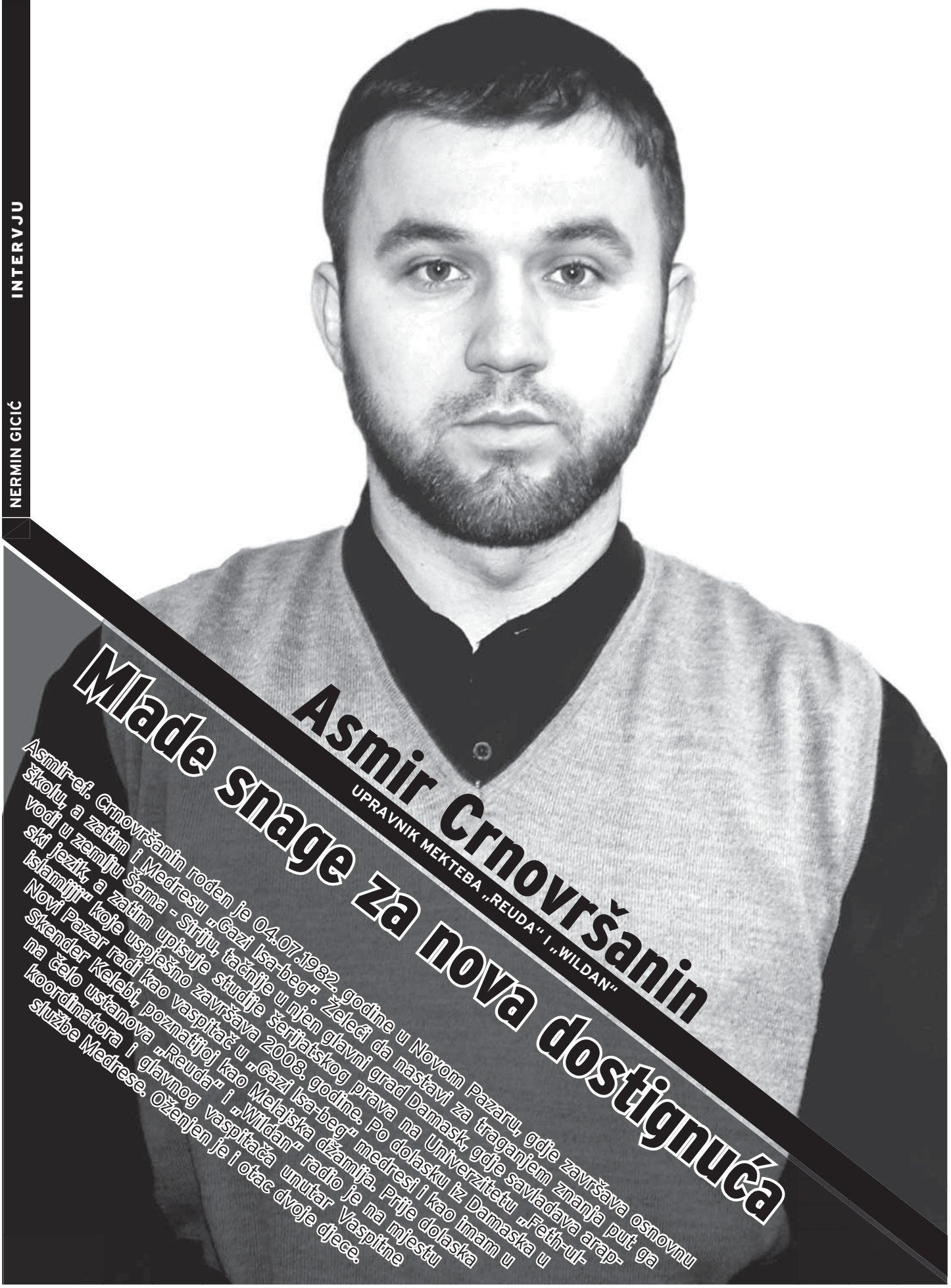

Asmir Crnovršanin

Mlade snage za nova dostignuća

UPRAVNIK MEKTEBA „REUDA" I „WILDAN"

Asmir-ef. Crnovršanin rođen je 04.07.1982. godine u Novom Pazaru, gdje završava osnovnu školu, a zatim i Medresu „Gazi Isa-beg". Želeći da nastavi za tragnjem znanja put ga vodi u zemlju Šama - Siriju, tačnije u njen glavni grad Damask, gdje savladava arapski jezik, a zatim upisuje studije šerijatskog prava na Univerzitetu „Fetih-ul-islamiji" koje uspješno završava 2008. godine. Po dolasku iz Damaska u Novi Pazar radi kao vaspitač u „Gazi Isa-beg" medresi i kao imam u Skenderi Kelebi, poznatijoj kao Melajska džamija. Prije dolaska na čelo ustanova „Reuda" i „Wildan" radio je na mjestu koordinatora i glavnog vaspitača unutar Vaspitne službe Medrese. Oženjen je i otac dvoje djece.

Glas islama: Došli ste na čelo predškolske ustanove „Reuda“ i školskog mekteba „Wildan“ koji su napravili pozitivan preokret u obrazovanju bošnjačke djece u Sandžaku. Recite nam kako se osjećate povodom toga?

A. Crnovršanin: Predškolska ustanova „Reuda“ i školski mekteb „Wildan“ predstavljaju prvu kariku u lancu obrazovnih ustanova Islamske zajednice. Oni su temelj odgoja naše omladine, zato mi se, kao rukovodiocu, prepliću osjećanja sreće i zadovoljstva, s jedne strane, što sam na čelu ovako važne ustanove, a s druge strane u isto vrijeme se javlja bojazan i strah od prevelikog bremena i odgovornosti. Međutim, vođeni kur'anskim principom „i trudite se, a Allah će vaš trud vidjeti i Poslanik Njegov, a i vjernici...“, pred nama je veliki emanet kojeg moramo opravdati, a da bi to opravdali moramo se puno zalagati i boriti kako bi ove svjetiljke sijale još jačim svjetlom.

Glas islama: To je velika počast, ali i odgovornost koju imate. Kako se nosite sa tim?

A. Crnovršanin: Naravno, što je veća počast to je i odgovornost veća, što znači da se moramo truditi i pokušati da nastavimo u pravcu i smjeru koji će doprinijeti napretku i razvoju ovih institucija. Moji prethodnici su postavili dobar temelj i ja ću se truditi da ukazano povjerenje opravdam. Kao što rekoh, rukovodim se kur'anskim principima, ima pomalo zebnje, ali sa vjerom u Boga i Njegovu pomoć očekujem da će se sve odvijati po planu.

Glas islama: Kakva je situacija koju ste zatekli u ovim ustanovama?

A. Crnovršanin: Predškolska ustanova „Reuda“ i školski mekteb „Wildan“, koji djeluju u okviru Mešihata Islamske zajednice u Srbiji, od samog početka svog otvaranja postali su prepoznatljivi po kvalitetu usluga - odgoja i obrazovanja djece, u cijelom našem regionu. Naravno da je u početku bilo najteže. Trebalo je pronaći adekvatan stručni kadar, izraditi planove i programe rada, obezbijediti odgovarajući prostor. Zbog toga je naša obaveza da odamo veliko priznanje i izrazimo najtoplije riječi zahvale svima onima koji su ponijeli to teško breme, a prema hadisu njima i pripada velika nagrada od Uzvišenog Gospodara. Glavni muftija Muamer-ef. Zukorlić, kao idejni projektant osnivanja i rada svih obrazovnih ustanova Islamske zajednice, imao je sluha da u profesoru Mersadu Curiću prepozna stručnost, odgovornost i predanost poslu, što je profesor za svojih 12 godina rukovođenja ovom ustanovom itekako potvrdio i krunisao brojnim uspjesima.

Kadrovske promjene koje su izvršene u mektebima „Reuda“ i „Wildan“ još jedna su potvrda virtuoznosti i fleksibilnosti cjelokupnog sistema Islamske zajednice, što je svakako čini posebnom i jedinstvenom u regionu. Moje postavljenje na čelo ove ustanove treba shvatiti kao pružanje prilike da se uz pomoć mladalačkog entuzijazma unesu osvježenja i inovacije, a svakako, imenovanje profesora Curića za sekretara ima za cilj davanje stručne podrške koja će mi itekako značiti. Svakako da je on, kao dugogodišnji upravnik obdaništa, i najzaslužniji za permanentni uspon, te kvalitet rada ove ustanove. Počelo se sa jednom prostorijom, a sada već samo u Novom Pazaru ima sedam dobro opremljenih objekata obdaništa.

Prepoznatljiv je uhodan sistem rada, stručnost postojećih kadrova, te besprijekorna harmonija koja vlada među službenicima, što me je najviše obradovalo, unijelo optimizma i dalo još više elana za rad.

Glas islama: Koliko ima polaznika, objekata i zaposlenih?

A. Crnovršanin: Predškolska ustanova „Reuda“ i školski mekteb „Wildan“ trenutno imaju preko 600 polaznika, a obzirom da je zimski period, taj broj je van zime mnogo veći, pa čak ide i preko 800 polaznika. Rad u mektebima je podijeljen na četiri nivoa: prvi nivo jesu tzv. jaslice od 1-3 godine, drugi nivo su srednje grupe od 3-6, treći nivo su predškolci i četvrti nivo su djeca školskog uzrasta od prvog do osmog razreda koja pohađaju nastavu u okviru školskog mekteba „Wildan“. Obzirom da se počelo s jednim malim objektom, ova predškolska ustanova se danas može ponositi svojim kapacitetima u Novom Pazaru, a i van njega. Na području Novog Pazara imamo sedam mekteba: Parice, Lejlek, Altun-alem, Šutenovac, Požega, Paralovo i Selakovac. Na području Tutina imamo dva mekteba i na području Sjenice jedan mekteb. U okviru ove ustanove radi 65 uposlenih, što govori o ozbiljnosti ove ustanove.

Glas islama: Kakvi su Vam planovi za budućnost?

A. Crnovršanin: Mektebi „Reuda“ i „Wildan“ su prepoznatljivi po stručnom kadru koji na najbolji mogući način prenosi znanje na polaznike Mekteba, koji kasnije u školskim klupama bivaju prepoznatljivi po svom stečenom znanju. Obzirom da živimo u 21. vijeku, u vremenu modernizacije i tehnike, pokušat ćemo, uz Allahovu pomoć i dozvolu, da nastavimo u tom segmentu i planu upravo tamo gdje su i naši prethodnici stali.

Glas islama: Hoćete li proširivati kapacitete i hoćete li mijenjati nešto u organizacionom smislu?

A. Crnovršanin: Kada pomislimo da je prije trinaest godina, kada je otvoren prvi mekteb u teškim uslovima, do dana današnjeg otvoreno još devet mekteba, ukupno deset, nešto je što nas obavezuje da nastavimo sa lijepom tradicijom i otvorimo departmane u svim gradovima Sandžaka, kako bi naša bošnjačka djeca imala gdje da se obrazuju u duhu islamskih propisa. To će nam biti stimulans i cilj koji će nam, inšallah, dati elana za rad unutar ove obrazovno-odgojne ustanove. Obzirom da sam tek preuzeo ovu veliku obavezu, o eventualnim nedostacima i propustima dosadašnjeg rada obdaništa ne želim ni govoriti, već ću nastojati da ih sa svojim saradnicima što prije otklonim, a sve pozitivnosti unaprijedim i podržim. Nadam se da će, uz Allahovu pomoć i blagoslov, ove blistave svjetiljke još jače zasijati i obasjavati Pravi put našim budućim generacijama.

INFO OBRAZOVANJE

Naučni instituti za unapređenje znanja

Na Internacionalnom univerzitetu i Fakultetu za islamske studije osnovane nove institucije

Rektor Internacionalnog univerziteta prof. dr. Mevlud Dudić u ponedjeljak 10. januara 2011. godine potpisao je Sporazum o osnivanju zajedničkog Balkanskog naučno-istraživačkog centra sa direktorom Naučno-istraživačkog centra „Marmaris“ iz Istanbula, dr. Šamil Šahinom.

Sjedište Balkanskog naučno-istraživačkog centra bit će na Internacionalnom univerzitetu u Novom Pazaru, a ciljevi formiranja ovog centra su podrška razvoju naučnog istraživanja na univerzitetima i drugim naučno-istraživačkum ustanovama na prostoru Balkana, doprinos unapređenju metodologije i tehnologije naučno-istraživačkog rada, kao i uspostavljanje visokih standarda u naučno-istraživačkom radu.

Prolikom potpisivanja ovog sporazuma rektor Dudić je rekao:

„Nadam se da će osnivanje ovog instituta biti od izuzetnog značaja, ne samo za nas ovdje u Novom Pazaru, nego na čitavom Balkanu. Zahvaljujem se direktoru Naučnog centra Marmaris na saradnji.“

Direktor Centra „Marmaris“ iz Istanbula gospodin Šahin je zahvalio na srdačnom prijemu, i između ostalog rekao:

„Radujem se što smo uspjeli da dođemo do ovakvog zajedničkog ugovora. Ovaj ugovor je samo početak naše saradnje i nadam se uspješnoj saradnji ova dva naša naučno-istraživačka centra.“

Nakon potpisivanja sporazuma na Internacionalnom univerzitetu, gospodin Šamil Šahin je u ime Centra „Marmaris“, u prostorijama Fakulteta za islamske studije, sa dekanom FIS-a dr. hfz. Almirom Pramenkovićem, potpisao sporazum o osnivanju Centra za arapski jezik u Novom Pazaru. Ovaj Centar je osnovan sa ciljem unapređenja poznavanja arapskog jezika među učenicima, studentima i naučnim istraživačima sa polja islamskih i filoloških nauka, kao i omasovljenja elementarnog poznavanja arapskog jezika među ostalim građanima. Prilikom potpisivanja sporazuma dekan Pramenković je rekao:

„Rukovodeći se zajedničkim ciljevima za izučavanjem i unapređivanjem arapskog jezika danas smo u prilici da potpišemo sporazum o osnivanju Centra za arapski jezik u Novom Pazaru sa direktorom Centra Marmaris iz Istanbula. Ovim sporazumom želimo da osnažimo i podignemo svijest o značaju arapskog jezika, imajući u vidu da su svi prijašnji učenjaci i ulema do perfekcije poznavali arapski jezik, bez obzira na njihovu rasu i naciju. Ovaj Centar će doprinijeti muslimanima da na izvoru, Kur'anu i Sunnetu, izučavaju arapski jezik koji će vršiti uticaj na njihova srca i na njihove životne tokove.“

PRIREDIO: NERMIN GICIĆ

IZ XX VIJEKA

HAJRO-EF. TUTIĆ

BURNE I BERIĆETNE DEVEDESETE GODINE U ISLAMSKOJ ZAJEDNICI

Institucije su temelj razvoja

Smetalo mi je mnogo toga, ali samo do momenta dok se ne dogovorimo. U razgovorima smo se raspravljali i iznosili svoje argumente za i protiv, ali onog momenta kada bismo se dogovorili ja sam davao sve od sebe da se dogovoreno realizuje. Nije imalo pomeranja i mijenjanja, išao sam do kraja.

Problemi i opstrukcije u prvim godinama rada Mešihata dolazili su iz vana, ali je bilo opstrukcija koje su se sprovodile i iznutra. Međutim, rukovodstvo se nije obaziralo na to već je sebi postavilo ciljeve koje je težilo da realizuje. Prvi zadatak bila je izgradnja objekata i infrastrukture u kojima bi se smjestile ustanove koje su bile u planu da se formiraju.

Bilo je potrebno da se nadogradi sprat na vakufskoj zgradi za kancelarije Mešihata, da se izgrade mektebi, da se izgrade zgrade Medrese, jer kako se povećavao broj učenika i odjeljenja imali smo veliki problem sa prostorom.

Namjera je bila, a i odluka Mešihata, da se u krugu vakufa izgradi Medresa na temeljima Stare medrese koja ima tradiciju preko 400 godina. Problem je bio da se to papirološki sredi i da se dobije građevinska dozvola obzirom da je Stara medresa imala vrijednost kulturno-historijskog spomenika. Po značaju njena vrijednost i jeste bila kulturno-historijska, ali po svom izgledu ta zgrada je bila ruglo grada, gdje su uglavnom stanovale porodice koje su bile socijalni slučajevi. Tu su stanovale problematične osobe i svakog drugog dana je policija dolazila da traži delinkvente koji su pravili prijestupe po gradu. U zgradi Stare medrese je bilo leglo svega što je bilo prljavo i loše.

Svi naši pokušaji da započnemo sa izgradnjom objekata koji su nam potrebni nailazili su na opstrukciju. Nijedna vlast nije htjela da izađe u susret Islamskoj zajednici po pitanju rekonstrukcije objekata, a po pitanju izgradnje novih ta protivljenja su bila još snažnija. Uvijek su nalazili nekakva opravdanja, kao da to nije predviđeno detaljnim urbanističkim planom i na razne načine su nas sprječavali u realizaciji naših ideja i planova. Po meni, glavni razlog je taj što smo na svakom koraku nailazili na otpor društveno-političkih organizacija Novog Pazara. Imao sam utisak, a i danas sam pod tim utiskom, da bismo mnogo lakše završavali naše poslove da smo mogli da preskačemo stepenicu lokalne vlasti i da smo se direktno obraćali republičkim organima. Sve što smo uspjeli da na neki način proturimo ovdje kao kroz iglene uši učinjeno je zahvaljujući tome što smo dobijali podršku određenih struktura u Beogradu, tadašnjeg Ministarstva vjera, savjetnika ministra vjera, određenih ljudi koji su bili onda uticajni u politici. Tada su nam oni na neki način davali podršku da bismo mogli da ostvarimo naše potrebe. Ovo je nevjerovatno i kosi se sa zdravim razumom, ali je istinito. Lokalne vlasti su nas kočile i opstruisale, a republičke su nam davale određenu podršku.

Uvijek sam se pitao kako je to moguće? Zašto se to dešava kada su u lokalnoj vlasti ljudi iz grada koji vide naše potrebe i koji bi trebali da nam pomognu da ih ostvarimo. Mislim da je jedini razlog tome to što smo mi odmah u startu svim političkim partijama i njihovim liderima, pogotovo bošnjačkim, stavili do znanja da nećemo biti ničiji servis. Naš stav je bio da ne služimo interesima politike već da služimo interesima vjere u Allaha dž.š., interesima islama i interesima naroda. Pošto smo im to stavili do znanja ovi lokalni političari su na svaki mogući način pokušavali da nam suze djelokrug rada i da nas spriječe u našem razvoju. Tako su htjeli da naprave nekakav pritisak i da nas ucijene. Nas nisu mogli da ucijene ni tada, kao ni danas. Možda zbog toga malo sporije idemo naprijed i sporije realizujemo neke projekte, ali smo svjesni da je pomoć kod Allaha dž.š. i da oni ne mogu ništa našem programu.

Ljudi iz Beograda su to malo šire gledali. Oni su bili školovani i pametni političari koji su znali koliki

je naš autoritet u narodu i taj naš autoritet znali su da okrenu u svoju korist. Normalna stvar je da su oni nas podržavali i imali povjerenja u nas, jer smo mi tada bili stabilizirajući faktor u Sandžaku, dok su ratovi bili u našem okruženju. Oni su znali da je naš doprinos miru u Sandžaku veliki i zbog toga im nisu smetali naši objekti i džamije. Paradoks je da su iz Beograda intervenisali gospodi u Pazaru da nam ponešto progledaju kroz prste i da nam ne smetaju.

Uprkos svim problemima i opstrukcijama prilikom izgradnje objekata, išlo se, guralo se. U tom vremenu devedesetih godina, do dvijehiljadite, uglavnom su podignuti svi glavni objekti. Nadogradnja sprata, zatim zgrada Medrese, i muške i ženske, zatim dječije obdanište u haremu Lejlek džamije, objekat u dvorištu Hajrudin džamije na Paricama i niz drugih objekata.

I pored ekonomske krize narod je prepoznao šta je interes muslimana i davali su pare za izgradnju. Narod je vjerovao rukovodstvu Mešihata, vjerovali su Muftiji, čovjeku koji je vodio Mešihat i koji je nosio čitav taj teret uz podršku svojih saradnika. Narod je vjerovao i dolazili su tu i nudili se, ne samo materijalno, nego su i svoje živote nudili u cilju zaštite interesa muslimana, islama, Bošnjaka.

Uporedo sa izgradnjom objekata išlo je i formiranje ustanova. U to vrijeme mi faktički ništa nismo imali osim Odbora na lokalnom nivou, u svim sandžačkim gradovima, i istureno odjeljenje Alaudin medrese iz Prištine.

Odjeljenje Alaudin medrese je 1994. godine transformisano u Medresu „Gazi Isa-beg“ u Novom Pazaru, a i tada smo imali određenih problema od strane Medrese iz Prištine i od određenih ovdašnjih krugova, koji su smatrali da je to veliki rizik i da to ne treba raditi. Oni nisu bili svjesni šta znači oživjeti Medresu koja je radila do 1946. godine sa četiristogodišnjom tradicijom. Da mi budemo sudionici toga da ponovo oživimo i rehabilitujemo Medresu bio je epohalni trenutak, ali neki ljudi to nisu shvatali.

Formiranje ustanova je, dakle, bilo od ključnog značaja za razvoj Islamske zajednice. Pored Medrese, ženske i muške, osnivanje Vrtića za djecu predškolskog i Mekteba za djecu školskog uzrasta također je bio jedan od temeljnih projekata. Za mene je formiranje Vrtića bila velika enigma. Bio sam dosta skeptičan prema tome i nisam bio siguran da će to da uspije. Da bi se otvorila jedna škola, ili predškolska ustanova, bila je potrebna papirologija. Znao sam da je to radi potreba vjere bilo neophodno, ali nisam bio siguran da li je zakonski utemeljeno da Islamska zajednica otvara vrtiće. Muftija je bio jako uporan u tome i to se pokazalo opravdanim. Vrtići su zaživjeli.

Jačanje izdavačke djelatnosti i Izdavačke ustanove „El-Kelimeh“ također je jedan od temeljnih projekata. Pokretanje časopisa „Glas islama“ od historijskog je značaja i mislim da je u ovom periodu „Glas islama“ odigrao najjaču ulogu u očuvanju identiteta i afirmaciji Islamske zajednice i Mešihata.

Interesantno je bilo kada smo razgovarali kako časopisu da damo ime i kada je Muftija na jednoj sjednici Mešihata predložio kako će se zvati, ja sam se opet malo začudio, nasmijao se i rekao: „Da nije prejak naslov Glas islama?“ Topovi i tenkovi su bili iznad Pazara, cijevima okrenuti ka gradu, čekali smo svakog momenta da nas pobiju, a Muftija hoće, u maltene „okupiranom“ gradu, da pokrene časopis „Glas islama“. Opet sam bio malo uplašen, međutim Muftija je bio uporan i pokazalo se da je u pravu. Sreća je što me nije slušao u mnogim stvarima, jer se

dosta toga ne bi odradilo, a ja bih ponio odgovornost pred Allahom dž.š. Govorio sam da nam je bila potrebna energija, nove ideje, jer smo se bili uljuljkali, ali energija koju je Muftija davao i dinamika kojom je sve išlo za mene u tom periodu je bila neshvatljiva i mnogo jaka. I sada je ta energija jaka, a možete misliti kako je bilo tada, ali to može samo čovjek koji ima velike vizije, snagu i hrabrost da nešto takvo pokrene.

Iako su ideje i dinamika bili za nas prejaki, članovi Mešihata su se stavili na raspolaganje i krenuli smo u realizaciju ideja, svi osim člana Mešihata iz Tutina koji nikada nije htio da se uklopi u to. Uvijek mu je nešto smetalo i nije mogao da vidi da je to što radimo korisno za islam i muslimane. I meni je smetalo mnogo toga, ali samo do momenta dok se ne dogovorimo. U razgovorima smo se raspravljali i iznosili svoje argumente za i protiv, ali onog momenta kada bismo se dogovorili ja sam davao sve od sebe da se dogovoreno realizuje. Nije imalo pomeranja i mijenjanja, išao sam do kraja. U pripremama odluka ovakve vrste ja sam iznosio određene primjedbe. Mene je Muftija u razgovorima obavještavao o nekim idejama i prije nego bi to došlo na dnevni red Mešihata i u tim našim razgovorima smo svaku ideju razradivali do najsitnijeg detalja, i prednosti i nedostatke. Ja bih mu rekao: „Muftija, ako se to usvoji, ako si ti za, ja sam na raspolaganju da pomognem, sve što mogu. Ali se ja bojim da li to može da uspije, a ne bih želio da budemo poraženi. Jer ako krenemo u realizaciju jednog programa, jedne odluke, meni će mnogo teško da padne ako ne uspijemo."

Tako je bilo maltene sa svim projektima. Jednom prilikom dok smo se vozili autom Muftija mi kaže: „Imam jedan novi plan, Hajro. Ne znam da li će ti se svidjeti?" Rekao sam: „Samo nemoj da je nešto krupno" i počeli smo da se smijemo. Ali to je bio iskren razgovor bez imalo skrivenih namjera. Muftija je rekao: „Planiramo da otvorimo Univerzitet." Ja sam još više počeo da se smijem, a Muftija je rekao: „Znam da to tebi djeluje čudno, ali Hajro, vidjet ćeš da ćemo da uspijemo." Vidio sam da je Muftija ozbiljan i rekao sam: „Da ti Allah Dragi pomogne, i tebi i svima nama. Meni bi to bila velika želja, da imamo svoj univerzitet ovdje u gradu, da naša omladina tu završava, da ne ide vani, jer to je nešto što nama najviše treba. Ali je sam opet tu malo skeptik."

Otvaranje Islamske pedagoške akademije u okviru Islamske zajednice bila je osnova za kasnije formiranje Univerziteta. U početku glavni problem su bili kadrovi. Međutim, odnekud su počeli da se pojavljuju doktori nauka i profesori za koje ja nisam ni znao da ih Bošnjaci imaju toliko. Veliki borac u realizaciji edukativnih programa bio je profesor Mevlud Dudić. On je odigrao važnu ulogu, da kažem žargonom, bio je igrač broj jedan. Iznalazio je i angažovao potrebne kadrove, kontaktirao sa ljudima, pravio nastavne planove i uspio da sve to objedini. On je bio taj prvi operativac na terenu.

Sa realizacijom ovih historijskih projekata uporedo smo usavršavali i razvijali i one projekte koje je Islamska zajednica već radila. Brinuli smo o siromašnima, formirali humanitarnu organizaciju, akcije prikupljanja zekata i sadekatul-fitra su bile sve masovnije, organizovali smo kurbanske akcije. Također je Mešihat počeo da organizuje odlazak na hadž. Prva generacija hadžija u organizaciji Mešihata je otišla na hadž 1994. godine. Tada ih je bilo nekolicina, ali je ta brojka u kasnijim godinama prelazila 200 hadžija.

Devedesete godine prošlog vijeka su bile burne, ali i plodne za Islamsku zajednicu. Sa demokratskim promjenama u Srbiji počinje nova era u radu Islamske zajednice. Javile su se nove ideje i novi planovi koji će da daju rezultate u novom vremenu, sa novim ljudima i u Islamskoj zajednici i na političkoj sceni.

Nastavit će se...

REAGOVANJE

BOŠNJAČKA KULTURNA ZAJEDNICA

Otvoreno pismo

Predsjedniku Savjeta Radiodifuzne agencije Republike Srbije, episkopu jegarskom Porfiriju

Poštovani

Sa žaljenjem smo primili Zaključak Savjeta Republičke radiodifuzne agencije povodom naše prijave na Javni konkurs za emitovanje radio programa za lokalno područje, radiodifuzne oblasti 6, za područje opštine Prijepolje, s projektom „Ljiljan radio".

Bošnjačka kulturna zajednica je neprofitna organizacija oformljena radi zaštite, promovisanja i stvaranja novih, pozitivnih kulturalnih vrijednosti bošnjačkog naroda u Republici Srbiji. Naša misija je da pomognemo cjelokupnom srbijanskom društvu da prihvati one evropske, civilizacijske i demokratske vrijednosti poštivanja drugog i drugačijeg od sebe kao preduvjet multikulturalnog i višenacionalnog društva, što predstavlja jednu od najznačajnijih tekovina savremenih globalnih stremljenja cijelokupnog čovječanstva.

Nadajući se da ćemo naići na razumijevanje i nepristrasnost jednog od značajnih državnih organa kakav je Savjet Radiodifuzne agencije Republike Srbije, pogotovu poslije proklamovanja načelne proevropske politike zvaničnih predstavnika vlasti i shodno obavezama koje je država preuzela na putu ka članstvu u Evropskoj Uniji u pogledu očuvanja, afirmisanja i integrisanja manjinskih naroda i nacionalnih zajednica u srbijansko društvo, a prije svega vjerujući u spremnost većinskog srpskog naroda na suživot i tolerantnost, aplicirali smo s projektom „Ljiljan radio" kako bismo se osvjedočili i na konkretnom primjeru dokazali istinsko raspoloženje organa vlasti prema Bošnjacima i njihovim potrebama za kultivisanjem, njegovanjem vlastite duhovnosti, širenjem kulturalnih vidika i opštom naobrazbom.

Lokacija na kojoj „Ljiljan radio" treba egzistirati, širi reon Zapadnog Sandžaka koji obuhvata opštine Prijepolje, Nova Varoš i Priboj, nema niti jednog bošnjačkog medija, iako je pedeset procenata tamošnjeg stanovništva bošnjačke nacionalnosti. Prijepolje je jedna od rijetkih preostalih višenacionalnih sredina u Srbiji u kojima dva naroda vijekovima žive u međusobnom poštivanju, dobrosusjedskim odnosima i toleranciji, ali su Bošnjaci, kao dio manjinskog naroda u Republici Srbiji, uskraćeni za mnoga svoja nacionalna prava, za razliku od Srba koji posebnosti svog identiteta mogu njegovati kroz obrazovne, medijske i sve druge državne institucije.

Pokretanjem „Ljiljan radija" skratio bi se postojeći hijatus u pogledu opštih prava bošnjačkog naroda na njegovanje vlastitih posebnosti, a odgovorno tvrdimo da bi se s njegovih frekvencija emitovale isključivo poruke mira, tolerancije, ljepote i onih zasebnosti bošnjačkog identiteta koje su, prožimanjem kultura, postale drage i drugim balkanskim narodima kojima se oni katkada i ponose, kao što su: sevdalinke, balade (poput „Hasanaginice" i „Omera i Merime"), saz i zvuci orijentalnog melosa, te riječi i djela velikih bošnjačkih pisaca i intelektualaca, poput Meše Selimovića, Camila Sijarića, Zuke Džumhura, Skendera Kulenovića i drugih – što opet u toj široj interkulturalnoj perspektivi predstavlja i dio srbijanskog kulturalnog nasljeđa, te nas jednako približava jedne drugima, kao i neke vrijednosti srbijanske umjetnosti koje mi osjećamo kao svoje (npr. izvorna narodna muzika, djela pisaca poput Miloša Crnjanskog i slično).

Također, cijela teritorija Zapadnog Sandžaka pokrivena je signalom crkvenog radija „Mileševa", što je razlog više da se napravi ravnoteža u medijskom oglašavanju dvaju naroda koji žive na tom području bez da se bilo ko osjeća ugroženim ili oštećenim, što je sada slučaj. Bili smo uvjereni da će Vaš Savjet prepoznati humanost i dobrotu koja nas je vodila prilikom realizacije projekta „Ljiljan radija", pogotovu što se na mjestu predsjednika nalazi duhovnjak, vjerujemo, širih pogleda i srca otvorenog prema čovjekoljublju bez obzira na konfesionalnu i nacionalnu pripadnost, njegova ekselencija episkop jegarski Porfirije.

Još uvijek s nevjericom prihvatamo pomisao da su episkop jegarski Porfirije i ostali članovi Savjeta uskogrudi i da nemaju razumijevanja za potrebe medijskog oglašavanja Bošnjaka u cilju promovisanja vlastitih kulturalnih i drugih posebnosti koje će samo koristiti šarenolikosti srbijanskog društva.

Želimo vjerovati da još uvijek nije kasno da se određene zapreke otklone, da ćete iznova razmotriti naš zahtjev i sagledati problem u širem opsegu, u pogledu gore navedenih razloga, a ne samo birokratski kruto i suhoparno, te da će duh opšteg dobra i tolerancije nadvladati neke moguće streotipne projekcije, pogrešne predodžbe i lične frustracije zasnovane na površnom saznanju ili nedovoljno proučenoj situaciji na terenu, te Vam u tom nadanju šaljemo krajnje iskrene, dobronamjerne i prijateljske pozdrave.

Predsjednik
Prof. Jahja Fehratović

Carigradski patrijarh ispoštovao ezan

U novokalendarskim pravoslavnim crkvama u četvrtak je proslavljen jedan od najvećih praznika – Bogojavljenje.

Carigradski patrijarh Bartolomej, duhovni poglavar svjetskog pravoslavlja, služio je svetu liturgiju u katedrali Svetog Georgija. Pred podne spustio se na obale Zlatnog roga kako bi osvetio vodu i bacio krst u more.

Nakon početka vodoosvećenja, pred pjevanje tropara „Kada si se ti Kriste krstio u Jordanu...“ zaučio je ezan sa obližnje džamije za podne namaz.

U tom trenutku patrijarh Bartolomej prekinuo je posvećenje, tišina je vladala dok mujezin nije završio. Iako je bilo negodovanja među prisutnima, patrijarh je slušao mujezina i tek kada je on završio, nastavio je molitvu.

Turski mediji su s velikim iznenađenjem izvijestili o ovom događaju, izražavajući, kao nikada do sada, poštovanje patrijarhu Bartolomeju.

Izvor: FENA

Neredi u Egiptu – Muftija osudio napade

Povodom prošlomjesečnog napada na katoličke vjernike u Aleksandriji, oglasio se i vrhovni egipatski muftija dr. Ali Džuma. U saopštenju se kaže:

„Ne postoji nijedna religija dostojna svog imena, a da ne poštuje svetost ljudskog života. Islam ne predstavlja izuzetak od ovog pravila. Uistinu, Bog je to nedvosmisleno naglasio u Kur`anu ističući univerzalnu zabranu ubistva kroz riječi da onaj ko uzme i samo jedan nevin život kao da je „ubio cijelo čovječanstvo“. Islam na ubistvo gleda i kao na zločin koji se kažnjava na sudovima ovog svijeta, ali i kao na najveći grijeh za koji se kažnjava i na Onom svijetu. Poslanik Muhammed a.s. je rekao: „Prvo zašta će se na Sudnjem danu suditi među ljudima jeste prolijevanje krvi.“

(...)

Moje srce, moje misli i moje dove idu onima koji su izgubili svoje najmilije. Iskazujemo svoju najdublju i najiskreniju sućut porodicama žrtava, sa molbom da se oni koji su povrijeđeni što prije oporave“, stoji u saopštenju egipatskog muftije dr. Ali Džumaa.

PS. Kompletno saopštenje možete pročitati na web-portalu Mešihata Islamske zajednice u Srbiji – Islamskazajednica.org

I Čile priznao Palestinsku državu

07.01.2011.

Priznavanje Palestine od strane Čilea objavljeno je nakon bilateralnih razgovora predsjednika Čilea Sebastian Pinere i predsjednika Palestine Mahmuda Abbasa.

Ministar vanjskih poslova Čilea Alfredo Moreno na konferenciji za štampu kazao je da je „Čileanska vlada donijela odluku da Palestinsku državu prizna kao slobodnu, nezavisnu i suverenu naciju“.

Tako je Čile, nakon Brazila, Argentine, Urugvaja, Bolivije i Ekvadora, postao posljednja južnoamerička zemlja koja je priznala Palestinu u posljednjih nekoliko sedmica.

Brazil je bio prva južnoamerička zemlja koja je priznala Palestinu sa granicama prije rata iz 1967. godine.

Izrael tvrdi da će se priznavanje Palestinske države negativno odraziti na proces pregovora na Bliskom Istoku.

Izvor: Trtbosanski.com

Odlaže se zatvaranje Gvantanama

08.01.2011.

Zatvor u vojnoj bazi Gvantanamo na Kubi neće biti zatvoren u skorije vreme, jer je američki predsjednik Barak Obama potpisao nacrt vojnog budžeta za 2011. godinu koji zabranjuje da se zatvorenicima iz Gvantanama sudi pred civilnim sudovima SAD.

Američki predsjednik Barak Obama potpisao je nacrt Zakona o vojnom budžetu za 2011. godinu, najavljujući da će tražiti izmjene odredbi koje zabranjuju da se osumnjičenima za terorizam iz Gvantanama sudi pred američkim civilnim sudovima, što koči brzo zatvaranje ozloglašenog zatvora za koje se Obama zalaže od svoje predsjedničke kampanje.

Potpisani zakon, između ostalog, zabranjuje finansiranje transfera zatvorenika u SAD, kao i u druge zemlje, osim u slučaju kada se ispune posebni uslovi, a njegove odredbe ističu 30. septembra 2011., kada se završava tekuća budžetska godina koja je počela 1. oktobra 2010.

Zatvaranje zatvora u Gvantanamu, gdje se nalazi 174 zatvorenika, bilo je jedno od prvih obećanja američkog predsjednika, dok se republikanci zalažu za to da se suđenja održe u Gvantanamu, a ne na teritoriji SAD.

Senat i Predstavnički dom američkog Kongresa usvojili su 23. decembra zakon o vojnom budžetu za ovu godinu u iznosu od 725 milijardi dolara, od kojih je 158,7 milijardi predviđeno za finansiranje vojnih operacija u inostranstvu, prije svega u Iraku i Afganistanu. Za obuku specijalnih antiterorističkih jedinica u Jemenu predviđa se izdvajanje 75 miliona dolara.

Izvor: RTS.rs

Da li se u Evropi islamofobija sve više zahuktava

Oko 40 posto stanovnika Francuske i Njemačke smatra da muslimanska zajednica predstavlja „opasnost“ po identitet njihovih zemalja, pokazali su rezultati istraživanja koje je sproveo Francuski institut za javno mnijenje (IFOP), objavio je „Le Monde“.

U članku „Islam i integracija: konstanta francusko-njemačkog neuspjeha“, „Le Monde“ je naveo da je anketa pokazala da čak 68 posto Francuza i 75 posto Nijemaca smatra da muslimani nisu „dobro integrisani u društvo“.

Razlozi koji se navode za taj neuspjeh prevazilaze uobičajena društveno-ekonomska objašnjenja, a u prvi plan se ističe sve veća razlika u vrijednostima.

Upitani o nošenju tradicionalnog islamskog vela u javnosti i izgradnji džamija, ispitanici su pokazali veću zabrinutost nego ranije, što važi za sve generacije i politička opredjeljenja, iako u Francuskoj u pogledu pojedinih pitanja postoji razlika između najmlađih i najstarijih i između pristalica desnice i ljevice, piše francuski list.

Rezultati ankete sprovedene u decembru 2010. pokazuju stanovišta Francuza i Nijemaca o kulturnim i vjerskim razlikama u vezi s islamom i njihovu sve veću zabrinutost u pogledu moguće integracije muslimanskih zajednica u njihova društva, zaključuje „Le Monde“.

Izvor: FENA

Raste broj Britanaca koji prelaze na islam

Broj Britanaca koji su prešli na islam udvostručen je u toku prethodne decenije, uprkos često negativnoj slici o muslimanima koju mediji i drugi faktori žele prezentirati u Velikoj Britaniji, kao i u drugim dijelovima svijeta.

Britanski list „Indipendent“ procjenjuje da na Ostrvu trenutno ima do 100.000 islamskih konvertita, što je ogroman skok u odnosu na 2001. kada je ta populacija brojala 60.699 osoba.

Organizacija koja se bavi međuvjerskim pitanjima „Faith Matters“, koja je i iznijela ove podatke, tvrdi da svake godine u Britaniji oko 5.200 ljudi primi islam, što je više u odnosu na Njemačku i Francusku gdje je u prosjeku po 4.000 novih muslimana godišnje. Istraživači ove organizacije obišli su džamije u Londonu i utvrdili da je u toku 2010. godine u glavnom gradu na islam prešlo 1.400 Britanaca, prenose mediji.

Batul al-Toma, 25-godišnja Irkinja koja je postala muslimanka, smatra da su ovi brojevi malo uvećani u odnosu na realno stanje.

„Mislim da je pravi broj konvertita negdje između prethodnih podataka iz 2001. koji su bili preniski i sadašnjih koji su previsoki, ali definitivno smatram da je posljednjih godina povećan broj prelazaka na islam“, kaže al-Toma, koja radi u „Islamskoj fondaciji“ i vodi organizaciju „Projekat novih muslimana“ koji pomaže konvertitima.

Izvor: 24sata.info

Wikileaks: Izrael se priprema za veliki rat

Izrael se priprema za veliki rat na Bliskom Istoku, navodi se u jednoj od procurjelih američkih diplomatskih depeša, koje je objelodanila internet stranica Wikileaks, a prenio norveški list „Aftenposten“.

U dokumentu, koji je datiran na novembar 2009. godine, navodi se da je načelnik Generalštaba izraelske vojske Gabi Aškenazi članovima jedne američke delegacije rekao da iranske rakete velikog dometa „predstavljaju ozbiljnu opasnost po Izrael“, ali da neposrednija opasnost potiče od organizacija Hezbolah i Hamas koje, kako je naveo, primaju novac i oružje od Teherana.

U depeši se navodi i ocjena generala Aškenazija da će se naredni rat na Bliskom Istoku voditi u Libanu i u Pojasu Gaze.

Izvor: Vijesti.ba

Zabrana hidžaba u Azerbejdžanu i dalje traje

Vlada Azerbejdžana je odbila ukinuti zabranu hidžaba uprkos velikim javnim protestima protiv kontroverzne odluke. Azerbejdžanski dužnosnici sprječavaju muslimanke učenice da nose hidžabe u školi već mjesec dana, otkako je počelo sprovođenje zabrane.

Stotine ljudi organizovalo je demonstracije u azerbajdžanskom drugom najvećem gradu Ganji, 24. decembra, nakon džume, pozivajući Vladu da poništi odluku, uzvikujući slogane protiv antiislamskih odluka.

Protest je zaustavljen od strane policije i snaga bezbjednosti primjenjujući silu, pri čemu je uhapšeno više od 50 ljudi. Uprkos velikim sigurnosnim mjerama, muslimani su održali proteste u drugim gradovima Jalilabad, Lankaran i Masally.

Sličan protest održan je 10. decembra ispred zgrade Ministarstva obrazovanja u Bakuu kao reakcija na komentare azerbejdžanskog ministra obrazovanja, Misira Mardanova, koji je rekao da učenice moraju biti u skladu sa službenim pravilima koja obvezuju na nošenje školske uniforme, a zabranjuje nošenje marama.

U Azerbejdžanu muslimani čine gotovo 98% stanovništva.

Izvor: IslamBosna.ba

PRIREDIO SALAHUDIN FETIĆ